

Инфо ДАР

ВЕЦЕРЪТ

КНИГА СЕДМА - ТОМ 1

ГОСПОДАРКАТА
НА ЕЗЕРОТО

Анджей Сандовски

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ
ГОСПОДАРКАТА НА ЕЗЕРОТО
ТОМ 1

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Хаосът протяга ръце към Цири, детето на Старата кръв, предопределенна и самата явяваща се Предопределение. Хаосът се бои от Детето на предопределението и в същото време иска да направи така, че тя да се страхува, затова ѝ изпраща сънища. Един неясен, повтарящ се сън, който изчезва от паметта ѝ в опит да го досънува, за да открие Гералт и Йенефер.

Благодарение на Старата кръв, потомъкът на Лара Дорен, притежаващ огромна Сила, ще може да спаси света от надвисналата над него опасност, от Времето на презрение и Белия студ.

Какъв е развойт на легендата за Цири, вещерката с белега на лицето? Ще се събудне ли пророчеството на Итлина в този колосален сблъсък между Световете?

Само сила, властваща над Пространството и Времето, може да повлияе в последната битка между Доброто и Злото — проследете развръзката на странстванията на Гералт от Ривия в първия том на последната книга от сагата за Вещера.

*Направени сме ние
от сънища и сън отвред
обгръща
тоз малък наш живот!*

Шекспир
, „Бурята“^[1]

ПЪРВА ГЛАВА

Продължили нататък, докато не стигнали до езеро, обширно и красиво. Артур видял на сред езерото ръка с ръкав от бял атлас, сгъсната изящен меч. После съзрели девойка, която смело пристъпала по водното огледало.

— Коя е тази прелестна девойка? — попитал Артур.

— Това е Господарката на езерото — отвърнал Мерлин.

Томас Малори,
„Смъртта на Артур“

Езерото беше омагьосано. Нямаше никакво съмнение в това.

Първо, то се намираше до входа на омагьосаната долина Кум Пука — загадъчна долина,ечно обвита в мъгла, известна с вълшебствата и магическите си явления.

Второ, достатъчен беше само един поглед.

Водната повърхност беше дълбоко и непроницаемо синя — като шлифован сапфир. Беше гладка като огледало — до такава степен, че отраженията в нея на върховете на планинския масив И Уидва изглеждаха по-красиво от самите върхове. Откъм езерото повяваше студен ободряващ вятър, а величествената тишина, не се нарушаваше от нищо, дори от плясъка на риби или крясъци на водни птици.

Рицарят внезапно излезе от съзерцанието. Но вместо да продължи да язи към хребета на хълма, насочи коня надолу, към езерото. Сякаш бе привлечен от магическата мощ на вълшебството, дремещо там, долу, на дъното, в бездната на водите. Конят стъпваше боязливо по ситните камъчета, с тихо пръхтене, давайки да се разбере, че и той усеща магическата аура.

Когато се спусна до долу, до самия бряг, рицарят слезе от коня и го поведе за юздата. Приближи се до края на водата, където сред цветните камъчета си играеха малки вълни.

Клекна, скърцайки с ризницата си. Подплашвайки дребните риби, загреба вода в съ branите си длани. Изпи я бавно и внимателно — от ледено студената вода устните и езикът му изтръпваха, болка пробождаше зъбите му.

Когато отново загреба от водата, до него долетя звук, носещ се по повърхността на езерото. Той вдигна глава. Конят изпръхтя, сякаш потвърждавайки, че и той е чул.

Рицарят наостри уши. Не, не му се беше сторило. Чуваше някой да пее. Жена. Или по-скоро — девойка.

Както всеки друг рицар, и този беше възпитан със стиховете на бардовете и рицарските романи. В девет от десет случая пеенето или стоновете на девойките бяха примамки; насочилите се към гласовете рицари редовно попадаха в капани. Нерядко смъртоносни.

Но любопитството надделя. В края на краишата рицарят беше само на деветнайсет години. Той беше страшно смел и изключително лекомислен. Славеше се с първото и беше прочут с второто.

Провери дали мечът се движи добре в ножницата, след което поведе коня по брега в посоката, от която се носеше пеенето. Не се наложи да ходи далеч.

Брегът беше осенен с големи скали, донесени от ледници — тъмни, полирани до блясък, сякаш играчки на великани, небрежно нахвърляни или забравени след приключване на играта. Някои от скалите лежаха във водите на езерото, чернееха се под прозрачната повърхност. Други се подаваха над водата, наподобявящи гърбове на левиатани и вълните ги отмиваха. Но повечето от скалите лежаха на брега — от плажната ивица до гората. Част от тях бяха заровени в пясъка, подавайки се само частично, и можеха да се правят единствено догадки за това какви са истинските им размери.

Пеенето, което дочуваше рицарят, се носеше точно иззад тези крайбрежни скали. А девойката, която пееше, не се виждаше. Рицарят дръпна коня, придържайки го за мундщуга, за да не цвили и да не пръхти.

Дрехите на девойката лежаха на една скала, потопена във водата и плоска като маса. Самата девойка, гола, потопена до кръста, се

къпеше, пляскайки във водата и припявайки. Рицарят не разбираше думите.

И в това нямаше нищо чудно.

Девойката — той можеше да си заложи главата — не беше човек от плът и кръв. За това свидетелстваха слабото ѝ тяло, странният цвят на косите, гласът ѝ. Рицарят беше сигурен, че ако тя се обърне, той ще види огромни бадемови очи. И ако девойката отметне пепелявите си коси, под тях със сигурност ще се покажат уши с остри върхове.

Да, това беше обитателка на *Faërie*. Вълшебница. Една от *Tylwyth Teg*. От онези, които пиктите и ирландците наричаха *Daoine Sidhe*, Народа на хълмовете. Една от онези, които саксите наричаха елфи.

Девойката за миг престана да подпява, потопи се до шията във водата, закашля се и започна да ругае със съвсем обикновени думи. Но рицарят не се подъгла по това. Както е добре известно, вълшебниците могат да ругаят по човешки. Нерядко — по-цветисто и от каруцар. И много често ругатните им са встъпление към някой от злонамерените им номера, по които много сипада вълшебниците — например увеличаване на носа на някого до големината на краставица или намаляване на мъжествеността му до размерите на бобено зърно.

Рицарят не се изкушаваше нито от първата, нито от втората възможност. Той вече се готвеше да се оттегли дискретно, когато внезапно го издаде конят. Не, не неговият собствен кон, който той държеше за ноздрите — той беше спокоен и тих като мишле. Издаде го конят на вълшебницата — врана кобила, която рицарят първоначално не беше забелязал между скалите. Тя прокара копито през ситния чакъл и иззвили приветствено. Жребецът на рицаря дръпна глава и отговори най-учтиво. Ехoto се чу и под водата.

Вълшебницата изскочи от езерото, за момент демонстрирайки пред рицаря цялата си прелест. Хвърли се към скалата, на която лежаха дрехите ѝ. Но вместо да грабне някой парцал и скромно да се прикрие, елфката хвани меча си, измъкна го със свистене от ножницата и го размаха изключително ловко. Това отне само миг, след който тя клекна или падна на колене, скривайки се под водата до носа си и оставяйки над повърхността само протегнатата си ръка, стисната меча.

Рицарят се отърси от първоначалното си слизване, пусна юздата и коленичи на влажния пясък. Веднага осъзна кого вижда пред себе си.

— Приветствам те — измънка той, протягайки ръце. — Това е огромна чест за мен... Огромна чест, о, Господарке на езерото. Приеми този меч...

— А може би ще се изправиш и ще се обърнеш на другата страна? — Вълшебницата се подаде над водата. — Може би ще престанеш да зяпаш? И ще ми позволиш да се облека?

Той се подчини.

Чу плясъка на водата, когато тя излезе на брега, чу шумоленето на дрехите ѝ, чу как тя тихо ругае, обличайки ги върху мокрото си тяло. Той гледаше враната кобила и нейната гладка и блестяща като на къртица козина. Несъмнено кобилата бешерасова и омагьосана. И със сигурност беше обитателка на *Faërie*, също като господарката си.

— Можеш да се обърнеш.

— Господарке на езерото...

— И да се представиш.

— Галахад от Каер Беник. Рицар на крал Артур, владетеля на замъка Камелот, владетеля на Топлата страна, а също така и на Думнония, Дифнейнт, Повис, Дифед...

— А Темерия? — прекъсна го тя. — Редания, Ривия, Аедирн? Нилфгард? Тези названия говорят ли ти нещо?

— Не. Никога не съм ги чувал.

Тя сви рамене. Освен меча, в ръцете си държеше обувки и риза. Изпрана и изцедена.

— Така и предполагах. А коя дата е днес?

— Днес е... — зяпна той, крайно удивен — второто пълнолуние след Белтан... Госпожо...

— Цири — отвърна тя машинално, въртейки ръце, за да намести дрехата върху тялото си. Говореше странно, очите ѝ бяха големи и зелени...

С типично женски жест тя отметна влажните си коси назад и рицарят неволно въздъхна. И не само защото ухoto ѝ се оказа съвсем обикновено — ни най-малко елфическо, а човешко. Бузата ѝ беше обезобразена с грозен белег. Бяха я ранили. Но възможно ли е да бъде ранена вълшебница?

Тя забеляза погледа му, присви очи и сбърчи нос.

— Да, това е белег! — каза тя с изумителния си акцент. — Защо имаш такъв изплашен вид? Нима белезите са толкова странно нещо за

един рицар? Толкова ли е уродлив?

Бавно, с двете си ръце, той свали качулката на ризницата си и отметна косата си назад.

— Наистина не е странно за един рицар — каза той не без юношеска гордост, демонстрирайки своята едва заздравяла рана, спускаща се от слепоочието към скулата. — А уродливи са само белезите върху честта. Аз съм Галахад, син на Ланселот Езерния и Илейн, дъщерята на крал Пелес, господарят на Каер Беник. Тази рана ми бе нанесена от Бреунис Безмиlostния, безчестният осквернител на девици, преди да го сразя в честен двубой. Наистина съм достоен да получа този меч от твоите ръце, о, Господарке на езерото...

— Моля?

— Мечът. Готов съм да го приема.

— Това е моят меч. Няма да позволя на никой да го докосне.

— Но...

— Какво „но“?

— Господарката на езерото винаги... Тя винаги излиза от водите и подарява меча.

Девойката помълча известно време.

— Разбирам — каза тя най-накрая. — Всяка страна си има своите обичаи. Съжалявам, Галахад, или както там се казваш, но явно не си попаднал на тази Господарка, която ти трябва. Аз не подарявам нищо. И не позволявам да ми отнемат нищо. Нека да сме наясно.

— Но нали ти идваш от *Faërie*, Господарке? — осмели се да попита той.

— Идвам... — отговори тя след малко, а зелените ѝ очи изглеждаха така, сякаш са вторачени в бездна от пространство и време.

— Идвам от страната Ривия, от град със същото такова наименование. От езерото Лок Ескалот. Доплавах дотук с лодка. Имаше мъгла. Не виждах бреговете. Чувах само цвilenето на Келпи... Моята кобила, която тичаше подире ми.

Тя разстла мократа риза върху камъка. Рицарят въздъхна отново. Ризата беше изпрана, но не напълно. Навсякъде по нея се виждаха кървави петна.

— Течението на реката ме донесе тук — поде девойката, която или не беше забелязала, че той е видял кръвта, или се направи, че не е

забелязала. — Течението на реката и магията на еднорога... Как се казва това езеро?

— Не знам — призна си той. — Важното е, че е в Гуинед...

— Гуинед?

— То се знае. Ето тази планина е И Уидва. Ако се придържаш към лявата ѝ страна и прекосиш горите, след два дни ще достигнеш Динас Динлъй, а след това — Каер Датал. А реката... Най-близката река се казва...

— Няма значение как се казва най-близката река. Имаш ли нещо за хапване, Галахад? Умирам от глад.

* * *

— Какво си ме зяпнал? Страх те е да не изчезна? Да не отлетя в простора заедно с твоя сухар и салама? Не се бой. В моя собствен свят ги надробих едни и се забърках с предопределенето, така че в момента не е желателно да се появявам там. Ще се наложи да остана известно време тук. В този свят, в който нощем няма смисъл да се търсят на небето Дракона или Седемте кози. В който сега е второто пълнолуние след Белетейн, а самата дума „Белетейн“ се произнася „Белтан“. Какво си ме зяпнал, питам?

— Не знаех, че вълшебниците се хранят.

— Вълшебниците, магьосниците и елфите. Всички се хранят. Пият. И така нататък.

— Моля?

— Няма значение.

Колкото по- внимателно я разглеждаше, толкова повече се разсейваше аурата на необичайност и толкова по- бързо девойката ставаше човечна и нормална, даже най-обикновена. Но той разбираще, че тя не е такава и не може да бъде такава. Обикновените девойки не се срещат в подножието на И Уидва, в района на Кум Пука, не се къпят голи в планинските езера и не перат окървавените си ризи. Независимо от това как изглеждаше това момиче, то не можеше да е земно същество. Въпреки това Галахад вече съвсем свободно и без благоговеен страх гледаше сивите ѝ коси, в които сега, когато те вече бяха изсъхнали, за негова изненада заблестяха бели нишки. Гледаше

тънките ѝ ръце, малкото носле и бледите устни, гледаше мъжките ѝ дрехи с малко странна кройка, ушити от фин плат с необичайно гъста плетка. Гледаше меча ѝ със странна конструкция и орнаменти, който изобщо не изглеждаше като парадно оръжие. Гледаше босите ѝ стъпала, по които беше полепнал засъхнал плажен пясък.

— Да сме наясно — обади се тя, потривайки едното си стъпало в другото, — аз не съм елфка. Магьосница, тоест вълшебница — да, макар и малко нетипична. Всъщност сигурно и такава не съм.

— Жалко, наистина.

— Какво му е жалкото?

— Казват... — Той се изчерви и се запъна. — Казват, че вълшебничките, когато срещнат юноши, ги водят в Елфланд, и там... Под лешниково дърво, върху килим от мъх, ги карат да им се отдават...

— Разбирам. — Тя го погледна бързо, после отхапа голямо парче салам. — Що се отнася до Страната на елфите — каза тя, прегълътайки, — преди известно време избягах оттам, и изобщо не бързам да се връщам. Относно отдаването върху килим от мъх... Наистина, Галахад, не си попаднал на тази Господарка, която ти трябва. Въпреки това искрено ти благодаря за добрите намерения.

— Господарке! Не исках да те обидя...

— Не се оправдавай.

— Всичко е заради това — измънка той, — че си страшно красива.

— Благодаря още веднъж. Но това нищо не променя.

Помълчаха известно време. Беше топло. Слънцето, достигнало зенита си, беше нагряло приятно камъните. Слаб ветрец вълнуваше повърхността на езерото.

— Какво означава... — обади се изведнъж Галахад със странно възбуден глас. — Какво означава копие с окървавено острие? Какво означава и защо страда кралят с прободено бедро? Какво означава девица в бяло, носеща Граала, сребърна чаша?

— А ти добре ли си?

— Попитах те...

— А аз не разбирам въпроса ти. Това някаква парола ли е? Сигнал, по който се разпознават посветените? Бъди така добър да ми обясниш.

— Няма да мога.

— Тогава защо изобщо питаш?

— Защото... — запъна се той. — Е, накратко казано... Един от нашите не попитал, когато имал възможност. Не знам дали си е гълтнал езика, или се е засрамил... Но не попитал и му се струпаха куп неприятности. Така че сега винаги питаме. За всеки случай.

* * *

— Има ли магьосници в този свят? Нали се сещаш — такива, които се занимават с магии. Магове. Вълшебници.

— Има Мерлин. И Моргана. Но Моргана е слаба работа.

— А Мерлин.

— Средна работа.

— Знаеш ли къде да го намеря?

— Че как! В Камелот! В двора на крал Артур. Аз съм тръгнал точно натам.

— Далеч ли е?

— Оттук до Повис, до река Хафен, после по течението на Хафен до Блевум, до Морето на Сабина, а оттам вече е близо до равнините на Топлата страна. Някакви си десетина дни езда...

— Доста далеч.

— Пътят може малко да се съкрати — замисли се Галахад. — Ако се мине през Кум Пука. Но това е омагьосана долина. Там е страшничко. Там живеят *Y Dynan Bach Teg*, зли дребосъци...

— Меча си за украса ли го носиш?

— А какво може да направи мечът срещу магията?

— Ще направи, ще направи, не се бой. Аз съм вещерка. Чувал ли си някога тази дума? Уф, разбира се, че не си чувал. Мен не ме е страх от твоите дребосъци. Имам много познати сред джуджетата.

„Не се и съмнявам“ — помисли си Галахад.

* * *

— Господарке на езерото?

— Казвам се Цири. Не ме наричай „Господарка на езерото“. Това ми навява неприятни асоцииции. Така ми викаха в Страната... Как я нарече?

— *Faërie*. Или, както казват друидите, Ануn. А саксите — Елфланд.

— Елфланд... — Тя наметна на раменете си полученото от него карирено пиктско одеяло. — Знаеш ли, бях там. Влязох в Кулата на лястовицата и дум — озовах се сред елфите. А те ме наричаха точно така. Господарката на езерото. На мен в началото това дори ми харесваше. Ласкаеше ме. Докато не разбрах, че в онази страна, в онази кула и при онова езеро не съм никаква Господарка, а пленница.

— Там ли си изцапа ризата с кръв? — не издържа той.

Тя мълча дълго.

— Не — отговори най-накрая, и на него му се стори, че гласът ѝ леко потрепна. — Не там. Имаш остьр поглед. Какво пък, от истината не може да се избяга, няма смисъл човек да си крие главата в пясъка... Да, Галахад. В последно време доста се цапам с кръв. С кръвта на неприятели, които убивам. И с кръвта на близки, които се опитвам да спася... И които умират в ръцете ми. Защо ме гледаш така?

— Не знам дали си божество, или смъртна... Дали си една от богините... или обитателка на този свят...

— Карай по същество, ако обичаш.

— Бих искал да чуя историята ти. — Очите на Галахад пламтяха.

— Ще благоволиш ли да ми я разкажеш, Господарке.

— Много е дълга.

— Имаме време.

— И не завършва особено добре.

— Не вярвам.

— Защо?

— Ти пееше, когато се къпеше в езерото.

— Наблюдателен си. — Цири извърна глава, стисна устни, а лицето ѝ изведнъж се смиръчи и се загрози. — Да, наблюдателен си. Но много наивен.

— Разкажи ми историята си. Моля те.

— Е, добрее — въздъхна тя. — Щом искаш... Ще ти я разкажа.

Тя се настани по-удобно. Той също. Конете се разхождаха накрай гората, отскубвайки си от тревата.

— От началото — помоли я Галахад. — От самото начало.

— Тази история — заговори тя след малко, загръщайки се поплътно с пиктското одеяло, — все повече и повече ми изглежда като история без начало. Също така не съм сигурна, че вече е свършила. Разбираш ли, в нея миналото и бъдещето са се преплели. Един елф дори ми каза, че тя прилича на змията, която е захапала със зъби собствената си опашка. Тази змия се нарича Уробос, за твоето съвършенство. А това, че е захапала опашката си, означава, че кръгът се е затворил. Във всеки един момент се крият миналото, настоящето и бъдещето. Във всеки един момент се крие вечността. Разбираш ли?

— Не.

— Това не е беда.

[1] Превод Валери Петров — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Истина ви казвам, който вярва на сънищата, е като онези, които се опитват да хванат вятъра или някоя сянка. Подлъгват се по измамния образ на криво огледало. Наистина са глупави онези, които вярват на сънните миражи и крачат по пътищата на илюзиите.

Но който пренебрегва сънищата и не им вярва изобщо, е също толкова неразумен. Защото ако сънищата нямаха никакъв смисъл, щяха ли тогава боговете да ни дадат способността да сънуваме, когато са ни създавали?

Мъдростите на пророка Лобода, 34:1

Не е ли всичко, което виждаме, или си мислим, че виждаме, просто сън в съня?

Едгар Альн По,
„Сън в съня“

Ветрецът развълнува повърхността на езерото, от което се вдигаше пара като от котел, и раздвижи накъсаната мъгла. Греблата скърцаха и пляскаха ритмично; плоските им краища, изскучащи от водата, сееха градушки от блестящи капчици.

Кондвирамурс пусна ръка през борда. Лодката се движеше толкова бавно, че водната повърхност почти не се вълнуваше и не се разпени от дланта й.

— Ax, ax — каза тя, опитвайки се да вкара в гласа си колкото се може повече сарказъм. — Каква скорост! Направо се носим по вълните! Чак ми се вие свят!

Лодкарят, нисък и набит мъж, промърмори нещо ядосано и неразбираемо, без дори да вдига главата си, покрита със сиви, накъдрени като астраган коси. На послушницата вече ѝ бяха омръзнали мънкането, сумтенето и хрилтенето, с които този грубиян отбягваше отговорите на въпросите ѝ още от момента, в който се беше качила на лодката.

— По- внимателно — процеди тя, запазвайки спокойствие с усилие. — От толкова интензивно гребане може да се преумориш.

Този път мъжът вдигна загорялото си, тъмно като щавена кожа лице. Промърмори нещо, изсумтя, и с движение на обраслата със сива четина брадичка посочи закрепената за борда дървена макара и скриващото се под водата въже, опънато от движението на лодката. Явно смятайки обяснението за изчерпателно, възобнови гребането. В същото темпо като преди. Веслата горе. Пауза. Веслата потопени до средата на плоската част. Дълга пауза. Загребване. Още по-дълга пауза.

— Аха — изрече бавно Кондвирамурс, поглеждайки към небето.
— Разбирам. Важна е теглената от лодката стръв — тя трябва да се движи със съответната скорост и на съответната дълбочина. Важен е риболовът. Останалото няма значение.

Това беше толкова очевидно, че мъжът дори не си направи труда да изсумти или да изхрипти.

— На кого му пuka — продължи монолога си Кондвирамурс, — че пътувам цяла нощ? Че съм гладна? Че задникът ме боли и се е протрил от твърдата и мокра пейка? Че ми се пишка? Не, важен е само риболовът. Който впрочем е безсмислен. Никой няма да кљвне на стръв, влачена наслед течението, при това на двайсет сажена дълбочина.

Мъжът вдигна глава, погледна я с неприязън и замърмори. Кондвирамурс показа зъбите си, доволна от себе си. Грубияният продължаваше да гребе бавно. Беше вбесен.

Тя се разположи удобно на кърмовата пейка и преметна крак върху крак така, че цепката на роклята ѝ да разкрие колкото се може повече.

Мъжът отново замърмори, стисна още по- силно веслата с възлестите си длани, правейки се, че гледа само във въжето. Разбира се, и през ум не му минаваше да увеличи темпото на гребане.

Послушницата въздъхна, отказа се от усилията си и се зае с изучаването на небето.

Веслата поскърцваха, диамантените капки се сипеха от плоските им части.

В бързо разсейващата се мъгла се мярнаха очертанията на остров. И издигащите се над него тъмни очертания на тумбеста кула. Грубиянинът, макар че седеше с гърба напред и не се оглеждаше, незнайно как усети, че вече почти са пристигнали. Без да бърза, той оставил веслата на борда, стана и се зае да навива въжето на макарата. Все още с голи крака и гледайки в небето, Кондвирамурс подсвирна.

Мъжът нави въжето до края, огледа стръвта — голяма месингова лъжица, снабдена с три куки и опашка от червена вълна.

— Я, я! — възклика сладко Кондвирамурс. — Нищо не е кълвнало, леле, колко жалко! Интересно, защо така не върви? Може би защото лодката се движеше твърде бързо?

Мъжът ѝ хвърли поглед, който казваше много лоши неща. Седна, изхриптя, изплю се зад борда, хвана веслата с коравите си лапи, мощно преви гръб. Веслата плиснаха, заскърцаха, лодката се понесе по езерото като стрела, водата се пенеше шумно при носа, зад кърмата се завихриха водовъртещи. Изминаха разстоянието от четвърт изстрел с лък, разделящо ги от острова, преди гребецът да успее да измърмори нещо, а лодката излетя на крайбрежния чакъл толкова стремително, че Кондвирамурс падна от пейката.

Мъжът промърмори нещо, изхриптя и се изплю. Послушницата знаеше, че в превод на цивилизиран човешки език това означаваше: „Омитай се от моята лодка, вещице многознайке!“. Знаеше също, че не може да разчита, че ще я изнесат на ръце. Свали обувките си, вдигна провокативно високо полата си и слезе. Преглътна проклятието си към натрошени раковини, болезнено забиващи се в стъпалата ѝ.

— Благодаря за превоза — процеди тя през стиснатите си зъби.

Без да чака ответното мърморене и без да се оглежда, както си беше боса, Кондвирамурс тръгна към каменните стъпала. Всички несгоди и мъчения свършиха и отлятаха безследно, отстъпвайки мястото си на нарастваща възбуда. Най-накрая тя беше на остров *Inis Vitre*^[1] в езерото *Loc Blest*^[2]. Това почти легендарно място, посещавано само от малобройни избраници.

Утринната мъгла се разсея напълно, върху матовото небе започна да проблясва червеното кълбо на слънцето. Около бойниците на кулите започнаха да кръжат и да врещят чайки, мяркаха се бързо лети.

На терасата, с която завършваха стълбите, облегната на статуята на приседнала озъбена химера, стоеше Нимуе.

Господарката на езерото.

* * *

Тя беше слаба и ниска, не по-висока от пет стъпки. Кондвирамурс беше чула, че на млади години са я наричали Лакътка, и сега виждаше, че прозвището е било подходящо. Но беше сигурна, че поне от половин век никой не се осмелява да нарча така дребната магъосница.

— Аз съм Кондвирамурс Тили — представи се послушницата с поклон, леко смутена, все още държейки обувките си в ръка. — Щастлива съм, че гостувам на острова ти, Господарке на езерото.

— Нимуе — поправи я добродушно дребната магичка. — Нимуе, нищо повече. Можеш да си спестиши титлите и епитетите, госпожице Тили.

— В такъв случай аз съм Кондвирамурс. Кондвирамурс, нищо повече.

— Заповядай, Кондвирамурс. Да поговорим, докато закусваме. Предполагам, че си гладна?

— Не отричам.

* * *

За закуска имаше извара, лук, яйца, мляко и черен хляб, поднесени от две младички, тихи и ухаещи на нишесте прислужнички. Кондвирамурс ядеше, усещайки върху себе си погледа на дребната магъосница.

— Кулата има шест етажа и единият от тях е подземен — заговори изведенъж Нимуе, наблюдавайки всяко движение на послушницата и почти всяка хапка, която тя поднасяше към устата си.

— Твоята стая е разположена на втория надземен етаж, снабдена е с всички необходими удобства. Партерът, както виждаш, е домакинска част, тук са и стаите на прислужничките. На подземния, първия и третия етаж са лабораторията, библиотеката и галерията. Имаш неограничен достъп до всички споменати етажи и помещения, можеш да използваш тях и всичко, намиращо се в тях, когато поискаш и по какъвто начин пожелаеш.

— Разбрах. Благодаря.

— На най-горните два етажа са личните ми покой и личният ми кабинет. Тези помещения са само за мен. За да избегнем всякаакви недоразумения, ще ти кажа, че съм невероятно чувствителна по тези въпроси.

— Ще го имам предвид.

Нимуе обърна глава към прозореца, през който се виждаше недоволният Господин Лодкар, който вече се беше справил с багажа на Кондвирамурс и в момента товареше на лодката въдици, макари, мрежи, рибарски сакове и други риболовни принадлежности.

— Аз съм малко старомодна — продължи Нимуе, — но съм свикнала да не позволявам друг освен мен да ползва някои неща. Да речем, четката ми за зъби. Личните ми покой, библиотеката, тоалетната. И Краля Рибар. Моля те, не се опитвай да ползваш Краля Рибар.

Кондвирамурс за малко не се задави с млякото. Лицето на Нимуе не трепна.

— А ако... — продължи тя, преди девойката да успее да си върне дар слово. — Ако той се опита да те ползва, откажи му.

Кондвирамурс най-накрая проглътна млякото и бързо кимна, въздържайки се от всякаакви коментари, макар че й беше на върха на езика да каже, че не си пада по рибари, особено пък по грубияни. И то такива, чиято коса е бяла като извара.

— Да-а-а — провлачи Нимуе. — Май приключихме с встъплението. Време е да преминем към конкретните въпроси. Не ли е интересно защо сред всичките кандидатки избрах именно теб?

Ако изобщо се замисли върху въпроса, Кондвирамурс го направи само за да не се покаже като прекалено самоуверена. Но много бързо стигна до извода, че Нимуе ще усети дори и най-малката фалшива скромност.

— Аз съм най-добрата сънувачка в академията — отговори тя хладно, делово и без самохвалство. — А в трети курс бях на второ място сред ониромантките.

— Можех да взема онази, която е била на първо място. — Нимуе беше искрена до болка. — Между другото, настойчиво ми предлагаха точно нея — била дъщеря на някаква важна клечка. А що се отнася до сънуването и онироскопията, то ти много добре знаеш, скъпа Кондвирамурс, че това е доста капризна дарба. Дори и най-добрата сънувачка може да се провали.

Кондвирамурс с усилие се сдържа да не отбележи, че провалите ѝ се броят на пръстите на едната ръка. В края на краишата разговаряше с магистърка. „Имай чувство за мярка, госпожице“ — както обичаше да казва един от професорите в академията, ерудит.

Нимуе одобри мълчанието ѝ с леко кимване.

— Поразпитах в академията — каза тя след кратка пауза. — Знам, че при теб сънуването няма нужда да се подпомага с упойващи средства. Това ме радва, защото не одобрявам наркотиците.

— Сънувам без никакъв прашец — потвърди с лека гордост Кондвирамурс. — За онироскопията ще ми е достатъчно „закачване“.

— Закачване?

— Да, да се „закача“ за нещо — изкашля се послушницата. — Предмет, свързан по никакъв начин с онова, което трябва да изясня. Някаква вещ или картина...

— Картина?

— Да. Сънувам добре по картини.

— О — усмихна се Нимуе. — Ако картина ще помогне, тогава няма да има проблеми. Ако вече си приключила със закуската, да вървим, най-добра сънувачко и втора сред ониромантките. Ще е добре незабавно да ти разясня останалите причини, поради които избрах за асистентка точно теб.

От каменните стени лъхаше хлад, от който не спасяваха нито тежките гоблени, нито потъмнялата от времето ламперия. Каменният под изstudяваше стъпалата дори през подметките на пантофите.

— Зад тези стени — посочи небрежно Нимуе — е лабораторията. Както ти казах, можеш да я използваш, когато пожелаеш. Препоръчвам ти да си крайно внимателна. Умереността е

препоръчителна, особено при опитите да се накарат метлите да носят вода.

Кондвирамурс учиво се усмихна, макар и това да беше оstarяла шега. Всички наставници даряваха послушничките с анекdotи, свързани с митичните неуспехи на митичните ученици на магьосниците.

Стълбите водеха нагоре, извивайки се като морска змия. И бяха стръмни. Преди да достигнат дотам, закъдето бяха тръгнали, Кондвирамурс се изпоти и здравата се задъха. Но на Нимуе изобщо не й личеше да полага никакви усилия.

— Оттук, моля. — Тя отвори една дъбова врата. — Внимавай с прага.

Кондвирамурс влезе и въздъхна.

Пред нея беше галерията. Стените от пода до тавана бяха окичени с картини — големи и стари, лющещи се и напукани картини с маслени бои, миниатюри, пожълтели гравюри и ксилографии, избледнели акварели. Там висяха и пъстри модернистични картини, изпълнени с гваш и темпери; акватинти и офорти с чисти щрихи; литографии и контрастни мецотинти, привличащи погледа с изразителните си черни петна.

Нимуе се спря до висящата най-близо до вратата картина, изобразяваща група хора под гигантско дърво. Погледна към платното, а после към Кондвирамурс — изключително красноречиво.

Послушницата веднага разбра за какво става въпрос и не я накара да чака:

— Лютичето пее балади под дъба Блеобхерис.

Нимуе се усмихна, кимна. Направи още една крачка и се спря пред следващата картина. Акварел. Символизъм. Две женски фигури на хълм. Над тях кръжат чайки, под тях, по склоновете на хълма — хоровод от сенки.

— Цири и Трис Мериголд, пророческо видение в Каер Морхен.

Усмивка. Кимване, крачка, следващата картина. Ездач върху носещ се в галоп кон, наоколо — уродливи елши, протягащи към него ръце-клони. Кондвирамурс почувства как я побиват тръпки.

— Цири... Хм... Като че ли ездата ѝ, за да се срещне с Гералт във фермата на полуруста Хофмайер.

Следваща картина, потъмнели маслени бои.

— Гералт и Кахир отбраняват моста на Яруга.

После потръгна по-бързо.

— Йенефер и Цири, първата им среща в храма на Мелителе. Лютичето и дриадата Еитне в гората Брокилон. Отрядът на Гералт в снежната виелица през прохода Малхеур...

— Браво, отлично — прекъсна я Нимуе. — Великолепно познаване на легендата. Сега вече ти е ясна втората причина, поради която тук се озова ти, а не някоя друга.

* * *

Над масичката от абаносово дърво, около която приседнаха, висеше огромно платно с батална сцена, изобразяваща като че ли битката при Бrena. Ключов момент от сражението или някоя кичозно-героична смърт. Платното несъмнено беше дело на Николай Цертоса, което си личеше по експресивността, перфекционизма при изобразяването на детайлите и типичните за художника светлинни ефекти.

— Разбира се, знам легендата за вешера и вештерката — отговори Кондвирамурс. — Знам я и без колебание може да преразкажа всеки откъс от нея. Още от малка обичам тази история, четях я. И си мечтаех да бъда Йенефер. Но ако трябва да съм искрена, дори и това да беше любов от пръв поглед, при това напълно безразсъдна, тя не продължи вечно.

Нимуе повдигна вежди.

— Запознах се с историята чрез популярни изложения и съкратени версии, *ad usum delphini*^[3] — започна Кондвирамурс. — После, естествено, се захванах с така наречените сериозни и пълни версии. Крайно разтеглени. Тогава страстта отстъпи пред трезвата мисъл, а безумното увлечение — пред нещо от рода на съпружеските задължения. Ако разбираш какво имам предвид.

С едва забележимо кимване Нимуе показва, че разбира.

— Накратко казано, предпочитам легендите, които се придържат по-строго към общоприетите рамки и не смесват измислицата с реалността, не се опитват да съберат на едно място праволинейния морал на приказката и дълбоко неморалната историческа истина.

Предпочитам легендите, към които енциклопедисти, археолози и историци не дописват послеслови. Предпочитам принцът да се изкачва на върха на Стъклена планина, да целува спящата принцеса, тя да се буди от целувката и след това двамата да живеят дълго и щастливо. Така, а не по друг начин, трябва да завършва една легенда. Кой е рисувал портрета на Цири? Ето този, *en pied*^[4]?

— Няма нито един портрет на Цири. — Гласът на дребната магьосница беше делови до сухост. — Нито тук, нито някъде другаде по света. Не се е запазил нито един портрет, нито една миниатюра, нарисувани от някого, който би могъл да е видял Цири, да я познава или поне да я помни. На портрета *en pied* е изобразена Павета, майката на Цири. Нарисувана е от джуджето Руиз Дорит, придворен художник на владетелите на Цинтра. Известно е, че Дорит е нарисувал портрет и на Цири, когато е била десетгодишна, също *en pied*, но платното, носещо наименование „Инфанта с хрътка“, за жалост не е запазено. Но да се върнем към легендата и твоето отношение към нея. И към това как би трябало да завършва тази легенда според теб.

— Тя трябва да завършва добре — отговори с твърда убеденост Кондвирамурс. — Доброто и справедливостта трябва да възтържествуват, злото трябва да бъде наказано за назидание, любовта трябва да свърже обичащите се — докато смъртта ги раздели. И никой от положителните герои не може да умира, по дяволите! А легендата за Цири? Как приключва?

— Именно. Как?

Кондвирамурс за момент онемя. Тя не беше очаквала такъв въпрос, сметна го за тест, изпит, капан. Мълчеше, за да не се хване на въдицата.

„Как свършва легендата за Цири? Та нали всеки знае това?“

Тя гледаше към акварела в тъмни тонове, изобразяващ тромава лодка, плуваща по забулено с изпарения езеро. На лодката, хванала дълъг прът в ръце, стоеше жена, която се виждаше само като черен силует.

„Точно така завършва легендата. Точно така.“

Нимуе четеше мислите й.

— Това не е толкова сигурно, Кондвирамурс. Това изобщо не е толкова сигурно.

* * *

— Аз чух легендата от пътуващ разказвач на приказки — започна Нимуе. — Бях дете, четвъртата дъщеря на селски колар. Кратките периоди, които прекарваше в нашето село разказвачът на приказки Подсвирчо, бяха най-хубавите мигове в моето детство. Можех да си отдъхна от работата и с душата си да видя тези приказни чудеса, този далечен свят... Прекрасен и вълшебен свят... По-далечен и чуден дори от панаира в градчето, което се намираше на цели двайсет мили...

Тогава бях на около шест-седем години. Най-голямата ми сестра беше на четиринайсет и вече беше успяла да се изгърби от постоянната работа. Женска участ! Подготвяха момичетата за това от съвсем малки! Да се изгърбват под дечицата си и да се превиват от работа под тежестта на живота, който им осигуряват селяните веднага щом успеят да се съвземат от раждането.

И ето че тези приказки на дядото ме накараха да пожелая нещо повече от гърбицата и бъхтенето, да мечтая за нещо повече от реколта, съпруг и деца. Първата книга, която купих от продажбата на набрани в гората къбини, беше легендата за Цири. Една версия от онези, които ти сполучливо нарече съкратени, за деца. Тази версия беше точно за мен. Още не можех да чета добре. Но вече знаех каква искам да бъда. Исках да съм като Филипа Ейлхарт, като Шеала де Танкарвил, като Асира вар Анахид.

И двете гледаха към рисунката с гваш, изобразяваща потънала в меки светлосенки дворцова зала с маса, около която седяха жени. Легендарни жени.

— В академията — продължи Нимуе, — в която, впрочем, попаднах едва от втори опит, на занятията по история на магията ме интересуваха само въпросите, свързани с Великата Ложа. Разбира се, в началото нямах достатъчно време да чета нещо за удоволствие, налагаше се да зубря... За да не изоставам от банкерските и графските дъщери, на които всичко им се даваше наготово и които се надсмистваха над селското момиче...

Тя замълча, шумно чупейки пръсти.

— Най-накрая намерих време за четене, но веднага установих, че перипетиите на Гералт и Цири ме вълнуват много по-малко отколкото в детството ми. Беше се появил синдром, подобен на твоя. Как го нарече? Съпружески задължения? Това продължи до момента...

Тя мъркна, потърка лицето си. Кондвирамурс със смайване установи, че ръката на Господарката на езерото трепери.

— Вече бях на осемнайсет години, когато... Когато се случи нещо. Нещо, което ме накара отново да се заинтересувам от легендата за Цири. И тогава се захванах с нея сериозно и научно. Посветих ѝ живота си.

Послушницата мъркна, макар че вътрешно изгаряше от любопитство.

— Не се прави, че не знаеш — изрече язвително Нимуе. — Всички знаят, че Господарката на езерото е обзета от болезнена страст към легендата за Цири. Постоянно се шушука, че безобидното увлечение в началото по-късно е преминало в нещо като наркотична зависимост или дори мания. В тези слухове има доста истина, скъпа моя Кондвирамурс, доста истина! И ти, след като съм те избрала за своя асистентка, също ще се заразиш от тази мания и ще изпаднеш в същата зависимост. Защото такива ще бъдат моите изисквания. Поне по време на практиката. Разбираш ли?

Послушницата кимна утвърдително.

— Само ти се струва, че разбираш. — Нимуе се овладя и заговори по-спокойно. — Но аз ще пояснявам. Постепенно. И когато му дойде времето, ще ти обясня всичко. А сега...

Тя мъркна и погледна през прозореца, към езерото, към черния силует на лодката на Краля Рибар, очертаваща се на фона на блещукащата в златисто вода.

— Сега си почини. Разгледай галерията. В шкафовете и витрините ще намериш албуми и графики, всичките тематично свързани с преданието. В библиотеката са събрани всички версии на легендата, а също така и голямо количество научни разработки. Отдели им малко време. Поразгледай, почети, съредоточи се. Искам да натрупаши материал за сън „Закачване“, както ти се изрази.

— Ще го направя. Госпожо Нимуе?

— Да?

— Тези два портрета... Които висят един до друг... И това ли не е Цири?

— Не съществуват никакви портрети на Цири — повтори търпеливо Нимуе. — По-късните художници са я изобразявали изключително в сцени, като всеки се е ръководел от своята фантазия. Шо се отнася до тези портрети, левият също е свободна вариация по темата, тъй като изобразява елфката Лара Дорен аеп Шиадал — личност, която художничката няма как да е познавала. Макар че художничката вероятно ти е позната от легендата — Лидия ван Бредеворд. Една от оцелелите ѝ картини с маслени бои все още виси в академията.

— Знам. А вторият портрет?

Нимуе дълго гледа картината. На нея бе изобразена слаба девойка със светли коси и тъжен поглед, облечена с бяла рокля със зелени ръкави.

— Нарисуван е от Робин Андерида — каза тя, като се извърна от платното и погледна право в очите на Кондвирамурс. — А кого изобразява... Това ще ми кажеш ти, сънувачке и ониромантке. Изясни това. И ми разкажи съня си.

* * *

Маestro Робин Андерида пръв забеляза приближаващия се император и се преви в поклон. Стела Конгрев, графиня Лидертал, се изправи и направи реверанс, с бързо движение давайки знак на седналата в резбовано кресло девойка да направи същото.

— Здравейте, дами — кимна Емхир вар Емрейс. — Здравей и ти, маestro Робин. Как върви работата?

Маestro Робин бързо се изкашля и отново се поклони, нервно потърквайки пръсти в престилката си. Емхир знаеше, че художникът страда от остра агроафобия и е болезнено плах. Но какво от това? Важното беше как рисува.

Както обикновено по време на разходките си, императорът беше облечен с офицерска униформа на гвардейския отряд „Импера“ — черни дрехи и наметало с втъкано изображение на сребрист саламандър. Той се приближи и погледна портрета. Първо портрета, а

едва след това — и модела. Слаба девойка със светли коси и тъжни очи. Беше облечена с бяла рокля със зелени ръкави и малко деколте, в което се виждаше колие от перидоти.

— Прекрасно — подхвърли той към празното пространство, така че да не стане ясно какво хвали. — Прекрасно, маestro. Моля, продължавай, не ми обръщай внимание. Може ли да поговорим за малко, графиньо?

Той се отдалечи към прозореца, заставяйки я да го последва.

— Тръгвам си — каза императорът тихо. — Държавни дела. Благодаря за гостоприемството. И за нея. За принцесата. Наистина добра работа, Стела. Заслужавате похвала. И ти, и тя.

Стела Конгрев направи нисък реверанс.

— Ваше Императорско Величество е твърде добър към нас.

— Не хвали деня преди да се е мръкнало.

— Ах... — сви леко устни графинята. — Така значи?

— Така значи.

— Какво ще стане с нея, Емхир?

— Не знам — отвърна той. — След десет дни ще възстановя настъплението си на север. Очертава се мъчителна, много мъчителна война. Ватие де Ридо следи заговорите и съзаклятията против мен. Държавните интереси могат да ме принудят да извърша най-различни действия.

— Това дете не е виновно за нищо.

— Казах — държавните интереси. Държавните интереси нямат нищо общо със справедливостта. Впрочем... — Той махна с ръка. — Искам да поговоря с нея. Насаме. Приближи се, принцесо. Хайде, хайде, по-живо. Императорът ти заповядва.

Девойката се поклони ниско. Емхир я наблюдаваше внимателно, връщайки се мислено към онази аудиенция в Лок Грим, довела до толкова последствия. Той беше признателен на Стела Конгрев, нещо повече — възхищаваше ѝ се, защото за изминалите шест месеца тя беше успяла да превърне непохватното грозно патенце в малка аристократка.

— Оставете ни насаме — нареди той. — Направи почивка, маestro Робин, измий си четката, да речем. А теб, графиньо, ще те помоля да почакаш в преддверието. А ти, принцесо, ела с мен на терасата.

Мокрият сняг, който беше навалял през нощта, се беше разтопил с първите слънчеви лъчи, но покривите на кулите и пинаклите на замъка Дарн Рован все още бяха мокри и блестяха така, сякаш там гори нещо.

Емхир се приближи към перилата на терасата. Девойката — в съответствие с етикета — се придържаше на крачка зад него. Той направи нетърпелив жест, карайки я да се приближи.

Мълча дълго, облегнал се с двете си ръце на перилата, като се вглеждаше в хълма и покриващите го вечно зелени тисове, рязко контрастиращи с варовиковата белота на скалистите склонове. Проблясващата реката — лента от разтопено сребро, виеща се по дъното на котловината.

Във въздуха се усещаше пролетта.

— Твърде рядко идват тук — подхвърли Емхир.

Девойката мълчеше.

— Твърде рядко идват тук — повтори той, обръщайки се към нея. — А това място е красиво и изпълнено с покой. Красива местност... Съгласна ли си с мен?

— Да, Ваше Императорско Величество.

— Във въздуха се усеща пролетта. Прав ли съм?

— Да, Ваше Императорско Величество.

Отдолу, от площада пред двореца, се носеше пеене, нарушавано от тропане и звънене на копита. Ескортът, уведомен за това, че императорът се кани да си тръгне, спешно се приготвяше за път. Емхир помнеше, че сред гвардейците има един, който обича да пее. Често. И независимо от обстоятелствата.

*Погледни ме жалостиво
с огнените си очи.
Дари ме милостиво
със своите красоти.
Спомни си милостиво
за мен в този нощен час.
Не отказвай жалостиво
взаимност между нас.*

— Хубава балада — каза Емхир замислено, докосвайки с пръсти тежкото златно императорско колие.

— Хубава е, Ваше Императорско Величество. „Ватие ме уверява, че вече е по следите на Вилгефорц. Че намирането на магьосника е въпрос на броени дни, най-много седмици. Ще отсекат главата на предателя и ще доведат в Нилфгард истинската Цирила, кралицата на Цинтра. А преди това да стане, трябва да се направи нещо с двойничката.“

— Вдигни глава.

Тя се подчини.

— Имаш ли никакви желания? — попита той изненадващо рязко.

— Оплаквания? Молби?

— Не, Ваше Императорско Величество.

— Наистина ли? Това е интересно. Е, аз не мога да заповядам да имаш такива. Вдигни глава, както приляга на една принцеса. Стела те е научила на добри маниери, нали?

— Да, Ваше Императорско Величество.

„Наистина, добре са я обучили — помисли си той. — Първо Риенс, после Стела. Накарали са я да изучи както трябва ролята и репликите, вероятно заплашвайки я, че ако събрка, ще си плати с изтезания и смърт. Предупредили са я, че ѝ предстои да играе пред сурова аудитория, която не прощава грешките. Пред страшния Емхир вар Емрейс, императора на Нилфгард.“

— Как се казваш? — попита той рязко.

— Цирила Фиона Елен Рианон.

— Истинското ти име.

— Цирила Фиона...

— Не изпитвай търпението ми. Името ти!

— Цирила... — Гласът на девойката трепереше. — Фиона...

— Достатъчно, в името на Великото слънце! — процеди той през стиснатите си зъби. — Достатъчно!

Девойката изсмърка шумно. В нарушение на етикета. Устните ѝ трепереха, но етикетът не забраняваше това.

— Успокой се — каза той тихо, почти меко. — От какво се боиш? Срамуваш се от собственото си име? Страхуваш се да си го признаеш? Ако питам, то е само защото бих искал да мога да те наричам с истинското ти име. Но за целта трябва да знам как звучи то.

— Никак — отговори девойката, а огромните ѝ очи заблестяха като отразяващи пламък изумруди. — Защото това не е никакво име, Ваше Императорско Величество. Име точно като за някой, който е никой. Докато съм Цирила Фиона, означавам нещо... Дотогава, докато...

Гласът ѝ замъркна толкова рязко, че тя неволно се хвани за гърлото, сякаш на него имаше не колие, а душеща я гарота. Емхир продължаваше да я гледа изпитателно, и все така одобряваше действията на Стела Конгрев. Но едновременно с това изпитваше озлобление. Неоправдано озлобление. И може би заради това толкова силно.

„Какво искам от това дете? — мислеше си той, усещайки как злобата го изпълва, как кипи и се пени като супа в котел. — Какво искам от дете, което...“

— Знай, че нямам нищо общо с твоето похищение, момиче — изрече той неочеквано рязко за самия себе си. — Нямам нищо общо с отвлечането ти. Не съм давал такива заповеди. Измамиха ме...

Беше бесен на себе си, осъзнаваше, че извърши грешка. Отдавна трябваше да е приключил разговора, трябваше да го е приключил надменно, властно, страшно, по императорски. Трябваше да забрави за девойката и зелените ѝ очи. Та тази девойка не съществуваше. Тя беше двойник. Иmitация. Нямаше дори име. Беше никой. А императорите не молят за извинение, не се разкайват пред някой, който...

— Прости ми — каза той, и тези чужди за него думи неприятно прилепнаха към устните му. — Извърших грешка. Да, аз съм виновен за случилото се. Имам вина. Но ти давам думата си, че нищо не те заплашва. Повече няма да ти се случи нищо лошо. Никакви несправедливости, никакви унижения, никакви неприятности. Не бива да се боиш.

— Не се боя. — Тя вдигна глава и въпреки етикета го погледна в очите. Емхир потрепна, поразен от чистотата и доверчивостта на погледа ѝ. Но веднага се изпъчи, царствен и високомерен до безобразие.

— Можеш да ме помолиш каквото поискаш.

Тя го погледна отново и той неволно си припомни неизброимите случаи, в които точно по този начин си беше купувал спокойна съвест след извършена подлост. Радвайки се, че е платил толкова евтино.

— Можеш да ме помолиш каквото поискаш — повтори той и тъй като вече беше уморен, гласът му прозвуча неочеквано човечно. — Ще изпълня всяко твоё желание.

„По-добре да не ме гледа — помисли си императорът. — Не мога да понеса погледа ѝ.

Казват, че хората се страхуват да ме погледнат в очите. А от какво се страхувам аз?

Да си гледат работата Ватие де Ридо и неговите държавни интереси. Ако тя ме помоли, ще наредя да я отведат вкъщи — там, откъдето са я взели. Ще заповядам да я откарят в огромна златна карета. Достатъчно ще е да ме помоли.“

— Можеш да ме помолиш каквото поискаш — повтори той.

— Благодаря, Ваше Императорско Величество — каза девойката, свеждайки поглед. — Ваше Императорско Величество е много благороден и щедър. Ако може да помоля...

— Говори.

— Бих искала да остана тук. Тук, в Дарн Рован. При госпожа Стела.

Той не се учуди. Очакваше нещо такова.

Тактичността му попречи да зададе въпроси, които биха били унизителни и за двамата.

— Дадох ти думата си — изрече той студено. — И всичко ще стане според твоята воля.

— Благодаря, Ваше Императорско Величество.

— Дадох ти думата си — повтори той, стараейки се да не избягва погледа ѝ. — И ще удържа на нея. Но мисля, че изборът ти не беше добър. Не изказа правилното желание. Ако го промениш...

— Няма да го променя — каза тя, когато стана ясно, че императорът няма да довърши фразата си. — А и защо да го променям? Избрах госпожа Стела, избрах нещата, които толкова малко познавах в досегашния си живот... Дом, топлина, доброта... Сърдечност. Невъзможно е да сгрешиш, избирайки нещо такова.

„Клето, наивно създание — помисли си император Емхир вар Емрейс Дейтвен Адан ин Карп аеп Морвуд, — само ако знаеше, че като избират нещо такова, извършват най-страшните грешки.“

Но нещо — може би далечен спомен — попречи на императора да изрече тези думи на глас.

* * *

— Интересно — каза Нимуе, след като изслуша отчета. — Наистина интересен сън. Имаше ли още някакви?

— И още как! — С бързо и точно движение на ножа Кондвирамурс отряза върха на яйцето. — Още ми се вие свят след тази въртележка от видения. Но това е нормално. Първата нощ на ново място винаги носи безумни сънища. Знаеш ли, Нимуе, за нас, сънуващите, казват, че дарбата ни не е в това да сънуваме. Виденията ни в транс или под хипноза не се различават от сънищата на другите хора нито по интензивност, нито по разнообразие, нито по количеството предсказания. Това, по което се отличаваме и в което е талантът ни, е нещо друго. Ние помним сънищата си. Рядко забравяме нещо, което сме сънували.

— Защото имате нетипична и присъща само на вас работа на жлезите за вътрешна секреция — отсече Господарката на езерото. — Вашите сънища, грубо казано, всъщност представляват отделяне на ендорфин в организма. Както и повечето стихийни магически таланти, така и вашият е прозаично ограничен. Но защо ли ти говоря неща, които самата ти прекрасно знаеш. Слушам те, какви други сънища помниш?

— Един юноша — смръщи вежди Кондвирамурс, — странстващ сред пустите полета с вързоп на рамо. Пусти есенни полета. Върби... Край пътища и синори. Криви, хралупести, разклонени върби... Юношата върви, оглежда се. Пада нощ. На небето изгряват звезди. Една от тях се движи. Това е комета. Червена, искряща, тя прекосява небето.

— Браво — усмихна се Нимуе. — Макар и да нямам понятие кого си видяла на сън, поне може да се определи точно датата на събитието. Червена комета се е виждала в течение на шест дни през пролетта в годината на сключване на цинтрийския мир. По-точно — в първите дни на март. В останалите сънища също ли се виждаха някакви календарни събития?

— Сънищата ми не са селскостопански календар — изсумтя Кондвирамурс, посолявайки яйцето си. — В тях няма табелки с датите! Но за да съм точна, имах сън за битката при Бrena, която сигурно съм

видяла на картината на Николай Щертоса в твоята галерия. А датата на битката при Брена също е известна. Тя е в същата година, в която и кометата. Нали не бъркам?

— Не бъркаш. Имаше ли нещо особено в съня ти за битката?

— Не. Множество коне, хора и оръжия. Хората се биеха и крещяха. Някой, най-вероятно побъркан, крещеше: „Орли! Орли!“.

— Какво още? Каза, че си имала въртележка от сънища.

— Не помня... — Кондвирамурс мълкна.

Нимуе се усмихна.

— Е, добре. — Послушницата гордо вирна глава, и не даде възможност на Господарката на езерото да подхвърли нещо язвително.

— Разбира се, понякога забравям. Никой не е съвършен. Повтарям — моите сънища са видения, а не библиотечни каталоги.

— Това ми е ясно — отсече Нимуе. — Не изпитвам сънуваческите ти способности. Това е анализ на легендата. На нейните загадки и бели петна. Получава се доста добре, още от първите сънища ти разпозна девойката от портрета, двойничката на Цири, която Вилгефорц се е опитал да представи за наследницата на цинтрийския престол.

Те замълчаха, защото в кухнята влезе Краля Рибар. Поклони се и промърмори нещо, след което взе от шкафа хляб, две гърнета и платнено вързопче. Излезе, без да пропусне да се поклони и да промърмори нещо.

— Той силно накуцва — каза Нимуе с видима неохота. — Беше тежко ранен. Един глиган му разпори крака по време на лов. Затова прекарва толкова много време в лодката. Раната не му пречи да гребе и да лови риба, на лодката забравя за недъга си. Той е много порядъчен и добър човек. А аз...

Кондвирамурс тактично мълчеше.

— А аз се нуждая от мъж — поясни делово дребната магьосница.

„Аз също — помисли си послушницата. — По дяволите, щом се върна в академията, веднага ще позволя на някой да ме съблазни. Въздържанието е хубаво нещо, но не за по-дълго от един семестър.“

Нимуе се изкашля.

— Ако си приключила със закуската и мечтите, да отидем в библиотеката.

* * *

— Да се върнем към твоя сън.

Нимуе отвори една папка, прелисти няколко акварела и извади един от тях. Кондвирамурс разпозна сцената веднага.

— Аудиенцията в Лок Гrim?

— Разбира се. Представят двойничката пред императорския двор. Емхир се прави, че е позволил да го заблудят, прави доволна физиономия при лоша игра. Ето, погледни посланиците на Северните кралства, за които се изнася този спектакъл. А тук виждаме нилфгардските дукове, получили публично осърбление: императорът е пренебрегнал техните дъщери, отхвърлил е предложението за встъпване в родство. Жадуващи мъст, те си шепнат, наведени един към друг, вече замислят заговор за убийство. Девойката двойник стои с наведена глава, а за да подчертава тайнствеността, художникът даже е сложил воал върху лицето ѝ.

След кратка пауза магьосницата продължи:

— И това е всичко, което знаем за фалшивата Цири. Нито една от версийте на легендата не съобщава какво е станало с нея впоследствие.

— Но можем да се досетим, че съдбата ѝ не е за завиждане — изрече тъжно Кондвирамурс. — Когато Емхир е получил оригинала — а ние знаем, че го е получил, — той се е отървал от фалшификата. Когато сънувах този сън, не почувствах случващата се трагедия, а по принцип би трябвало да усетя нещо, ако... От друга страна, това, което виждам, не е задължително да се е случило реално. Както всеки човек, и аз сънувам миражи. Мечти. Копнежи... И страхове.

— Знам.

* * *

Дискутираха до обяд, разглеждайки папките с графики. Краля Рибар явно беше имал успешен лов, защото обядът беше съомга на скара. Вечерята — също.

През нощта Кондвирамурс спа лошо. Твърде много беше яла.

Не сънува нищо. Беше подтисната и засрамена, но Нимуе изобщо не се разстрои.

— Имаме време — каза тя. — Пред нас са още много нощи.

* * *

В кулата *Inis Vitre* имаше няколко бани, наистина разкошни, със светещ мрамор и лъщящ месинг, загрявани от централно отопление, чиято пещ се намираше някъде в мазето. Кондвирамурс не се притесняваше да се къпе с часове — така или иначе по някое време се виждаше с Нимуе в една от баните, дървена къщурка с излизащ над езерото подиум. Мокри, обгърнати от парата, вдигаща се от обливаните с вода нагорещени камъни, двете седяха и взаимно си правеха вятър с брезови клончета, а в очите им капеше солена пот.

— Ако правилно съм разбрала — каза Кондвирамурс, бършайки лицето си, — стажът ми в *Inis Vitre* се заключава в това да премахна всички бели петна в легендата за вещера и вещерката?

— Правилно си разбрала.

— През деня, когато разглеждаме картините, и по време на разговорите ни се зареждам за съня, за да мога да видя през нощта истинската, никому неизвестна версия на даденото събитие?

Този път Нимуе не счете за нужно дори да потвърди. Само размаха няколко пъти клонката, изправи се, плисна върху нагорещените камъни. Вдигна се пара, горещината за миг спря дъха им.

Нимуе изля върху себе си останалата вода от ведрото. Кондвирамурс се възхищаваше на фигурата ѝ. Макар и дребна на ръст, магьосницата имаше изключително пропорционално тяло. На формите ѝ и на здравата кожа можеше да завиди и двайсетгодишна девойка. Самата Кондвирамурс беше на двайсет и четири. И завиждаше.

— Дори и да изясня нещо — започна тя, отново забърсвайки изпотеното си лице, — откъде можем да бъдем сигурни, че съм видяла истината? Наистина не знам...

— За това след малко — прекъсна я Нимуе. — Да излезем навън. Достатъчно сме седели в тази пещ. Да се охладим и после ще поговорим.

Това също влизаше в ритуала. Те изтичаха навън от банята, шляпайки с босите си нозе по дъските на подиума, и скочиха в езерото, като издаваха диви крясъци. Поплискаха се, излязоха отново на подиума и се заеха да изцеждат косите си.

Седнал в лодката, разтревожен от виковете и плясъците, Краля Рибар се обърна, погледна ги, прикривайки очи с ръка, но веднага се извърна и се захвани за рибарските си такъми. Подобно поведение на един мъж за Кондвирамурс не беше унизително и обидно. Мнението й за Краля Рибар обаче значително се подобри, когато забеляза, че през времето, което не посвещава на риболова, той се заема с четене. Ходеше с четиво даже до клозета, а книгата беше не друга, а *Speculum aureum*^[5], сериозно и трудно съчинение. Така че ако през първите дни на престоя си в *Inis Vitre* Кондвирамурс малко се чудеше на Нимуе, сега престана. Беше ясно, че Краля Рибар изглежда невеж и груб само външно. Някаква мимикрия — от съображения за безопасност.

„Въпреки това — мислеше си Кондвирамурс — е неуважение и публично оскърбление, че той предпочита въдиците и стръвта си, когато на подиума се разхождат две голи жени с телата на нимфи, от които човек не би трябало да е в състояние да си откъсне погледа.“

— Ако изясня нещо — върна се тя към темата, бършайки гърдите си с кърпа, — то къде е гаранцията, че съм видяла истината? Познавам всички литературни версии на легендата от „Половин век поезия“ на Лютичето до „Господарката на езерото“ на Андре Равикс. Познавам преподобния Яре, познавам всички научни разработки, да не говорим за популярните издания. Всичко прочетено е оставило следи, оказало е влияние, аз не съм в състояние да го махна от сънищата си. Има ли никаква възможност да се промъкна през измислиците и да видя истината?

— Има.

— И колко голяма е тя?

— Същата, както при Краля Рибар. — Нимуе кимна към лодката в езерото. — Сама виждаш, че той хвърля кукичките си без минутка отдых. Закача водорасли, корени, потънали кори, дънери, стари обувки, удавници и дявол знае какво още. Но от време на време улавя по нещо.

— Значи успешен лов — въздъхна Кондвирамурс, обличайки се.

— Хвърляме стръвта и ловим. Търсим истинските версии на легендите, махаме обвивката и подплатата, опипваме сандъка в

търсene на второ дъно. А ако не съществува второ дъно? При цялото си уважение към теб, Нимуе, трябва да ти кажа, че не сме първите, захванали се с този лов. Какъв е шансът някакви подробности и щрихи да са убягнали на множеството изследователи, занимавали се с легендата преди нас? Какъв е шансът да са ни оставили дори единственствена рибка?

— Оставили са ни — отвърна Нимуе с увереност, вчесвайки мокрите си коси. — Това, което те самите не са разбрали, са го замазали с измислици и красиви лъжи. Или са го отминали с мълчание.

— Например?

— Например първото, което ми хрумва — презумуването на вещера в Тусент. Всички версии на легендата отминават този епизод с краткото изречение: „Героите презимували в Тусент.“ Дори Лютичето, посветил две глави на подвизите си в това княжество, е изненадващо пестелив по отношение на вещера. Не си ли струва да узнаем какво се е случило през тази зима? След бягството от Белхавен и срещата с елфа Авалак'х в подземния комплекс *Tir na Bea Arainne*? След схватката в Каед Мирквид и приключнията с друидките? Какво е правил вештерът в Тусент от октомври до януари?

— Какво може да е правил? Зимувал е! — изсумтя послушницата. — Преди да се затопли, не е можел да мине през прохода, така че е зимувал и е скучael. Нищо чудно, че по-късните автори са отминали този досаден фрагмент с лаконичното: „Зимата преминала.“ Но ако това е толкова важно, ще се опитам да го изясня. Имаме ли някакви картини или рисунки?

Нимуе се усмихна.

— Даже имаме една рисунка на рисунка.

* * *

Скалната фреска изобразяваща ловна сцена. Тънки, нарисувани с небрежни движения на китката човечета с лъкове и копия преследваха с диви подскоци огромен виолетов бизон. На хълбоците на бизона бяха нарисувани тигрови ивици, а над лирообразните му извити рога висеше нещо като водно конче.

— Значи това е онази картина? — поклати глава Регис. — Която е нарисувал елфът Авалак'х? Елфът, който много знае?

— Да — потвърди сухо Гералт. — Точно тази е картината.

— Проблемът е там, че в грижливо изследваните от нас пещери няма нито следа от елфи или от другите създания, за които ти спомена.

— Бяха тук. Сега са се скрили. Или са избягали.

— Това е безспорен факт. Не забравяй, аудиенцията ти е дадена след намесата на фламиниката. Явно са сметнали, че една такава среща е достатъчна. След категоричния отказ на фламиниката да сътрудничи, повярвай ми, не знам какво друго може да се предприеме. Мъкнем се из тези пещери цял ден, и не мога да се отърва от усещането, че само си губим времето.

— Аз също не мога да се отърва от това усещане — изрече вештерът с горчивина. — Никога няма да разбера елфите. Но поне вече знам защо повечето хора не си падат по тях. Защото е трудно да се отървеш от усещането, че те се надсмиват над нас. С всичко, което правят, което говорят, което мислят, елфите се надсмиват над нас. Подиграват ни се.

— В теб се обажда антропоморфизъмът.

— Може би донякъде. Но усещането си остава.

— Какво ще правим?

— Ще се върнем в Каед Мирквид, за Кахир. Друидките сигурно вече са му излекували скалпирраната кратуна. После ще се качим на конете и ще се възползваме от поканата на принцеса Ана Хенриета. Не прави физиономии, вампире. Милва има строшени ребра, на Кахир му е разбита главата, един малък отдих в Тусент ще ни е само от полза. Също така трябва да измъкнем Лютичето от аферата, защото ми се струва, че здравата е затънал.

— Е — въздъхна Регис, — така да бъде. Ще се държа по-надалеч от огледала и кучета, ще страня от магьосници и телепати... А ако въпреки това ме разкрият, ще разчитам на теб.

— Можеш да разчиташ — увери го сериозно Гералт. — Няма да те изоставя в беда, приятелю.

Вампирът се усмихна, и тъй като бяха сами, си позволи да покаже пълния комплект зъби.

— Приятелю?

— В мен се обажда антропоморфизъмът. Е, добре, да излизаме от тези пещери, приятелю. Защото тук можем да намерим само ревматизъм.

— Абсолютно. Освен ако... Гералт? *Tir na Bea Arainne*, елфическият некропол, според твоя разказ се намира зад скалната картина, точно зад тази скала... Можем да попаднем там, ако... Е, знаеш. Ако я разбием. Не се ли сети за това?

— Не. Не се сетих.

* * *

На Краля Рибар отново му беше провървяло, защото за вечеря имаше пушени сивени^[6]. Рибата беше толкова вкусна, че забравиха за науката. Кондвирамурс отново преяде.

* * *

Пушените сивени оказаха своето влияние. „Време е да заспивам — каза си Кондвирамурс, усещайки се за втори път, че машинално прелиства страниците на книгата, без да вниква в съдържанието. — Време е за сън.“

Тя се прозина, остави книгата. Премести възглавниците от положението за четене в положението за спане. Загаси лампата със заклинание. Стаята моментално потъна в непрогледен и гъст като петmez мрак. Тежките велурени пердeta бяха дръпнати — послушницата отдавна се беше убедила от личен опит, че в пълна тъмнина се сънува по-добре. „Какво да избера? — помисли си тя, докато се протягаше и се въртеше в завивките. — Да се отdam на онироидна стихия или да се опитам да се закотвя някъде?“

Въпреки всеобщите твърдения, сънувачките не помнеха дори половината от пророческите си сънища, значителна част от тях оставаше в паметта им във вид на бъркотия от картини, променящи цвета и формата си като в калейдоскоп, детската играчка с огледала и стъкълца. Когато картините бяха лишени от всянакъв ред и дори

зачатъци на смисъл, това още не беше беда. Тогава спокойно можеше да се мине към следващата точка от дневния ред. На принципа: не помня, значи не си е струвало да се помни. На жаргона на сънуваните такива сънища се наричаха „пълнеж“.

По-лоши и много по-срамни бяха „призраците“ — сънища, от които сънуваните си спомняха само фрагменти, откъслеци от смисъла им, сънища, от които на сутринта оставаха само неясни усещания от приетия сигнал. Ако „призракът“ се повтореше, това означаваше, че става въпрос за сън с голяма онироидна стойност. Тогава сънувачът чрез концентрация и самовнушение заставя себе си да пресънува конкретния „призрак“, този път в много по-големи подробности. Найдобри резултати даваше методът, при който се принуждаваш да пресънуваш съня веднага след събуждането — така нареченото „закачване“. Ако сънят не позволеше да се „закачиш“, трябва да се опиташ да извикаш същата картина при някой от следващите сеанси чрез концентриране и медитация преди заспиване. Такова програмиране на съня се наричаше „закотвяне“.

След дванайсет нощи на острова Кондвирамурс вече имаше три списъка, три комплекта сънища. Имаше списък за достойните за похвала успехи — списък на „призраците“, които сънувачката успешно беше „закачила“ или „закотвила“. Към тях спадаха сънищата за бунта на остров Танед, а също така и за пътешествието на вешера и неговия отряд през прохода Малхеур, през пролетните порои и разкаляните пътища към долината Судут. Имаше и списък, за който послушницата не призна на Нимуе — списък с провалите, сънища, който въпреки всички усилия си оставаха загадка. И имаше работен списък — на сънищата, които чакаха реда си.

И имаше един сън — странен, но много приятен, — който постоянно се завръщаше с откъслеци и картини, с неуловими звуци и копринени докосвания.

Мил, нежен сън.

„Добре — помисли си Кондвирамурс, затваряйки очи. — Така да бъде.“

* * *

— Изглежда, знам с какво се е занимавал вещерът, докато е зимувал в Тусент.

— Моля? — Нимуе се откъсна от облечения в кожа том, който прелистваше, и погледна към сънувачката над очилата. — Най-накрая си видяла нещо?

— И още как! — отвърна наперено Кондвирамурс. — Видях! Вещерът Гералт и жена с късо подстригана черна коса и зелени очи. Не знам коя може да е. Може би онази принцеса, за която пише в бележките си Лютичето?

— Май не си ги чела внимателно — поохлади ентузиазма ѝ магьосницата. — Лютичето описва принцеса Анариета подробно, а и други източници потвърждават, че косите ѝ са били, цитирам, „kestenjavi, със златист оттенък“. Край на цитата.

— Значи не е тя — съгласи се послушницата. — Моята жена беше чернокоса. Направо като въглен. А сънят беше... Хм... Интересен.

— Слушам внимателно.

— Те разговаряха. Но това не беше съвсем обичаен разговор.

— И кое му беше необичайното?

— През повечето време краката ѝ бяха на раменете му.

* * *

— Кажи ми, Гералт, вярва ли в любовта от пръв поглед?

— А ти вярва ли?

— Вярвам.

— Сега вече знам какво ни е събрало. Привличането на противоположностите.

— Не бъди циничен.

— Защо? Казват, че цинизът доказва наличието на интелект.

— Не е вярно. При цялата си псевдоинтелектуална обвивка, цинизът е отвратително неискрен. Не понасям неискреността в никакви форми. Но след като заговорихме за това... Кажи ми, вещерю, какво в мен обичаш най-много.

— Това.

— От цинизма отиде към тривиалността и баналността. Опитай пак.

— Най-много обичам в теб твоя ум, твоя интелект и дълбоката ти духовност. Твоята независимост и свобода, твоята...

— Не мога да разбера откъде толкова сарказъм в теб...

— Това не беше сарказъм, беше шега.

— Не понасям такива шеги. Особено пък ненавременните. Всичко, скъпи мой, си има своето време и за всичко под небето си има определен час. Има време да се мълчи и време да се говори, има време за плач и време за смях, време да се сее и време да се жъне, време за шеги и време за сериозност...

— Време за плътски ласки и време за въздържание?

— Не приемай казаното толкова буквально. Нека по-добре да приемем, че сега е време за комплименти. Любовта без комплименти мяза на физиология, а физиологията е нещо пошло. Говори ми комплименти!

— Никоя от Яруга до Буйна няма толкова хубав задник като твоя.

— Ама че късмет! Сега за разнообразие ме сложи някъде между варварските северни рекички. Като оставим настрана уместността на метафората, не можеше ли да кажеш от Алба до Велда? Или от Алба до Сансретур?

— Никога в живота си не съм бил край Алба. Старая се да избягвам изводи, които не са подкрепени от личния ми опит.

— О! Сериозно! Да смятам ли тогава, че си видял и опитал достатъчно много задници — защото нали за тях говорим — за да си направиш съответните изводи? А, белокоско? Колко жени си имал преди мен? А? Попитах те нещо, вещерю! Не, не, спри, махни си лапите, няма да ти се размине по този начин. Та колко жени си имал преди мен?

— Нито една. Ти си ми първата.

— Е, най-накрая!

* * *

Нимуе доста дълго разглежда картината със светлосенките, изобразяваща десет седнали около кръгла маса жени.

— Жалко, че не знаем как са изглеждали наистина — обади се тя най-накрая.

— Великите магистърки? — изсумтя Кондвирамурс. — Пълно е с техни портрети! Дори само в Аретуза...

— Казах „наистина“ — прекъсна я Нимуе. — Имам предвид не ласкателните портрети, нарисувани въз основа на други ласкателни портрети. Не забравяй, имало е време, в което изображенията на магьоснички са били унищожавани. Както и самите магьоснички. А после е имало период на пропаганда, когато магистърките със самата си външност е трябвало да пробуждат уважение, възхищение и религиозен страх. От тези времена произхождат всичките Събрания на Ложата, заговорите и договорите, платната и графиките, изобразяващи масата и седящите около нея изумително, омайващо красиви жени. А истински, автентични портрети няма. Освен две изключения. Автентичен е портретът на Маргарита Лъоантил, който е окачен в Аретуза на остров Танед и по чудо е оцелял от пожара. А също и портретът на Шеала де Танкарвил в Енсенад в Лан Ексетер.

— А нарисуваният от елфите портрет на Францеска Финдабаир, изложен във венгербергската пинакотека?

— Фалшивикат. Когато елфите са отворили Вратата и са си отишли през нея, са взели със себе си или са унищожили всички произведения на изкуството, без да оставят нито една картина. Ние не знаем дали Маргаритката от Долината наистина е била толкова красива, колкото гласи преданието. Изобщо не знаем как е изглеждала Ида Емеан. А тъй като в Нилфгард портретите на магьосничките били унищожавани прилежно и старательно, нямаме никаква представа как са изглеждали наистина Асире вар Анахид и Фрингила Виго.

— Обаче засега ще приемем — въздъхна Кондвирамурс, — че са изглеждали именно по начина, по който са ги изобразявали по-късно. Достойни, властни, мъдри и добри, грижливи, честни и благородни. И красиви, пленително красиви... Ще го приемем. Защото така животът ни ще е по-лек.

* * *

Дневните занятия в *Inis Vitre* придобиха чертите на леко уморителна рутина. Анализът на сънищата на Кондвирамурс, започнал след закуска, обикновено продължаваше до пладне. Времето между пладне и обядта послушницата прекарваше в разходки — а и те скоро станаха рутинни и скучни. И нищо чудно — тя можеше да обходи острова два пъти за един час, наслаждавайки се на такива забавни неща като гранит, ниски борчета, дребен чакъл и миди, на водата и чайките.

След обядта и дългата следобедна почивка започваха дискусии, преглеждане на книги, свитъци и ръкописи, изучаване на картини, графики и карти. И дълги, проточващи се до среднощ дискусии за това каква част от легендите е истина...

А после идвала нощите — и сънищата. Най-различни сънища. Въздържанието напомняше за себе си. Вместо загадките на легендата за вешера Кондвирамурс сънуваше Краля Рибар в най-различни ситуации, като се започне от крайно нееротични и се стигне до изключително еротични. В крайно нееротичните сънища Краля Рибар я теглеше с въже след лодката. Гребеше бавно и лениво, така че тя потъваше в езерото, давеше се, задушаваше се, обзета от ужасен страх — чувстваше, че от дъното на езерото се откъсва и се понася към повърхността нещо зловещо, нещо, което жадуваше да погълне теглената след лодката стръв, каквато беше тя. То вече беше на път да я хване, но в този момент Краля Рибар започваше да греbe по-мощно, изтегляйки я извън обсега на челюстите на невидимия хищник. Тя се задаваше от водата и веднага се събуждаше.

В недвусмислено еротичните сънища тя стоеше на колене на дъното на люлеещата се лодка, наведена през борда, а Краля Рибар я държеше за врата и я обладаваше ентузиазирано, като при това мърмореше, кашляше и плюеше. Въпреки физическото удоволствие, което изпитваше, Кондвирамурс вътрешно беше скована от ужас — а какво щеше да стане, ако Нимуе ги хване? Изведнъж във водата на езерото се появява разлюляното, страховито лице на дребната магьосница... и Кондвирамурс се събуждаше, обляна в пот.

Тогава тя ставаше, отваряше прозореца, опиваше се с нощния въздух и лунната светлина, със струящата откъм езерото мъгла.

И отново лягаше да спи.

* * *

Кулата *Inis Vitre* имаше тераса, опираща се на стълбове и надвиснала над езерото. Отначало Кондвирамурс не обръщаше внимание на това обстоятелство, но в края на краищата започна да се замисля. Терасата беше странна — абсолютно недостъпна. Нито едно от известните й помещения нямаше изход, който да води натам.

Кондвирамурс беше наясно, че жилищата на магьосничките не могат да минат без такива тайнствени аномалии и не задаваше въпроси. Дори когато, разхождайки се по брега на езерото, забележеше, че от терасата я гледа Нимуе. Явно терасата беше недостъпна само за непосветените и профаните.

Възмутена от това, че я смятат за непосветена, тя се засегна и се направи, че нищо не се е случило. Но скоро загадката се изясни.

Това се случи след като Кондвирамурс беше навестена от поредица сънища, активирани от акварелите на Вилма Весели. Явно увлечена от един от фрагментите на легендата, художничката беше посветила всичките си произведения на Цири в Кулата на лястовицата.

— Странни сънища имам след тези картини — оплака се послушницата на следващата сутрин. — Сънувам... картини. През цялото време само картини. Не ситуации, не сцени, а картини. Цири на зъбците на кулата... Неподвижна картина.

— И нищо повече? Никакви възприятия, освен зрителни?

Естествено, Нимуе знаеше, че толкова умела сънувачка като Кондвирамурс сънува с всички сетива — възприема сънищата не само зрително, както повечето хора, но също така и със слуха, обонянието, осезанието, че дори и с вкуса.

— Нищо — поклати глава Кондвирамурс. — Само...

— Да?

— Мисъл. Упорита мисъл. Че край това езеро, в тази кула, аз изобщо не съм господарка, а пленница.

— Ела с мен.

Както и Кондвирамурс се досещаше, на терасата можеше да се излезе само през личните покой на магьосницата — чистички, педантично подредени, ухаещи на сандалово дърво, смирна, лавандула

и нафталин. Наложи се да се възползват от малка тайна вратичка и вита стълба, водеща надолу. Едва след това стигнаха където трябаше.

За разлика от останалите помещения, по стените на стаята нямаше нито ламперия, нито тапети; беше много бяла, поради което — и много светла. Още по-светла я правеше огромният трикрилен прозорец, по-точно — остьклена врата, водеща право към надвисналата над езерото тераса.

Единствените мебели в стаята бяха две кресла, огромно огледало в овална махагонова рамка и нещо като стойка, на която висеше гоблен пет на седем стъпки, докосващ пода с ресните си.

На гоблена беше изобразена отвесна скала над планинско езеро. Замък, издигащ се над скалата — сякаш е част от нея. Замък, който Кондвирамурс добре познаваше от многобройните илюстрации.

— Цитаделата на Вилгефорц, мястото, където е била затворена Йенефер. Мястото, където е приключила легендата.

— Така е — потвърди Нимуе с престорено равнодушие. — Тук приключва легендата, поне в известните ѝ версии. Ние познаваме точно тези версии, затова ни се струва, че знаем финала. Цири е избягала от Кулата на лястовицата, където, както ти изясни, е била заточена. Избягала е, когато е осъзнала какво смятат да направят с нея. Легендата представя множество версии за бягството ѝ...

— На мен — прекъсна я Кондвирамурс — ми харесва тази с хвърлянето на предмети зад гърба. Гребен, ябълка и носна кърпичка. Но...

— Кондвирамурс.

— Извинявай.

— Както казах, има множество версии за бягството ѝ. Но и досега не е ясно по какъв начин Цири е попаднала от Кулата на лястовицата право в замъка на Вилгефорц. Не можеш да сънуваш Кулата на лястовицата. Опитай тогава да сънуваш замъка. Вгледай се внимателно в гоблена... Слушаш ли ме?

— Това огледало... Магическо е, нали?

— Не. Изстисквам си пъпките пред него.

— Извинявай.

— Това е огледалото на Хартман — поясни Нимуе, след като забеляза смръщения нос и нацупените устни на послушницата. — Ако искаш, погледни. Но, моля те, бъди внимателна.

— Вярно ли е — попита Кондвирамурс с треперещ от възбуда глас, — че с Хартман може да се отиде до други...

— Светове? Разбира се. Но не веднага, не без подготовка, медитация, концентрация. Когато те съветвах да си внимателна, имах предвид нещо друго.

— Какво?

— Огледалото действа в двете посоки. От Хартман винаги може да излезе нещо.

* * *

— Знаеш ли, Нимуе... Когато гледам този гоблен...

— Сънува ли?

— Сънувах. Много странен сън. От височината на птичи полет. Бях птица... Виждах замъка отвън. Но не можех да проникна в него. Нещо ми спираше достъпа.

— Погледни гоблена — нареди Нимуе. — Погледни цитаделата. Гледай внимателно, съсредоточи се върху всяка подробност. Концентрирай се силно, дълбоко, запечатай тази картина във въображението си. Искам в съня си да влезеш там. Много е важно да влезеш.

* * *

Отвън, зад стените на замъка, явно бушуваше дяволска виелица, огънят в камината бутеше, бързо погльщайки цепениците. Йенефер се наслаждаваше на топлината. Наистина, сегашната ѝ килия беше безкрайно по-топла от влажната дупка, в която беше прекарала може би два месеца, но и на новото място ѝ тракаха зъбите. В старата килия тя напълно беше изгубила представа за времето, а и по-късно никой не бързаше да я информира за датата, но тя беше сигурна, че навън е зима, декември или може би дори януари.

— Яж, Йенефер — каза Вилгефорц. — Яж, моля те, не се стеснявай.

Магьосницата не си и помисляше да се стеснява. Ако ядеше бавно и се справяше мъчително с кокошката, това беше само защото едва зарасналите ѝ пръсти бяха все още неловки и почти изцяло вдървени. Беше ѝ трудно да държи ножа и вилицата с тях. А не искаше да яде с ръце — предпочиташе да демонстрира превъзходството си над Вилгефорц и останалите пируващи гости на магьосника. Тя не познаваше нито един от тях.

— Наистина съжалявам, че трябва да ти го съобщя — обади се Вилгефорц, галейки с пръсти столчето на бокала си, — но твоята подопечна Цири напусна този свят. За това можеш да виниш само себе си, Йенефер. И своето безразсъдно упорство.

Един от гостите, нисък тъмнокос мъж, кихна мощно и се изsekна в батистена носна кърпичка. Носът му беше подут, зачервен и явно абсолютно запущен.

— Наздраве — каза Йенефер, на която зловещите думи на Вилгефорц не ѝ направиха никакво впечатление. — Откъде такава ужасна настинка, драги господине? Стояли сте на течение след къпане?

Другият гост, по-стар, висок, слаб, с отвратително бледи очи, изведнъж се закикоти. Простудилият се, макар и лицето му да се изкриви от злоба, благодари на магьосницата с кимане и кратка фраза. Но все пак достатъчно дълга, за да си проличи нилфгардският акцент.

Вилгефорц се обърна към нея. Той вече не носеше златните клеми и щипки, предназначени да придържат кристала в кухината на окото му, но изглеждаше още по-чудовищно оттогава, през лятото, когато тя видя раната му за първи път. Регенеридалата лява очна ябълка вече беше наред, но значително по-малка от дясната. От гледката дъхът спираше.

— Ти, Йенефер — процеди той, — сигурно смяташ, че те лъжа, че се опитвам да те вкарал в клопка, да те измамя? А за какво ми е това? Новината за смъртта на Цири ме потресе толкова, колкото и теб, какви ги говоря, даже много повече, отколкото теб. В края на краищата аз имах много конкретни надежди във връзка с девойката, правех си планове, съдбоносни за моето бъдеще. А сега момичето вече не е между живите и плановете ми рухнаха.

— Това е чудесно. — Йенефер, с усилие удържайки ножа с непослушните си пръсти, се опитваше да нареже пъленото със сини

сливи свинско филе.

— С Цири те свързваше изключително глупава сантименталност — продължи магьосникът, без да обръща внимание на коментара ѝ. — Сантименталност, дължаща се в еднаква степен както на съжалението за собственото ти безплодие, така и на чувството ти за вина. Да, да, Йенефер, чувството ти за вина! Та нали ти участваше активно в кръстосването на двойки, благодарение на което се роди и малката Цири. И ти пренесе чувствата си върху плода на генетичния експеримент — между другото, неуспешен. Защото експериментаторите нямаха достатъчно познания.

Йенефер безмълвно вдигна чашата си за наздравица, молейки се в душата си да не я изпусне. Тя постепенно стигаше до извода, че поне два пръста от петте ще останат вдървени много дълго време. Може би завинаги.

Вилгефорц не обръна никакво внимание на жеста ѝ.

— Сега вече е твърде късно — профери той през зъби. — Но знай, Йенефер, аз имах нужните знания. Ако имах и девойката, със сигурност щях да се възползвам от знанията си. Наистина може да се съжалява, че не укрепих и подобрих твоя осакатен заместител на майчиния инстинкт. Макар че си пресъхнала и стерилна като камък, с моя помощ щеше да имаш не само дъщеря, но и внучка. Пък макар и заместител на внучка.

Йенефер изсумтя пренебрежително, въпреки че вътрешно кипеше от ярост.

— С най-голямо съжаление съм принуден да ти разваля празничното настроение, скъпа — каза студено магьосникът. — Мисля, че няма да ти е приятно да узнаеш, че вещерът Гералт от Ривия също не е между живите. Да, да, същият този вещер Гералт, с който, също както и с Цири, ви свързваха сурогатни чувства — смешна сантименталност, глупава и сладникава до прилошаване. Знай, Йенефер, че нашият скъп вещер се прости с този свят наистина пламенно и ефектно. Но в този случай няма за какво да се упрекваш. Ти не си виновна дори и в най-малка степен за смъртта на вещера. Заслугата е изцяло моя. Опитай маринованите круши, наистина са отлични.

Във виолетовите очи на Йенефер припламна студена омраза. Вилгефорц се разсмя.

— Ето такава ми харесваш — каза той. — Наистина, ако не бяха двимеритовите гравни, щеше да ме изпепелиш. Но двимеритът действа, така че можеш да ме изгаряш само с поглед.

Простуденият кимна, изсмърка и така се закашля, че му потекоха сълзи от очите. Високият разглеждаше магьосницата с неприятните си рибешки очи.

— А къде е господин Риенс? — попита Йенефер, провлачвайки думите. — Господин Риенс, който ми обеща да направи толкова много неща с мен? Къде е господин Ширу, който никога не пропускаше случая да ме удари или ритне? Защо стражите, само до неотдавна груби и брутални, сега се държат с плахо уважение? Не, Вилгефорц, няма нужда да отговаряш. Аз знам. Това, за което говориш, е още една голяма фалшификация. Цири ти се е изплъзнала и Гералт ти се е изплъзнал, като пътьом е спретнал на хората ти кървава баня. И сега какво? Плановете ти са рухнали, превърнали са се в прах, ти самият си го призна, мечтите за могъщество са се разсеяли като дим. А магьосниците и Дийкстра са все по-близо до вас, все по-близо. Неслучайно и не от съчувствие ти престана да ме изтезаваш и да ме принуждаваш да сканирам. А император Емхир стеснява примката и сигурно е много, много ядосан. *Ess a tearth, me tiarn? A'pleine a cales, ellea?*

— Аз говоря всеобщия език — каза простудилият се, издържайки погледа ѝ. — Казвам се Стефан Скелен. И ни най-малко не съм напълнил гащите. Ха, все ми се струва, че съм в по-изгодна позиция от вас, госпожо Йенефер.

Дългата реч го измори, той се разкашля отново и се изсекна във вече съвсем подгизналата батистена кърпичка. Вилгефорц удари с длан по масата.

— Достатъчно сме се забавлявали — изрече той, зловещо въртейки по-малкото си око. — Имай предвид, Йенефер, че вече не си ми нужна. По принцип би трябало да те напъхам в един чувал и да те удавя в езерото, но аз прибягвам до такива методи с огромна неохота. Докато обстоятелствата ми позволяят или ме принудят да взема друго решение, ще останеш в изолация. Но те предупреждавам — няма да ти позволя да ми създаваш неприятности. Ако отново решиш да правиш гладна стачка, знай, че няма да губя време да те храня през тръбичка, както през октомври. Просто ще ти позволя да гладуваш до смърт. А

ако опиташи да избягаш, заповедите към стражите ми ще бъдат недвусмислени. А сега ще трябва да си кажем довиждане. Разбира се, ако си задоволила глада си...

— Не. — Йенефер се изправи, хвърляйки салфетката на масата.

— Може би бих хапнала още, но компанията на масата ми убива апетита. Така че да си кажем довиждане.

Стефан Скелен кихна и се закашля. Бледоокият я измери с лош поглед и се усмихна зловещо. Вилгефорц гледаше встради.

Както обикновено, когато я изкарваха от килията или я вкарваха в нея, Йенефер се опита да разбере къде се намира, да получи поне частичка информация, която би могла да й помогне в планираното бягство. И както винаги я очакваше неуспех. Замъкът нямаше никакви прозорци, през които тя да може да забележи околния терен или поне слънцето и да се опита да определи посоките на света. Телепатията беше невъзможна, тежките гривни и нашийника от двимерит ефективно неутрализираха всякакви опити да се използва магия.

Стаята, в която я държаха, беше студена и неприветлива като отшелническа килия. Но Йенефер си спомни за радостния ден, в който я преместиха тук от подземието, където на пода винаги имаше локва от зловонна течност, а по стените имаше наслагвания от селитра и сол. От подземието, където я хранеха с обелки, които плъховете без усилие измъквали от осакатените ѝ пръсти. Когато след два месеца престой там ѝ мащаха оковите и я измъкнаха, Йенефер не можеше да си намери място от щастие. Новата стая ѝ изглеждаше като кралска спалня, а рядката чорба, която ѝ поднасяха, ѝ се струваше като супа от лястовиче гнездо, достойна за императорската трапеза. Естествено, супата скоро се превърна в обикновена помия, удобното легло — в твърд нар, кралската спалня — в затворническа килия. Студено, тясно помещение, в което след четири крачки се натъкваш на стена.

Йенефер изруга, въздъхна и приседна на дървеното столче — единствената мебел в килията освен нара.

Мъжът влезе толкова тихо, че тя не го чу.

— Казвам се Бонхарт — представи се той. — Гледай да запомниш това име, вещице. Набий си го добре в главата.

— Разкарай се, надувко.

— Аз съм ловец на глави — изскърца той със зъби. — Да, да, наостри уши, магъоснице. През септември, преди три месеца, хванах

твоето изродче. Тази Цири, за която толкова се изговори тук.

Йенефер наостри уши. Септември. Ебинг. Хванал я е. Но нея я няма. Може би лъже?

— Сивокоса вещерка, обучавана в Каер Морхен. Принудих я да се бие на аrena — да убива хора в съпровода на кръсьците на тълпата. Постепенно я превърнах в звяр. Учех я с камшика, с пестници и шутове. Обучавах я дълго. Но зеленоокото змийче избяга.

Йенефер скришом въздъхна.

— Избяга от мен в друг свят. Но ние пак ще се срещнем. Сигурен съм, че някой ден ще се срещнем. Да, магьоснице. И ако съжалявам за нещо, то е само за това, че твоя вещерски любовник, онзи Гералт, го изгориха жив. С удоволствие бих позволил на проклетия дивак да се полюбува на острите ми.

Йенефер изсумтя.

— Чуй ме, Бонхарт, или както там се казваш. Не ме разсмивай. Не можеш да се сравняваш с вещера. В нито едно отношение. Ти, както сам си призна, си един ловец на кучета. Но си добър само срещу малки палета. Много малки палета.

— Виж това, вещице.

Той рязко разтвори салтамарката и ризата си и показва три сребърни медальона с преплетени ланци. На единия имаше котешка глава, на втория — орел или грифон. Йенефер не успя да види добре третия, но като че ли беше вълк.

— По панаирите е пълно с такива неща — изсумтя тя, отново правейки се на безразлична.

— Тези не са от панаирите.

— Да бе.

— Имаше време — изсъска Бонхарт, — когато порядъчните хора се бояха от вещерите повече, отколкото от чудовищата. Чудовищата, то се знае, бяха из горите и в бърлогите си, а вещерите нагло се навъртаха около храмовете, сградите, училищата и забавите на площадите. Порядъчните хора с право смятаха това за скандално. Затова решиха да потърсят някой, който да сложи наглите вещери на мястото им. И намериха такъв. Трудно, бавно, надалеч — но го намериха. Както виждаш, на сметката ми са трима. Нито един изрод повече не се появява в околността, за да плаши почтените хора с външността си. А ако се

беше появил, щях да се справя с него по същия начин, както и с предишните.

— В съня му? — намръщи се Йенефер. — С арбалет, иззад ъгъла? Или може би с помощта на отрова?

Бонхарт скри медальоните под ризата си и направи две крачки към нея.

— Дразниш ме, вещице.

— Такава ми беше идеята.

— Нима? Е, сега ще ти покажа, кучко, че мога да се сравнявам с твоя вещерски любовник във всяко едно отношение. И даже съм по-добър от него.

Стоящите пред вратата стражи чак подскочиха, когато чуха носещите се от килията тръсъци, бутене, вой и пищене. Ако някога през живота си бяха чули рев на хваната в капан пантера, щяха да се закълнат, че в килията се намира именно пантера.

После от килията долетя страховит рев на ранен лъв — звяр, какъвто стражите също не бяха виждали на живо, а само изрисуван по гербовете. Те се спогледаха. Поклатиха глави. А после се втурнаха в стаята.

Йенефер седеше в ъгъла на стаята, сред останките от нара. Косите ѝ бяха разрошени, роклята и ризата — раздрани от горе до долу, малките ѝ девически гърди се вдигаха в такт с тежкото ѝ дишане. От носа ѝ течеше кръв, върху лицето ѝ бързо нарастваше цицина, раната от одраскване с нокти на лявото ѝ рамо също се подуваше.

Бонхарт седеше в другия края на стаята, сред останките от столчето, хванал се с ръце за чатала. От неговия нос също течеше кръв, оцветила сивите му мустаци в тъмночервено. Лицето му беше нашарено с кървави драскотини. Едва зарасналите пръсти на Йенефер бяха жалко оръжие, но пък заключалките на двимеритовите гравни имаха прекрасни остри ръбове.

В подуващата се буза на Бонхарт, точно на сред скулата, стърчеше, много дълбоко забита, вилицата, която Йенефер беше откраднала от масата по време на вечерята.

— Само против малките паленца ставаш, кучкарю — въздъхна магьосницата, опитвайки се да прикрие гърдите си с остатъка от роклята. — Но от кучките стой по-надалеч. Прекалено си slab за тях, смотаняк!

Тя не можеше да си прости, че не го е уцелила там, където се целеше — в окото. Но мишната беше подвижна, освен това никой не е съвършен.

Бонхарт изкрешя, изправи се, изтрягна вилицата, изрева и се олюя от болка. Заруга противно.

В килията веднага надникнаха още двама стражи.

— Ей, вие! — развика се Бонхарт, бършайки кръвта от лицето си.

— Бързо тук! Довлечете тази гадина наслед стаята, разпънете я и я дръжте здраво.

Стражите се спогледаха. А после се вторачиха в тавана.

— По-добре си тръгвайте оттук, господине — каза единият от тях. — Нищо няма да разпъваме и да държим. Тези неща не ни влизат в задълженията.

— Освен това — промърмори друг страж, — нямаме желание да свършим като Риенс или Ширу.

* * *

Кондвирамурс оставил върху купчината картини картона с изображението на затворническа килия и седяща жена с отпусната глава и ръце, приковани с вериги към каменната стена.

— Изтезавали са я — промърмори тя, — а през това време вештерът се е забавлявал в Тусент с никаква брюнетка.

— Осьждаш ли го? — попита рязко Нимуе. — Без да си сигурна?

— Не. Не го осъждам, но...

— Няма „но“. Млъкни, моля те.

Известно време седяха в мълчание, разглеждайки картоните с графики и акварели.

— Всички версии на легендата — Кондвирамурс посочи една от гравюрите — твърдят, че мястото на приключването ѝ, финалът, последната битка между Доброто и Злото, направо Армагедон, е замъкът Рис-Рун. Всички версии. Освен една.

— Да — кимна Нимуе. — Всички, освен анонимната, не особено популярна версия, известна като „Черната книга от Еландер“.

— Черната книга твърди, че финалът на легендата се е случил в цитаделата Стига.

— Наистина. Също така и други, каноничните за легендата събития, са представени в Книгата от Еландер по съвсем различен начин от общоприетия.

— Интересно — Кондвирамурс вдигна глава, — кой ли от замъците е изобразен в илюстрациите? Кой е изтъкан на твоя гоблен? Кое изображение е правдивото?

— Това няма да го научим никога. Замъкът, станал свидетел на финала на легендата, не е оцелял. Разрушен е, от него не е останала и следа, в това са единодушни всички версии, дори и представената в Книгата от Еландер. Нито едно от посочените в източниците места не е убедително. Не знаем и никога няма да узнаем как е изглеждал този замък и къде се е намирал.

— Но истината...

— За истината — рязко я прекъсна Нимуе — точно това няма никакво значение. Не забравяй, че ние не знаем как е изглеждала наистина Цири. Но на тази картина, нарисувана от Вилма Весели, е изобразена точно тя, как води бурен разговор с елфа Авалак'х на фона на кошмарни скулптури на деца. Цири. Няма никакво съмнение в това.

— Но — не се предаваше Кондвирамурс — твойт гоблен...

— Изобразява замъка, в който се е разиграл финалът на легендата.

Мълчаха дълго. Преобръщаните картони шумоляха.

— Не харесвам версията на легендата от Черната книга — обади се Кондвирамурс. — Тя е една такава... Такава...

— Неприятно правдива — завърши Нимуе, поклащащи глава.

* * *

Кондвирамурс се прозина, оставил настрани „Половин век поезия“, издание, допълнено с послеслов от професор Еверет Денхоф младши. Размести възглавниците от положение за четене до положение за сън. Отново се прозина, протегна се и загаси лампата. Стаята потъна в мрак, разсейван само от иглите лунна светлина, проникващи през процепа между завесите. „Какво да избера за тази нощ? — запита се послушницата. — Да се отдам на волята на съдбата? Или да се закотвя?“

След кратък размисъл избра второто.

Имаше един неясен, повтарящ се сън, който тя все не успяваше да досънува докрай. Той се разсейваше, изчезваше сред другите сънища така, както вълнена нишка се губи сред шарката на многоцветна тъкан. Сън, който изчезваше от паметта ѝ и същевременно упорито си оставаше там.

Кондвирамурс заспа веднага и сънят моментално я споходи. Достатъчно беше да си затвори очите.

Нощно небе, безоблачно, осветено от луната и звездите. Хълмове, лози по покритите им със сняг склонове. Черен и тъгловат силует на сграда — крепостни стени със зъбци, колони, самотна стражева кула.

Двама конници. Излизат в празното пространство между стените, слизат от конете, влизат през портала. Но в сияещия в пода отвор на подземие се вмъква само единият.

Този, чиито коси са абсолютно бели.

Кондвирамурс застена в съня си и започна да се мята в леглото.

Белокосият се спуска по стъпала, дълбоко-дълбоко в подземието.

Върви по тъмни коридори, осветява ги, постоянно палейки сложената в желязна ръкохватка борина. Призрачни сенки танцуваат по стените и сводовете.

Коридори, стъпала, пак коридори. Килия, голяма крипта, бъчви покрай стената. Купчина натрошени камъни. После — разклоняващ се коридор. И в двете посоки е тъмно. Белокосият запалва поредната борина. Измъква меча от ножницата на гърба си. Колебае се, не знае по кой коридор да тръгне. Накрая избира десния. Много студен, криволичещ, покрит с натрошени камъни.

Кондвирамурс стene в съня си, обхваща я страх. Тя знае, че пътят, избран от белокосия, води до опасност.

Знае също, че белокосият търси опасността.

Заштото това е неговата професия.

Послушницата се мята сред завивките, стene. Тя е сънувачка, тя сънува, изпаднала е в онirosкопичен транс и неочеквано пророчески знае какво ще се случи след малко. „Внимавай! — иска да извика, макар и да знае, че няма да успее да извика. — Внимавай, огледай се!

Пази се, вещерю!“

Чудовището го нападна от тъмнината, от засада, тихо и подло. Материализира се внезапно сред мрака като лумващ пламък. Като езика на пламък.

[1] *Inis Vitre* (лат.) — Стъкления остров. — Б.пр. ↑

[2] *Loc Blest* (шотл., англ.) — Езерото на благословените. — Б.пр.

↑

[3] *Ad usum delphini* (лат.) — За деца. — Б.пр. ↑

[4] *En pied* (фр.) — в цял ръст. — Б.пр. ↑

[5] *Speculum aureum* (лат.) — Златното огледало. — Б.пр. ↑

[6] Сивен — риба от семейство Пъстървови. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

*Ален от зората, сякаш в кръв
облян,*

*млад сокол се вие, тръпне от
наслада.*

*Бързокрила, лека, пламнала от
свян,*

*радостно притърхва гургулица
млада.*

*От сърце ви нося мойта
изненада.*

*Aх, Амур, самият бог на
любовта,*

*за любов такава е изпял в
балада:*

*Ще ти бъда верен, предан до
смъртта.*

Франсоа
Вийон^[1]

*Макар и толкова да бързаше, толкова да ни
приишпорваше, толкова да се горещеше и толкова
да се гневеше, вещерът остана в Тусент почти
цялата зима. Каква беше причината? Няма да я
напиша. Имаше причина, и толкоз, няма да се
разпростирам. На тези, които ще побързат да
осъдят вещера, ще напомня, че любовта има
много имена, и че не бива да съдят, за да не
бъдат съдени.*

Лютичето, „Половин
век поезия“

Това бяха дни на добър лов и добър сън.
Ръдиард Киплинг

Чудовището го нападна от тъмнината, от засада, тихо и подло. Материализира се внезапно сред мрака като лумващ пламък. Като езика на пламък.

Гералт, макар и хванат неподготвен, реагира инстинктивно. Завъртя се, забърсвайки с гръб стената на подземието. Звярът прелетя покрай него, рикошира от прашния под като топка, размаха криле и скочи отново, съскайки и отворил ужасния си клон. Но този път вештерът беше подготвен.

Той нанесе удар с къс замах, на равнището на лакътя, целейки се в долната част на гърлото, под огърлицата от тъмночервени гребени, двойно по-големи от гушата на пуйк. Усети как острието разсича пътта. Стремителността на удара повали звяра на пода, до стената. Скофинът изкрештя, и това беше почти човешки вик. Мяташе се сред натрошени тухли, удряше се в стената и пляскаше криле, пръскаше кръв, размахваше наоколо подобната на бич опашка. Вештерът беше сигурен, че боят е свършил, но чудовището го изненада неприятно. Неочаквано то се хвърли към гърлото му, врещейки страховито, извадило нокти и тракащо с клюна си. Гералт отскочи, отблъсна се от стената, нанесе удар отдолу, използвайки инерцията от отблъскването. Улучи, скофинът отново рухна сред тухлите, по стената плисна воняща кръв и потече по нея, образувайки фантастична шарка. Чудовището вече не се мяташе, само се тресеше, врещеше, протягаше дългата си шия и я издуваше, тръскаше гребените си. Кръвта течеше бързо между тухлите, върху които лежеше то.

Гералт би могъл да го довърши без усилия, но не искаше да поврежда повече кожата му. Чакаше спокойно кръвта на скофина да изтече. Отдалечи се на няколко крачки, извърна се към стената, разкопча панталоните си и се облекчи, подсвирквайки си тъжна мелодийка.

Скофинът престана да врещи, утихна и замря. Вещерът се приближи и леко го побутна с върха на меча. След като се убеди, че всичко е свършило, хвана чудовището за опашката и го вдигна. Държаният за основата на опашката скофин достигаше с ястrebовия си клюн земята, а разперените му крила имаха четири стъпки обхват.

— Лекичък си, кокошолисе. — Гералт тръсна звяра, който наистина не тежеше повече от добре охранен пуйк. — Лекичък си. За щастие ми плащат на бройка, а не на тегло.

* * *

— За първи път. — Рейнар дъо Боа-Фресне тихичко подсвирна през зъби, с което, както Гералт вече знаеше, изразяваше най-висока степен на учудване. — За първи път виждам с очите си такова нещо. Истинско чудо, честна дума, чудо на чудесата. Значи това е прославеният василиск?

— Не. — Гералт вдигна чудовището по-нависоко, за да може рицарят да го разгледа по-добре. — Това не е василиск, а кокошолис.

— А каква е разликата?

— Съществена. Василискът, наричан още регулус, е влечуго, а кокошолисът, наричан също скофин или кокатриксия, е орниторептилия, което значи, че не е нито влечуго, нито птица. Това е единственият известен представител на рода, който учените са нарекли Орниторептили, тъй като след дълги обсъждания установили, че...

— А кой от тези двамата — прекъсна го Рейнар дъо Боа-Фресне, който явно не се интересуваше от мотивите на учените, — убива или превръща в камък с поглед?

— Никой, това е измишльотина.

— Тогава защо хората толкова се страхуват от тях? Този тук изобщо не е толкова голям. Наистина ли може да е опасен?

— Този тук — вещерът тръсна плячката — обикновено напада изотзад, и се цели между прешлените, или под левия бъбрек, в аортата. Обикновено е достатъчен един удар с клюна. А що се отнася до василиска, все едно е къде ще ухапе. Неговата отрова е най-силният познат невротоксин. Убива за една секунда.

— Бррр... А кой от тях може да бъде убит с помощта на огледало?

— И двата. Ако ги халосаш право по главата.

Рейнар дъо Боа-Фресне се закикоти. Гералт не се засмя; шегата за василиска и огледалото беше престанала да го забавлява още в Каер Морхен — учителите я повтаряха прекалено често. Не по-малко скучни бяха и шегите за еднорозите и девиците. Но рекордът за глупост и примитивизъм в Каер Морхен се държеше от многобройните версии на вица за младия вештер, който се обзаложил, че ще прегърне дясната лапа на драконка.

Гералт се усмихна на спомените си.

— Предпочитам да те виждам усмихнат — рече Рейнар, наблюдавайки го внимателно. — Стократно, безкрайно повече предпочитам да те виждам такъв, какъвто си сега. Вместо такъв, какъвто беше тогава, през октомври, след онази битка в друидската гора, когато пътувахме към Боклер. Тогава, повярвай ми, ти беше мрачен, озлобен и сърдит на целия свят като измамен лихвар, а и раздразнителен като мъж, който не е могъл да направи нищо цяла нощ. Дори и на сутринта.

— Наистина ли бях такъв?

— Наистина. Затова не се учудвай, че предпочитам да те виждам такъв, какъвто си сега. Променен.

— Трудова терапия. — Гералт отново тръсна държания за опашката кокошолис. — Спасителното влияние на работата върху психичното здраве. Така че, за да продължим лечението, да преминем към работата. Има възможност от скофина да се заработи нещо повече от наградата, определена за убиването му. Той не е много осакатен и ако имаш клиент за целия труп, с цел да се препарира, вземай не по-малко от двеста. Ако трябва да се разфасова на части, не забравяй, че най-ценното в него са перата над опашката, особено тези по средата. Те могат да се наточат доста по-остро от гъшите пера, освен това пишат по-добре и по-чисто, а и са по-твърди. Писарите, които знаят това, без колебание ще ти дадат по петарка на парче.

— Имам клиенти за препариране на трупа — усмихна се рицарят. — Гилдията на бъчварите. Видели са в Кастел Равело чучело на подобна гадост, плешница или както там се казва... Знаеш коя. Тази,

която уби в подземието под руините на стария замък на деня след Саовине...

— Спомням си.

— Та бъчварите са видели чучелото и ме помолиха да им доставя нещо по-рядко срещано, за да украсят седалището на гилдията си. Кокошолисът е много подходящ. Гилдията на бъчварите в Тусент, както се досещаш, не се оплаква от липса на поръчки и благодарение на това е доста състоятелна, така че като нищо ще дадат двеста и двайсет. Може би дори и повече, ще пробвам да се попазаря. А що се отнася до перата... Бъчварите няма да забележат, ако откъснем няколко пера от задника на кокошолиса и ги продадем на канцеларията на княжеството. Канцеларията не плаща от собствения си джоб, а от хазната на княжеството, така че без пазарене ще заплати не по пет, а по десет на перо.

— Прекланям се пред хитростта ти.

— *Nomen omen*^[2] — Рейнар дъо Боа-Фресне се усмихна още пошироко. — Мама сигурно е предчувствала нещо, когато ми е дала името на хитрия лисан от добре известния цикъл от приказки.

— Трябвало е да станеш търговец, а не рицар.

— Трябваше — съгласи се рицарят. — Но какво да се прави, щом си се родил син на господин с герб, си оставаш син на господин с герб и умираш като господин с герб, като преди това си създал, хе-хе-хе, господинчовци с гербове. Каквото и да правиш, нищо не можеш да промениш. Впрочем, и ти не смяташ никак зле, Гералт, а не се занимаваш с търговия.

— Не се занимавам. По същата причина като теб. Само с тази разлика, че няма да създам вещерчета. Да се махаме от тези подземия.

Отвън, при стените на замъка, усетиха хлад и вятър от планините. Нощта беше ясна, небето — звездно и безоблачно, лунната светлина искреще върху лозята, покрити с наскоро навалял, чист сняг.

Спънатите коне ги посрещнаха с пръхтене.

— Би трябвало — каза Рейнар, многозначително гледайки вещера — веднага да се срещнем с клиентите и да приберем печалбата. Но ти сигурно бързаш за Боклер, нали? Към нечия спалня?

Гералт не отговори, тъй като по принцип отминаваше с мълчание такива въпроси. Закрепи тялото на скофина върху резервния кон, след което възседна Плотка.

— Ще се срещнем с клиента — реши той, обръщайки се върху седлото. — Нощта е още в началото си, а аз съм гладен. И с удоволствие бих пийнал нещо. Да идем в града. Във „Фазанарията“.

Рейнар дъо Боа-Фресне се изкикоти, намести висящия на седлото щит с червено-жълта шахматна дъска и се качи върху високото седло.

— Ваша воля, кавалере. В такъв случай — към „Фазанарията“. Дий, Буцефал!

Потеглиха ходом по заснежения склон, надолу, към пътя, ясно обозначен от рехавите редици тополи от двете му страни.

— Знаеш ли какво, Рейнар? — обади се изведнъж Гералт. — Аз също предпочитам да тевиждам такъв, какъвто си сега. Говорещ нормално. Тогава, през октомври, разговаряше с дразнещо идиотско маниерично.

— Честна дума, вештерю, аз съм странстващ рицар — прихна Рейнар дъо Боа-Фресне. — Забрави ли? А рицарите винаги говорят като идиоти. Това е знак, като този щит тук. По него се разпознава братството ни както герб върху щит.

* * *

— Честна дума — каза Шахматния рицар, — напразно се тревожите, господин Гералт. Вашата приятелка сигурно вече е здрава и съвсем е забравила за слабостта си. Госпожа принцесата разполага с придворни медици, способни да излекуват всяко неразположение. Честна дума, няма причина за беспокойство.

— И аз съм на това мнение — каза Регис. — Защо не се поразведриш, Гералт? Нали и друидките лекуваха Милва...

— А друидките разбират от тези неща — вметна Кахир. — Найдоброто доказателство за това е моята разбита от миньорска брадва глава — само я погледнете сега, почти като нова е. И Милва сигурно е добре. Няма поводи за тревога.

— Дано.

— Здрава е вече — повтори рицарят. — Вашата Милва е като кукуряк, залагам си главата, че вече танцува на баловете. Пирува! В Боклер, в двореца на принцеса Анариета, постоянно има или балове,

или пиршества. Ха-ха-ха, честна дума, сега, когато се освободих от обета си, аз също...

— Разделили сте се с обета?

— Съдбата беше благосклонна! Защото трябва да ви кажа, че се бях заклел и то не как да е, а в жерав! Напролет. Заклех се до Юле^[3] да затрия петнайсет грабители. И сега съм свободен от обета. Мога да пия и да ям говеждо. И вече не трябва да крия името си. Позволете да ви се представя — Рейнар дъо Боа-Фресне.

— Приятно ми е.

— Относно тези балове — обади се Ангулеме, пришпорвайки коня си, за да се изравни с тях. — Надявам се, че хапването и пийването няма да ни отминат и нас? А за танцуването — и аз бих потанцуvala с удоволствие.

— Честна дума, в Боклер ще има всичко — увери я Рейнар дъо Боа-Фресне. — Балове, пирове, банкети, угощения и поетични вечери. Нали сте приятели на Лютичето... Исках да кажа — виконт Юлиан. А той е много скъп на госпожа принцесата.

— Че как, похвали ни се — изкикоти се Ангулеме. — А каква е историята на тази любов, знаете ли я, господин рицарю? Разважете!

— Ангулеме — обади се вещерът, — непременно ли трябва да го знаеш?

— Не непременно. Но ми се иска! Не недоволствай, Гералт. И престани да се цупиш, защото при вида на киселата ти физиономия крайпътните гъби сами се мариноват. А ти, рицарю, отговори.

Кортежът от странстващи рицари пееше рицарска песен с повтарящ се рефрен. Думите на песента бяха невероятно глуповати.

— Това се случи преди около шест години... — започна рицарят. — Поетът ни гостува цяла зима и цяла пролет — свиреше на лютнята, пееше романси, рецитираше поезия. По това време принц Раймунд беше в Цинтра за подписане на договори. Не бързаше да се връща — не беше тайна, че има любовница в Цинтра. А госпожа Анариета и господин Лютичето... Ха, Боклер наистина е странен и очарователен, пълен е с любовна магия... Сами ще се убедите. Както тогава се убедиха принцесата и господин Лютичето. И неусетно, от стих на стих, от дума на дума, от комплимент на комплимент, от цветя, погледи, въздишки... Накратко казано, двамата се сближиха.

— Колко се сближиха? — изкикоти се Ангулеме.

— Не ми се е случвало да съм очевидец — отвърна хладно рицарят. — А клюките не бива да се повтарят. Освен това, както госпожицата несъмнено знае, любовта има много имена и това колко са били близки е относително.

Кахир тихо се изхили. Ангулеме нямаше какво да добави.

— Принцесата и господин Лютичето се срещали тайно около два месеца — продължи Рейнар дъо Боа-Фресне, — от Белетейн до Лятната солстиция^[4]. Но забравили за предпазливостта. Новината се разнесе, злите езици започнаха да мърморят. Господин Лютичето, без да се помайва, се метна на коня и си тръгна. Както се оказа, разумна постъпка. Защото веднага щом принц Раймунд се върна от Цинтра, един услужлив слуга му разказал всичко. Това беше голям удар за принца — можете да си представите каква дива ярост го обзе. Хвърлил супника с борша на пода, после наложил слугата доносник с чукчето за лед, придржавайки това действие с нецензурни думи. После пред свидетели цапардосал церемониалмайстора на княжеския двор по мутрата и разбил голямото ковирско огледало. Сложил принцесата под арест в покоите ѝ, заплашил я с изтезания и изтръгнал всичко от нея. Веднага изпратил преследвачи подир господин Лютичето, като заповядал съблазнителят без никакви церемонии да бъде убит и сърцето му да бъде изтръгнато от гърдите. Бил прочел нещо подобно в някаква стара балада и решил да изпържи сърцето и да принуди принцеса Анариета да го изяде пред целия дворец. Брр, пфу, каква гадост! За щастие господин Лютичето успял да избяга.

— За щастие. А принцът умрял?

— Да. Както казах, заради инцидента го обзе дива ярост, кръвта му така кипна, че го споходиха инсулт и парализа. Лежа половин година като този пън. Но се оправи. Дори ходеше. Само непрекъснато мигаше с очи, ето така.

Рицарят се обърна върху седлото, примижка с едното си око и направи маймунска физиономия. След малко продължи:

— Въпреки че принцът и преди това си беше прочут коцкар и кръшкач, от тези намигвания стана още по-неотразим, защото всяка жена си мислеше, че намига точно на нея и ѝ дава любовни знаци. А жените са много податливи на такива неща. Не ги притеснява ни най-малко, че ги смятат за разпуснати и развратни. А принцът, както казах, мигаше много, почти непрекъснато, така че получаваше това, което

искаше. Премина всякакви граници и една нощ получи втори инсулт. И духът му го напусна. В леглото.

— Върху жена? — изкикоти се Ангулеме.

— Честно казано... — Рицарят, до този момент страшно сериозен, се усмихна под мустак. — Честно казано, под нея. Но подробностите не са важни.

— Разбира се, че не — подкрепи го със сериозен тон Кахир. — Не е имало особено дълъг траур след смъртта на принц Раймунд, нали? По време на разказа ми се стори...

— ... Че невярната жена ви е по-скъпа от измамения мъж — намеси се в разговора по обичайния за него начин вампирът. — Нима защото сега тя управлява тук?

— И заради това също — изрече примирително Рейнар дьо Боа-Фресне. — Но не само заради него. Принц Раймунд, лека му пръст, беше такъв негодник, мерзавец и, меко казано, кучи син, че за половин година би докарал и на самия дявол язва на стомаха. А управлява Тусент седем години. Затова пък принцеса Анариета всички я обожаваха и продължават да я обожават.

— Значи може да се разчита на това — подхвърли язвително вештерът, — че не са останали много скърбящи приятели на Раймунд, готови да заколят Лютичето с кинжалите си?

— Може да се разчита. — Рицарят му хвърли бърз проницателен поглед. — И, честна дума, няма да останете излъгани в очакванията си. Нали ви казах. Поетът е скъп за госпожа Анариета, а всеки тук би направил всичко за госпожа Анариета.

*Благородният рицар се връща
от военна веселба.*

*Любимата му не е вкъщи,
с друг се взела тя.
Хей, тра-ла-ла,
рицарска съдба!*

От крайпътните храсти с грачене излетяха подплашени от пеенето на рицарите гарги.

Скоро ездачите излязоха от гората и се озоваха в долина, заобиколена от хълмове, на върха на които се белееха кулите на малки замъци, очертаващи се на фона на синьото небе. Докъдето стигаше погледът, склоновете бяха прорасли с подредени като войскови редици равно подрязани храсти. Земята беше постлана с червени и златисти листа.

— Какво е това? — попита Ангулеме. — Лози?

— Млади лози, че как — потвърди Рейнар дъо Боа-Фресне. — Знаменитите долини на Сансретур. Най-отличните вина на света се правят от грозде, узряло тук.

— Факт — съгласи се Регис, който, както винаги, знаеше всичко. — Всичко се дължи на вулканичната почва и тукашния микроклимат, осигуряващ от година на година идеална съвкупност от слънчеви и дъждовни дни. Ако към това се прибавят традициите, познанията и старателността на лозарите, като резултат се получава продукт от най-висока класа и марка.

— Добре го изразихте — усмихна се рицарят. — Марката си е марка. О, погледнете например там, на този склон под замъка. Нашите замъци дават наименование на сортовете лозя и на избите, които са далече под земята. Този там се казва Кастел Равело, от неговите лозя се получават такива вина като Ервелук, Фиорано, Помино и прочутото Ест Ест. Трябва да сте чували за него. За бъчонка Ест Ест плащат толкова, колкото за десет бъчонки вино от Щидарис или от нилфгардските лозя край Алба. А там, погледнете, докъдето ви стигат очите — други замъци и други лози, а и имената им сигурно са ви познати: Ферментино, Торичела, Кастелдакия, Туфо, Санкер, Нурагус, Короната, и най-сетне, Корво Бианко, на елфически *Gwyn Cerbin*. Предполагам, тези названия не са ви непознати?

— Не са ни непознати, пфу — намръщи се Ангулеме. — Особено след проверките дали мошениците кръчмари не са налели от тях вместо нормално ябълково вино, защото в такива случаи неведнъж се е налагало сутрин да оставяме конете в конюшните, за да платим за тези Кастел или Ест Ест. Пфу, за важните господа това сигурно са маркови вина, но ние, обикновените хора, можем да се напием не по-лошо и с обикновено вино. Да ви кажа, пробвала съм: и при Ест Ест, и при ябълковото се повръща еднакво.

* * *

— Въпреки октомврийските шегички на Ангулеме — Рейнар седна зад масата и разкопча колана си, — сега ще се напием с някоя хубава марка от хубава реколта, вещерю. Заработили сме. Можем да се повеселим.

— Много ясно. — Гералт кимна на кръчмаря. — В края на краищата, както казва Лютичето, може и да съществуват и други мотивации за заработка, но аз не ги знам. Така че да си хапнем от онова, което ухае толкова вкусно от кухнята. Между другото, днес във „Фазанарията“ е доста тясно, въпреки късния час.

— Навечерието на Юле е — поясни кръчмарят, чул думите му. — Хората празнуват. Веселят се. Гадаят каква ще е годината. Традицията го изисква, а при нас традицията е...

— Знам — прекъсна го вещерът. — А какво казва традицията за днешната кухня?

— Студен език с хрян. Бульон от угоен петел и късчета от мозък. Резени говеждо с картофени кнедли и зеле.

— Носи ги веднага, добри човече. И към тях... Какво към тях, Рейнар?

— Щом става въпрос за говеждо — каза след кратък размисъл рицарят, — то червеното „Кот дьо Блесюр“. От годината, в която старата принцеса Кароберта опна петалата.

— Добър избор — кимна кръчмарят. — На вашите услуги, господа.

Венец от имел, неловко хвърлен зад гърба от девойка от съседната маса, падна току до коляното на Гералт. Компанията на девойката избухна в смях. Девойката очарователно се изчерви.

— Да ги нямаме такива! — Рицарят взе венеца и го хвърли встрани. — Това няма да бъде поредното ви завоевание. Той вече е зает, драга госпожице. Вече е в плен на едни зелени очи...

— Млъкни, Рейнар...

Кръчмарят донесе поръчката.

Те ядяха, пиеха и мълчаха, слушайки как се веселят хората.

— Юле — каза Гералт, оставяйки чашата. — *Midinvaerne*. Зимното слънцестоеие. От два месеца съм прикован тук. Два загубени

месеца.

— Един месец — поправи го хладно и трезво Рейнар. — Ако изобщо си изгубил нещо, то е само месец. После снеговете затрупаха планинските проходи и нямаше как да се измъкнеш от Тусент, каквото и да направиш. А това, че дочака тук Юле, а сигурно ще дочакаш и пролетта, е по волята на висша сила, така че напразно се вайкаш и оплакваш. И не прекалявай със съжалението — така или иначе не вярвам, че ти е чак толкова жал.

— Ох, какво знаеш ти, Рейнар! Какво знаеш!

— Не знам много — съгласи се рицарят, наливайки си вино. — Не много повече от това, което виждам. А видях първата ви среща, между теб и нея. В Боклер. Помниш ли Празника на Бъчвата? Белите дрехи?

Гералт не отговори. Той помнеше.

— Очарователно е това място, дворецът Боклер, пълно е с любовна магия — занарежда Рейнар, наслаждавайки се на аромата на виното. — Самият му вид е способен да омагьосва. Помниш ли как на всичките ви спря дъхът само при вида му, тогава, през октомври? Да не забравяме какво каза Кахир тогава.

* * *

— Симетрично замъче — каза с възхищение Кахир. — Наистина симетрично и радващо окото замъче.

— Добре си живее принцесата — рече вампирът. — Трябва да го призnam.

— Наистина хубав дом, мамка му — добави Ангулеме.

— Дворецът Боклер — не без гордост повтори Рейнар дъо Боа-Фресне. — Елфическа постройка, само че леко преправена. Казват, от самия Фарамонд.

— Не „казват“ — възрази Регис. — А без никакво съмнение. Стилът на Фарамонд си личи от пръв поглед. Достатъчно е да се видят тези кули.

Увенчаните с червени керемиди кули, за които говореше вампирът, врязваха в небето тънките си бели обелиски, израстващи от изящната, разширяваща се надолу сграда на замъка. Видът им

предизвикващо неудържима асоциация със свещи, от които са потекли гирлянди от воськ върху майсторски резбованата основа на свещника.

— Около склоновете на Боклер се разстила градът — поясни рицарят Рейнар. — Крепостните стени, разбира се, са изградени по-късно — нали знаете, че елфите не са ограждали градовете си със стени. Пришпорете конете, драги. Чака ни дълъг път. Боклер само ви се струва близо, планините изкривяват перспективата.

— Да тръгваме.

Яздеха бързо, изпреварвайки пътници и скитници, каруци и двуколки, натоварени с тъмно, сякаш мухлясало грозде. После започнаха шумните и миришещи на ферментирал плод улички на града, след тях — мрачен парк, обрасъл с тополи, тисове, тръннаци и чимшир. После дойдоха лехи с рози, главно от сортовете мултифлора и центифolia. Подир тях — резбованите колони, порталите и арките на двореца, слуги и лакеи с ливреи.

Този, който ги посрещна, беше Лютичето, фризиран и облечен като принц.

* * *

— Къде е Милва?

— Здрава е, не се притеснявай. Седи в покоите, пригответи за вас. И не иска да излиза оттам.

— Защо?

— За това — по-късно. А сега — да вървим. Принцесата чака.

— Направо от пътя?

— Такова е желанието ѝ.

Залата, в която влязоха, беше пълна с хора, пъстроцветни като райски птици. Гералт нямаше време да се заглежда. Лютичето го побутваше към мраморните стъпала, при които в обкръжението на пажове и придворни стояха две жени, рязко отклонящи се сред тълпата.

Беше тихо, но сега стана още по-тихо.

Първата жена имаше оствър и вирнат нос, а сините ѝ очи бяха пронизващи и сякаш леко неспокойни. Кестеняявите ѝ коси бяха фризиирани в изумителна, наистина артистична прическа, закрепена с

кадифени лентички, изпипана до най-дребните детайли, включително и къдрица с формата на правилен полумесец върху челото. Горната част на роклята с деколте преливаше в хиляди сини и лилави ивици на черен фон, долната част беше черна, гъсто осияна с десен от малки жълти хризантеми. Върху шията и деколтето се виждаше завита по сложен начин огърлица от обсидиани, изумруди и лапис-лазули, завършваща с жадеитов кръст, разположен едва ли не между малките гърди, поддържани от плътно прилепнал корсет. Ниската яка на деколтето разкриваща дребни рамене и сякаш не беше добре закрепена върху тях — Гералт постоянно имаше чувството, че роклята всеки миг ще се изпълзне от бюста. Но тя не се изпълзваше, задържана в нужното положение от тайнствени прийоми на шивашкото изкуство и от гънките на дрехата.

Втората жена беше висока приблизително колкото първата. Червилото на устните ѝ беше в същия цвят. Но с това приликите между двете свършваха. Върху късо подстриганите си черни коси тя носеше мрежеста шапчица, от която пред лицето ѝ до върха на малкото носле се спускаше воал. Мотивът с цветя върху воала не закриваше прекрасните, блестящи, силно гримирани в зелено очи. Същият воал с цветя прикриваше и скромния разрез на черната рокля с дълги ръкави, върху която проблясваха сякаш безразборно разхвърляни сапфири, аквамарини, планински кристали и златни ажурни звездички.

— Нейна светлост принцеса Ана Хенриета — обадиха се полугласно зад гърба на Гералт. — Поклонете се, господине.

„Интересно, коя ли от двете е — помисли си Гералт, с усилие свивайки болното си коляно в церемониален поклон. — Гръм да ме удари, и двете изглеждат като принцеси. Като кралици!“

— Станете, господин Гералт — разсея съмненията му жената с кестенявите коси и острото носле. — Приветстваме вас и вашите приятели в княжество Тусент, в двореца Боклер. Щастливи сме да посрещнем гости, нагърбили се с толкова благородна мисия. При това приятели на скъпия за нашето сърце виконт Юлиан.

Лютичето се поклони дълбоко и енергично.

— Виконтът — продължи принцесата — ни съобщи вашите имена, разясни ни характера на вашата експедиция и ни разказа какво ви е довело в Тусент. Неговият разказ развълнува сърцата ни. Ще сме щастливи да си поговорим с вас при лична аудиенция, господин

Гералт. Но тази среща малко ще се забави, тъй като ни предстои да се погрижим за някои държавни задължения. Завърши събирането на гроздето, традицията изисква да участваме в Празника на Бъчвата.

Втората жена, онази с воала, се наведе към принцесата и бързо прошепна нещо. Ана Хенриета погледна към вещера, усмихна се и прекара език по устните си.

— Нашата воля е — повиши тя глас — заедно с виконт Юлиан при Бъчвата да ни служи и господин Гералт от Ривия.

Сред групата придворни и рицари се разнесе шумолене като на разлюлени от вятъра борови клони. Принцеса Анариета за пореден път стрелна вещера с поглед и излезе от залата, заедно с приятелката си и кортежа от пажове.

— Гръм и мълния! — прошепна Шахматния рицар. — Гледай ти! Голяма чест ви оказаха, господин вештерю.

— Не разбрах съвсем за какво става въпрос — призна си Гералт.

— По какъв начин ще трябва да служа на Нейно Величество?

— Нейна милост — поправи го, приближавайки се, пълен тип с външността на сладкар. — Простете, че се намесвам, господа, но при дадените обстоятелства съм принуден да го направя. Ние тук, в Тусент, строго спазваме традицията и протокола. Аз съм Себастиан лъо Гоф, шамбелан и церемониалмайстор на княжеския двор.

— Приятно ми е.

— Официалното и протоколно обръщение към госпожа Ана Хенриета — шамбеланът и церемониалмайсторът не само че изглеждаше като сладкар, но и миришеше на глазура — е „Ваша Светлост“. Неофициалното — „Ваша Милост“. Фамилиарно, извън двореца — „Госпожо принцесо“.

— Благодаря, ще запомня. А другата жена? Как трябва да се обръщам към нея?

— Официалното обръщение е „уважаема“ — каза сериозно шамбеланът. — Но е напълно допустимо и „госпожо“. Това е роднина на принцесата, казва се Фрингила Виго. Съгласно волята на Нейна милост, ще служите при Бъчвата именно на нея, на госпожа Фрингила.

— А в какво се изразява тази служба?

— Нищо сложно. Сега ще ви обясня. Разбирате ли, ние вече много години използваме механични преси, но традицията...

* * *

Дворът беше изпълнен с гълчка и фееричен писък на пищялки, дива музика на флейти, ожесточено дрънкане на дайрета. Около сложената върху платформа бъчва подскачаха и се бутаха наредени в кръг комедианти и акробати. Дворът и заобикалящите го галерии бяха запълнени с хора — рицари, дами, дворяни, богато облечени граждани.

Шамбеланът Себастиан лъв Гоф вдигна нагоре украсения с лозови филизи жезъл, после удари три пъти с него платформата.

— Хо, хо! — извика той. — Благородни дами, господа и рицари!

— Хо, хо! — отговори тълпата.

— Хо, хо! Това е древният обичай! Нека ни дари с вино лозата!

Хо, хо! Нека узрее като слънце!

— Хо, хо! Нека узрее!

— Хо, хо! Нека, смачкано, то да ферментира! Нека набере сила и вкус в бъчвите! Да се излее в бокалите и да влезе в главите за слава на прекрасните дами, благородните рицари и работниците винари!

— Хо, хо! Нека ферментира!

— Да бъде красота!

От ленените палатки на противоположната стена на двора се появиха две жени — принцеса Ана Хенриета и чернокосата ѝ спътница. И двете бяха плътно загърнати с алени наметала.

— Хо, хо! — удари с жезъла шамбеланът. — Да дойдат Младите!

„Младите“ бяха инструктирани, знаеха какво трябва да направят. Лютичето се приближи към принцесата, а Гералт — към чернокосата. Която, както той вече знаеше, се наричаше уважаемата Фрингила Виго.

Жените едновременно отметнаха наметалата и тълпата избухна в гръмки овации. Гералт прегърътна.

Двете жени носеха бели, тънки като паяжина, дори нестигащи до бедрата ризи с презрамки. И нищо друго. Дори бижута. Освен това бяха боси.

Гералт вдигна Фрингила на ръце, а тя доста охотно го прегърна през шията. Ухаеше леко на амбра и рози. И на женственост. Тя беше топла и тази топлина го пронизваше като острие на стрела. Беше мека и тази мекота изгаряше и дразнеше пръстите му.

Мъжете понесоха жените към бъчвата: Гералт — Фрингила, и Лютичето — принцесата. Помогнаха им да застанат върху мачкащото се под краката им, изпускащо сок грозде. Тълпата изрева.

— Хо, хо!

Принцесата и Фрингила сложиха ръце върху раменете една на друга — така беше по-лесно да запазят равновесие върху гроздето, сред което потънаха до коленете. Сокът пръскаше и течеше. Въртейки се, жените мачкаха гроздето и се кикотеха като малки деца. Фрингила съвсем непротоколно стрелкаше с погледи вещера.

— Хо, хо! — ревеше тълпата. — Хо, хо! Да ферментира!

От мачканото грозде бликаше сок, мътната течност бълбукаше и се пенеше около коленете на жените.

Шамбеланът удари с жезъла по дъските на платформата. Гералт и Лютичето се приближиха и помогнаха на жените да излязат от бъчвата. Гералт видя как Анариета ухапа Лютичето по ухoto, а очите ѝ проблясваха опасно. Стори му се, че устните на Фрингила се плъзнаха по бузата му, но не би се обзаложил дали това е нарочно, или случайно. Ароматът на гроздовия сок го удари в главата.

Гералт пусна Фрингила върху подиума и я загърна с аленото наметало. Бързо и силно Фрингила стисна дланта му.

— Тези древни обичаи — прошепна тя, — толкова са възбуджащи. Нали?

— Да.

— Благодаря, вещерю.

— Удоволствието беше изцяло мое.

— Не изцяло. Уверявам те, че не изцяло.

* * *

— Налей, Рейнار.

На съседната маса провеждаха поредното зимно гадаене, състоящо се в хвърляне на увито в дълга спираловидна лента ябълкова кора. В зависимост от формата на падналата кора се опитваха да отгатнат името на бъдещия партньор. Кората винаги падаше във формата на „8“. Въпреки това веселбата продължаваше.

Рицарят му наля.

— Оказа се, че Милва е здрава — изрече замислено вещерът, — макар и все още да носи превръзка на ребрата. Въпреки това тя седеше в стаята и отказваше да излиза, и за нищо не света не се съгласяваше да облече подарената ѝ рокля. Очертаваше се скандално нарушаване на протокола, но всезнайкото Регис оправи нещата. След като цитира дузина прецеденти, принуди шамбелана да донесе на стрелкинята мъжки дрехи. Ангулеме — точно обратното; с удоволствие свали панталоните и ботушите за езда, а роклята, сапуна и гребена направиха от нея съвсем привлекателна девойка. Естествено, банята и чистите дрехи повдигнаха духа на всички ни. Дори на мен. И всички отидохме на аудиенцията в добро настроение...

— Изчакай за малко — посочи с кимане Рейнар. — Към нас се приближават клиенти. Хо, хо, при това не един, а двама лозари. Малатеста, клиентът ни, води своя колега... и конкурент. Чудо на чудесата!

— А вторият кой е?

— Лозите Померол. В момента пием точно от тяхното вино, „Кот дьо Блесюр“.

Малатеста, управителят на лозите Ферментино, махна с ръка и се приближи, водейки спътника си — мъж с черни мустачки и буйна черна брада, приличащ повече на убиец, отколкото на чиновник.

— Позволете да ви представя господин Алкид Ферабрас, управител на лозите Померол — каза Малатеста, посочвайки брадатия.

— Моля, седнете.

— Ние само за малко. При господин вещера, относно звяра в подземията ни. От това че се намирате тук, следва, че чудовището е убито?

— Напълно.

— Уговорената сума ще бъде преведена на сметката ви в Чианфанели най-късно вдругиден — увери го Малатеста. — Ох, благодаря ви, господин вещерю. Благодаря ви стократно. Толкова хубаво подземие, със сводест таван, ориентирано към север, нито твърде сухо, нито твърде влажно, точно каквото трябва да бъде за виното, а заради проклетото чудовище не можехме да го използваме. Сами сте видели, наложи се да зазидаме част от тунелите, но въпреки това звярът успя да се промъкне... Пфу, пфу, откъде се взе, не мога да проумея... Сигурно от самия пъкъл...

— В пещерите в скали от вулканична лава винаги има чудовища — обади се с дълбокомислено изражение Рейнар дъо Боа-Фресне. Той си партнираше с вещера вече повече от месец, и като добър слушател беше успял да научи доста неща през това време. — Ясна работа, където има вулканична лава, там търси чудовища.

— Може и да е заради вулканичната лава — погледна го накриво Малатеста. — Каквото и да представлява тази вулканична лава. Но хората разправят, че е защото нашите подземия са свързани с дълбоки пещери, със самите земни недра. Имаме много такива ями и пещери.

— Да вземем например нашите подземия — обади се управителят на лозите Померол. — Дълги са цели мили, и никой не знае докъде водят. Тези, които са искали да изяснят това, не са се завръщали. Там също са виждали ужасно чудовище. Като че ли... Така че бих искал да предложа...

— Досещам се какво искате да предложите — изрече сухо вещерът. — И съм съгласен. Ще проверя подземията ви. Ще се договорим за заплащането в зависимост от това какво ще открия там.

— Няма да останете недоволен — увери го брадатият. — Хм... Хм... Има още нещо...

— Говорете, слушам ви...

— Онази сукуба, които нощем посещава мъжете и ги беспокои... Която негова светлост принцесата ви заръча да убиете... Мисля, че изобщо няма нужда да я убивате. Честно казано, на никого не пречи... Наистина, навестява някого от време на време... Обезпокоява го...

— Но само пълнолетни — вметна бързо Малатеста.

— Взе ми думите от устата, куме. Та сукубата на никого не вреди. А в последно време изобщо не се чува нищо за нея. Предполагам, че се е уплашила от вас, господин вещерю. Какъв смисъл има тогава да я преследвате? Нали парите в брой няма да ви попречат? А ако не са достатъчно...

— На сметката ми в Чианфанели би могло да постъпи нещо — изрече с каменно лице Гералт. — За пенсионния вещерски фонд.

— Ще го направим.

— А на сукубата няма да ѝ падне и косъм от русата коса.

— В такъв случай всичко хубаво. — Двамата лозари станаха. — Празнувайте си спокойно, няма да ви пречим. Днес е празник. Традиция. А при нас, в Тусент, традицията е...

— Знам — каза Гералт. — Свято нещо.

* * *

Компанията на съседната маса шумеше. За пореден път провеждаха гаданията на Юле, този път с топчета, направени от средината на обредния хляб, и с кости от шаран. При това пиеха обилно. Кръчмарят и слугините свистяха като във връла вода, докато тичаха насам-натам с халбите.

— Сукубата, за която стана дума — отбеляза Рейнар, добавяйки си още от зелето, — сложи началото на внушителната поредица от вещерски договори, сключени от теб в Тусент. После поръчките заваляха като из ведро, а ти не можеш да се отървеш от клиенти. Само не помня коя от винарните беше първа...

— Теб тогава те нямаше. Това стана на следващата сутрин след аудиенцията при принцесата. На която, между другото, също те нямаше.

— Нищо чудно. Аудиенцията беше лична.

— И това ако се казва лична... — засмя се Гералт. — В нея участваха повече от двайсет души, без да броим неподвижните като статуи лакеи, малолетните пажове и досадния шут. Сред изброените личности беше Лъ Гоф, шамбеланът с външност и мириз на сладкар, и неколцина превити под тежестта на златните си ланци велможи. Имаше няколко типове, облечени в черно — съветници или съдии. Присъстваше познатият ми от Каед Мирквид барон Бича глава. Естествено, там беше и Фрингила Виго, личност, явно много близка на принцесата.

И най-сетне, там бяхме и ние: цялата ни компания, включително Милва с мъжките дрехи. Не, не се изразих правилно, като казах, че сме били всички. Лютичето не беше с нас. Лютичето, или виконт Еди-койси, се беше изпънал в креслото отдясно на Нейна остроноса милост Анариета и се надуваше като паун. Като истински фаворит.

Анариета, Фрингила и Лютичето бяха единствените, които седяха. Това не беше позволено на никой друг. А аз бях доволен, че не ми беше наредено да коленича.

Принцесата изслуша разказа ми, като за щастие ме прекърсваше рядко. Когато се заех накратко да излагам разговора с друидите, тя започна да чупи ръце с такова искрено отчаяние, че чак изглеждаше престорено. Знам, че звуци като някакъв проклет оксиморон, но повярвай ми, Рейнар, точно така беше.

* * *

— Ах, ах — възклика принцеса Ана Хенриета, чупейки ръце.
— Така ни опечалихте, господин Гералт. Наистина, сърцето ни се къса от мъка.

Тя изсмърка с острия си нос, протегна ръка и Лютичето незабавно сложи в отворената й длан батистена носна кърпичка с монограм. Принцесата избърса с нея двете си бузи, като внимаваше да не изтрие пудрата.

— Ах, ах — повтори тя. — Значи друидките не са знаели нищо за Цири? Не са били в състояние да ви помогнат? Излиза, че всичките ви усилия са отишли на вятъра и напразно сте били целия този път?

— Е, едва ли е било напразно — отговори с убеденост вещерът.
— Признавам си, че разчитах да получа от друидите някакви конкретни сведения или указания, които да изяснят логично поне защо Цири е обект на толкова яростно преследване. Но друидките не можаха или не пожелаха да ми помогнат. Така че в този смисъл наистина нищо не постигнах. Обаче...

Той премина в шепот. Не за по-голям драматизъм. Не беше сигурен доколко трябва да бъде откровен пред цялата тази аудитория.

— Знам, че Цири е жива — изрече той сухо най-накрая. — Най-вероятно е била ранена. И все още е в опасност. Но е жива.

Ана Хенриета въздъхна, отново използва кърпичката и стисна ръката на Лютичето.

— Обещавам ви нашата помощ и подкрепа — каза тя. — Гостувайте ни в Тусент, колкото пожелаете. Трябва да знаете, че ние сме били в Цинтра, познавали сме Павета и сме били в приятелски отношения с нея, познавали сме и сме обичали малката Цири. С цялото ни сърце сме с вас, господин Гералт. Ако има нужда, нашите учени и астролози ще ви съдействат. Вратите на нашите библиотеки и

читалища са отворени за вас. Дълбоко вярваме, че трябва да намерите някаква следа, указание или улика, които да ви покажат правилния път. Не действайте припряно. Няма нужда да бързате. Можете да останете тук колкото искате, вие сте ни скъп гост.

— Благодаря ви за добротата и сизходждението, Ваша милост — наведе глава Гералт. — Но все пак ще тръгнем на път веднага, след като си отпочинем. Цири все още е в опасност. А и ние — ако се задържим твърде дълго на едно място, опасността не само ще нарасне, но ще започне да застрашава и доброжелателните към нас хора. И всички около нас. А ние не искаме да допуснем това за нищо на света.

Принцесата помълча известно време, галейки ръката на Лютичето с ритмични движения, като котка.

— Думите ви са благородни и честни — каза тя най-накрая. — Но няма от какво да се боите. Нашите рицари така са разгромили преследващите ви бандити, че нито един от свидетелите на поражението не се е измъкнал жив — виконт Юлиан ни разказа това. Всеки, който се опита да ви беспокои, го очаква същата участ. Вие сте под наша защита и опека.

— Оценявам това. — Гералт отново се поклони, ругаейки наум болното си коляно и не само него. — И все пак не мога да премълча онова, което виконт Лютичето е забравил да ви разкаже, ваша милост. Разбойниците, които ме преследваха до Белхавен, и които доблестните ви рицари разгромиха в Каед Мирквид, наистина бяха абсолютни бандити, но носеха нилфгардските цветове.

— И какво от това?

„Такова — беше му на върха на езика да отговори, — че ако нилфгардците са превзели Аедирн за двайсет дни, то за твоето княжество ще са им достатъчни двайсет минути.“

— Води се война — каза той вместо това. — Това, което се случи в Белхавен и Каед Мирквид, може да се смята за диверсия в тила. Такива неща обикновено предизвикват репресии. Във военни времена...

— Войната със сигурност вече е свършила — прекъсна го принцесата, вирвайки острото си носле. — Писахме по този въпрос на нашия братовчед, Емхир вар Емрейс. Изпратихме му меморандум, в който настояхме незабавно да се сложи край на безсмисленото

кръвопролитие. Със сигурност войната вече е свършила и е сключен мир.

— Не е толкова сигурно — отвърна студено Гералт. — Отвъд Яруга бушуват огън и меч, лее се кръв. Няма никакви признания, че войната е към края си. Бих казал, че е точно обратното.

Моментално съжали за казаното.

— Как така? — Нослето на принцесата сякаш стана още по-остро, а в гласа й прозвуча противна, пискливо-скърцаща нота. — Правилно ли чувам? Войната продължава? Защо не сме информирани за това? Господин министър Трембли?

— Ваша милост, аз... — замънка, коленичейки, един от носителите на златните ланци. — Не исках... да ви беспокоя... да ви тревожа... Ваша милост...

— Страж! — извика нейна милост. — Затворете го в кулата! Вие сте в немилост, господин Трембли! В немилост! Господин шамбелан! Господин секретар!

— На вашите заповеди, Ваша светлост...

— Нека канцеларията ни веднага се обърне с остра нота към нашия братовчед, императора на Нилфгард. Настояваме незабавно, абсолютно незабавно да престане да воюва и да сключи мир. Защото войната и несъгласието са лоши неща! Несъгласието руши, а съгласието гради!

— Ваша милост — измънка шамбеланът сладкар, бял като пудра захар, — абсолютно сте права!

— Какво правите още тук? Дадохме заповедите си! Действайте, по най-бързия начин!

Гералт се огледа скришом. Дворяните имаха напълно каменни лица, от което следваше, че подобни инциденти не са нищо ново в този княжески двор. Той твърдо реши от този момент изобщо да не противоречи на госпожа принцесата.

Анариета докосна с кърпичката върха на носа си, след което се усмихна на Гералт.

— Както виждате — каза тя, — опасенията ви бяха безпочвени. Няма от какво да се боите и можете да ни гостувате колкото пожелаете.

— Да, Ваша милост.

В тишината ясно се чуваше скърцането на дървояд в някой от старинните мебели. И ругатните, които главният коняр отправяше към

някакъв кон в далечния двор.

— Имаме и една молба към вас, господин Гералт — прекъсна мълчанието Анариета. — Като към вещер.

— Да, Ваша милост.

— Това е молба на множество благородни дами от Тусент, а също така и наша. Нощно чудовище безпокой тукашните домове. Дявол, призрак, сукуба във вид на жена, но толкова безсрамна, че няма да се осмелим да я описваме, безпокой добродетелните и верни съпрузи. Навестява през нощта спалните им, позволява си разгул и отвратителни перверзни, за които скромността ни не ни позволява да говорим. Вие, като специалист, сигурно знаете за какво става въпрос.

— Да, Ваша милост.

— Дамите от Тусент ви молят да сложите край на това безобразие. А ние се присъединяваме към молбата им. И ви уверяваме в нашето благоразположение.

— Да, Ваша милост.

* * *

Ангулеме намери вешера и вампира в парка на двореца, където те се разхождаха и водеха потайни разговори.

— Няма да повярвате — рече задъхано тя. — Няма да повярвате какво ще ви кажа... Но то е самата истина...

— Казвай, де.

— Рейнар дьо Боа-Фресне, странстващият Шахматен рицар, заедно с други странстващи рицари, стои на опашка пред княжеската хазна. И знаете ли защо? За месечното си заплащане! Казвам ви, опашката е дълга половина изстрел с лък, а от гербове ти причернява пред очите. Попитах Рейнар какво става, а той отговори, че странстващите рицари също трябва да ядат.

— И какво странно има тук?

— Шегуваш ли се? Странстващите рицари странстват от благородни подбуди! А не срещу месечно заплащане!

— Едното не изключва другото — каза с много сериозен тон Регис. — Наистина. Появрай ми, Ангулеме.

— Появярай ми, Ангулеме — изрече сухо Гералт. — Престани да тичаш из двореца в търсене на сензации, по-добре прави компания на Милва. Тя е в ужасно настроение, не бива да остава сама.

— Вярно е. Лелката явно е в цикъл, понеже е зла като оса. Мисля, че...

— Ангулеме!

— Тръгвам, тръгвам.

Гералт и Регис се спряха при леха вече леко позамръзнали рози центифолия. Но не успяха да поговорят както трябва. Иззад оранжерията излезе слаб мъж с модно наметало с цвят охра.

— Добър ден. — Той се поклони, удряйки в коляното си калпака си от кожа на златка. — Мога ли да попитам кой от вас, уважаеми господа, е вештерът на име Гералт, славещ се със своите умения?

— Аз съм.

— А аз съм Жан Катийон, управител на лозята Кастел Торичела. Работата е там, че много се нуждаем от вештер. Искам да ви попитам ще бъдете ли така добър...

— А за какво става въпрос?

— Значи работата е следната — започна управителят на Катийон.

— Заради войната, да я вземат дяволите, търговците взеха да идват по-рядко, запасите се увеличават, мястото за бъчви намалява. Мислехме, че това не е голям проблем, понеже под замъка има цели мили подземия, водещи надълбоко-надълбоко, чак до недрата на земята. Намерихме и под Торичела такова подземие — хубаво, с кръгли сводове, нито сухо, нито влажно, точно като за вино...

— И какво? — не издържа вештерът.

— Оказа се, че в подземията дебне някакво чудовище, сигурно дошло от дълбините на земята. Изгори двама души, само костите им останаха, а един ослепи, от което следва, господа, че това чудовище бълва някаква силна луга...

— Солпуга — констатира бързо Гералт. — Наричана още отровница.

— Ето — усмихна се Регис. — Сам виждате, господин Катийон, че си имате работа с професионалист. Може да се каже, че направо ви е паднал от небето. А обръщали ли сте се вече към странстващите рицари с тази молба? Принцесата има цял полк от тях, а такива мисии са по тяхната специалност, това е смисълът на съществуването им.

— Никакъв смисъл не е — поклати глава управителят на Катийон. — Смисълът на съществуването им е да охраняват пътищата и проходите, защото ако търговците не се доберат дотук, то всички ние ще трябва да тръгнем на път с торбите. Освен това рицарите може и да са смели, но само като са на конете. Никой няма да слезе под земята! Освен това те скъ...

Човекът се сепна и мълкна. Имаше вид на човек, който иска да се изплюе върху себе си.

— Скъпо вземат — завърши Гералт, дори без особена язвителност. — Знай, добри човече, че аз вземам още по-скъпо. Свободен пазар. И свободна конкуренция. Защото ако сключим договора, аз ще сляза от коня и ще отида под земята. Обмислете това, но не се бавете, защото няма да остана дълго в Тусент.

— Изненадваш ме — каза Регис веднага, щом управителят си тръгна. — В теб неочаквано се обади вештерът? Сключваш договори? Захващащ се с чудовища?

— И аз самият съм изненадан — призна си искрено Гералт. — Реагирах импулсивно, сякаш нещо ме подтикна. Ще се откажа. Да се върнем към разговора ни...

— Почакай. — Вампирът посочи с поглед към пътя. — Нещо ми подсказва, че към теб идват поредните клиенти.

Гералт изруга под нос. По заобиколената от кипариси алея към него вървяха двама рицари. Вештерът веднага позна първия — голямата бича глава върху снежнобяло поле не можеше да се сбърка с никакъв друг герб. Вторият рицар, висок, с прошарени коси и благородно ъгловато лице, сякаш изсечено от гранит, носеше синя туника със златен кръст, покрит с лилии.

Рицарите спряха на определените от етикета две крачки и се поклониха. Гералт и Регис отговориха с поклони, след което цялата четворка изтърпя изискваното от рицарския обичай мълчание, траещо десет удара на сърцето.

— Господа — каза Бичата глава, — позволете да ви представя барон Палмерин дъо Лонфал. Аз, както може би си спомняте, се казвам...

— Барон Дъо Пейрак-Пейран. Как бихме могли да забравим!

— Имаме питане към господин вештера — премина към същността Пейрак-Пейран. — Свързано е, така да се каже, с

профессионалните ви дела.

— Слушам ви.

— Насаме.

— Нямам тайни от господин Регис.

— Но благородните господа несъмнено имат такива — усмихна се вампирът. — Затова, с ваше разрешение, бих искал да огледам тази очарователна беседка, вероятно храм на размишленията... Господин Дьо Пейрак-Пейран... Господин Дьо Лонфал...

Обмениха поклони.

— Целият съм в слух — прекъсна мълчанието Гералт, дори и без да си помисля да изчаква десет удара на сърцето.

— Проблемът е в тази сукуба... — Пейрак-Пейран снижи гласа си до шепот и боязливо се огледа. — В този нощен кошмар, който навестява мъжете. Който принцесата и дамите ви заръчаха да унищожите. Колко ви обещаха за убиването му?

— Извинявайте, но това е професионална тайна.

— То се знае — отговори Палмерин дъо Лонфал, рицарят с кръста с лилиите. — Позицията ви е разбираема. Наистина. Боя се, че ще ви оскърбя с предложението си, но въпреки това ще го отправя. Откажете се от този договор, господин вештерю. Не убивайте сукубата, оставете я на мира. Без да казвате нищо на дамите и принцесата. А ние, господата от Тусент, честна дума, ще надхвърлим предложеното от дамите. Щедростта ни ще ви учуди.

— Предложението наистина е близо до оскърблението — изрече студено вештерът.

— Господин Гералт. — Изражението на Палмерин дъо Лонфал беше твърдо и сериозно. — Ще ви кажа защо се осмелихме на такава стъпка. Дочухме слух за вас, че убивате изключително само такива чудовища, които представляват заплаха. Реална заплаха. Не въображаема, породена от невежество или предразсъдъци. Позволете да отбележа, че сукубата не заплашва никого и не вреди никому. Просто посещава насьн... От време на време... И беспокой малко...

— Но само пълнолетни — добави бързо Пейрак-Пейран.

— Дамите от Тусент — каза Гералт, оглеждайки се — едва ли ще се зарадват, когато узнаят за разговора ни. Принцесата също.

— Напълно сме съгласни с вас — промърмори Палмерин дъо Лонфал. — Желателно е да сме дискретни. Няма защо да разбунваме

духовете.

— Открийте ми сметка в някоя от местните банки на джуджетата — изрече бавно и тихо Гералт. — И ме учудете с щедростта си. Но ви предупреждавам, че е трудно да бъда учуден.

— И все пак ще се постараем — обеща гордо Пейрак-Пейран.
Обмениха прощални поклони.

Върна се Регис, който, естествено, беше чул всичко с вампирския си слух.

— Сега — каза той, без да се усмихва, — също можеш да кажеш, че това е било неволен рефлекс и необясним импулс. Но ще ти е трудно да обясниш откъде се е взела новата банкова сметка.

Гералт гледаше някъде високо, над върховете на кипарисите.

— Кой знае — каза той. — Може пък да поостанем няколко дни. Като се имат предвид ребрата на Милва, може би и повече от няколко дни. Може би няколко седмици? Няма да навреди, ако се сдобием с финансова независимост за това време.

* * *

— Значи ето откъде имаш сметка в Чианфанели — поклати глава Рейнар дъо Боа-Фресне. — Да... Ако принцесата беше узнала, щеше да има смяна на постове, ново раздаване на длъжности. Може би и аз щях да се издигна малко? Честна дума, жалко, че нямам данни на доносник. А сега ми разкажи за прочутото пиршество, на което толкова се радвах. Толкова разчитах да присъствам на него, да хапна, да пийна! А вместо това ме изпратиха на границата, на студа с кучешки впряг. Ех, съдба, съдба, рицарска съдба...

— Големият и шумно рекламиран пир — започна Гералт — беше предшестван от сериозни приготовления. Трябваше да бъде намерена Милва, която се криеше в конюшните, и да бъде убедена, че от нейното участие в банкета зависи съдбата на Цири и едва ли не на целия свят. Трябваше почти насила да бъде облечена с рокля. После трябваше Ангулеме да бъде принудена да обещае, че ще избягва думи като „курва“ и „задник“. Когато най-накрая постигнахме всичко това и смятахме да си отдъхнем на чаша вино, се появи шамбелан Дъо Гоф, миришещ на глазура и надут като пуйк.

* * *

— При дадените обстоятелства трябва да подчертая — заговори носово шамбелан Лъо Гоф, — че на масата на Нейна милост няма последни места, никой на масата няма право да се обижда от мястото, на което е сложен. Обаче ние тук, в Тусент, строго съблюдаваме традициите и обичаите, и в съответствие с тези обичаи...

— Преминете към същността, господине.

— Пиршеството е утре. Трябва да подредя гостите според ранга им.

— Ясно — отговори със сериозен тон вещерът. — Нека да отгатна — най-достоен сред нас по ранг е Лютичето.

— Господин виконт Юлиан — изрече шамбеланът, вирвайки нос, — е извънредно почетен гост. И като такъв ще седи отлясно на Нейна милост.

— Ясно — повтори вещерът, сериозен като самата смърт. — А виконтът не разясни ли кой от нас какъв ранг има?

— Разясни — изкашля се шамбеланът, — че Ваши милости са тук инкогнито с рицарска мисия, чиито подробности, както и истинските ви имена, гербове и титли, не можете да издадете, защото сте дали обет.

— Точно така. Какъв е проблемът в такъв случай?

— Проблемът е, че трябва да наредя всички! Вие сте гости, при това другари на господин виконта, значи трябва да ви сложа по-близо до главната маса... Между бароните. Но нали не може всички вие да сте равни, дамите и господата, защото никога не се случва всички да са равни. Ако някой от вас е от по-висок ранг, трябва да седи на горната маса, при принцесата...

— Той е граф! — Вещерът без колебание посочи вампира, който наблизо се любуваше замислено на стената, почти изцяло покрита с гоблени. — Но за това нито дума! Тайна е!

— Разбирам! — Шамбеланът за малко не се задави от възторг. — При дадените обстоятелства... Ще го настаня от дясната страна на графиня Натурна, благородната леля на госпожа принцесата.

— Няма да съжалите — нито вие, нито лелята. — Гералт беше с каменно лице. — Той няма равни на себе си нито в обноските, нито в

разговорите.

— Радвам се да чуя това. А вие, господине от Ривия, ще седнете до уважаемата госпожа Фрингила. Такава е традицията. Вие я носихте до Бъчвата, значи сте... хм... нещо като неин рицар...

— Разбирам.

— Чудесно. А, господин графе...

— Да? — учуди се вампирът, който току-що се беше откъснал от един гоблен, изобразяващ битка между великани и циклопи.

— Нищо, нищо — усмихна се Гералт. — Просто си говорим.

— Аха — кимна Регис. — Не знам дали сте забелязали, господа... Но този циклоп на гоблена, този с тоягата... Вижте пръстите на краката му. Трябва да ви кажа, че той има два леви крака.

— Наистина — потвърди без сянка на учудване шамбеланът Лъ Гоф. — В Боклер има много такива гоблени. Шивачът, който ги е тъкал, е бил истински майстор. Но страшно много е пиял. Както подобава на човек на изкуството.

* * *

— Време ни е — обади се вещерът, избягвайки погледите на разгорещените от виното девойки от съседната маса, на която се занимаваха с гадаене. — Да се пригответяме, Рейнар. Да плащаме, да възсядаме конете и към Боклер.

— Знам закъде бързаш толкова — озъби се в усмивка рицарят. — Не се бой, твоята зеленоока ще те чака. Едва удари полунощ. Разкажи за пиршеството.

— Разказвам и тръгваме?

— И тръгваме.

* * *

Видът на подредените в гигантска подкова маси убедително говореше за това, че есента отива към края си и идва зимата. Сред ястията в блюдата преобладаваше дивечът във всичките му възможни форми и разновидности. Имаше огромни глигански и еленски бутове,

най-различни пастети и резени месо, по есенно украсени с гъби, клюква, сливов мармалад и глогов сос. Имаше и подходящи за сезона птици — тетреви, глухари и fazani, декоративно украсени с крила и опашки; имаше печени лещарки и имелови дроздове. Имаше и същински деликатеси, като печени хвойнови дроздове, пълнени с хвойнови плодчета. Забелязваха се и пъстърви от планинските езера, бяла риба, налими и печени щуки.

Сред зеленчуците преобладаваше късноесенна маруля, която, ако се наложеше, можеше да се бере дори изпод снега.

Цветята бяха заменени от имел.

Насред подковообразното закръгление, където бяха столовете на принцеса Анариета и най-уважаваните гости, върху огромен сребърен поднос беше сложено украсението на вечерта. Сред трюфели, изрязани от моркови цветчета, разрязани на две лимони и артишокови сърца лежеше гигантска чига, а върху гърба ѝ стоеше на един крак изпечена чапла със златен пръстен във вдигнатия клон.

— Заклевам се в чаплата! — възклика, вдигайки чашата си, Пейрак-Пейран, добре познатият на вешера барон с бичата глава в герба. — Заклевам се в чаплата да браня рицарската чест и честта на дамите и поемам обет никога да не отстъпвам никому полесражението!

Обетът бе възнаграден с гръмки овации. След което се заеха с яденето.

— Заклевам се в чаплата! — извика друг рицар с предизвикателно стърчащи нагоре мустаци. — До последна капка кръв ще браня границите на Нейна милост Ана Хенриета! А за да докажа своята вярност, се заклевам да изрисувам на щита си чапла и цяла година да се бия инкогнито, крийки името и герба си, и наричайки се Рицарят на бялата чапла! Пия за здравето на Нейна княжеска милост!

— Здраве! Щастие! Да живее Нейна милост!

Анариета благодари с леко кимане. Главата ѝ бе окичена с диамантена диадема, а диамантите върху принцесата бяха толкова, че просто с едно преминаване покрай стъкло можеше да го издраска цялото. До нея седеше Лютичето, усмихвайки се глуповато. Малко подалеч, между две матрони, се намираше Емиел Регис. Беше облечен с черен аксамитов кафтан, в който изглеждаше точно както се полага на вампир. Той услужваше на матроните и ги забавляваше с разговор, а те го слушаха увлечено.

Гералт хвани блюдото с украсена с магданоз бяла риба и я подаде на седналата от лявата му страна Фрингила Виго, която носеше рокля от виолетов сатен и красиво колие от аметисти, много добре пасващо си с деколтето. Поглеждайки го изпод черните си мигли, Фрингила вдигна чашата си и загадъчно се усмихна.

— За твоето здраве, Гералт. Радвам се, че ни настаниха заедно.

— Не хвали деня преди мръкване — отговори вештерът с усмивка, тъй като общо взето беше в добро настроение. — Пиршеството едва започва.

— Напротив. Вече продължава достатъчно дълго, за да започнеш да ми правиш комплименти. Докога трябва да чакам?

— Ти си прелестно красива.

— Чакай, чакай малко! — засмя се тя, а той можеше да се закълне, че е напълно искрена. — С това темпо ме е страх да си помисля докъде можем да стигнем преди края на разговора. Започни от... Хмм... Кажи ми, че имам изящна рокля и виолетовото ми отива.

— Виолетовото ти отива. Но честно казано, най-много би ми харесала в бяло.

Той забеляза предизвикателство в изумрудените ѝ очи. Боеше се да му отвърне. Не беше чак в толкова добро настроение.

Срещу тях бяха настанени Кахир и Милва. Кахир седеше между две младички и постоянно бърборещи дворянки, като че ли баронеси. А стрелкинята се беше оказала до стар, навъсен и мълчалив като камък рицар с лице, обезобразено от следи от едра шарка.

Малко по-надалеч седеше Ангулеме и предизвикваше суматоха сред съседите си — млади странстващи рицари.

— Какво е това? — викаше тя, вдигайки сребърния нож със закръглен връх. — Без острие? Да не ги е страх, че ще започнем да се пробождаме?

— Такива ножове — поясни Фрингила — се използват в Боклер от времето на принцеса Каролина Роберта, бабата на Ана Хенриета. Кароберта направо излизала извън кожата си, когато по време на пиршествата гостите започвали да си човъркат зъбите с ножовете. А това няма как да се прави с нож със заоблен връх.

— Няма как — съгласи се Ангулеме с гримаса на раздразнение.

— За щастие са ни дали и вилици!

Тя се престори, че ще пъхне вилица в устата си, но под строгия поглед на Гералт се спря. Седящият от дясната ѝ страна млад рицар се засмя с цвилещ фалцет. Гералт взе чинията с патицата в желе и я подаде на Фрингила. Видя как Кахир се раздвоjava и разтроява, изпълнявайки капризите на баронесите, а те не откъсват поглед от него. Видя и как младите рицари се умилкват около Ангулеме, като се надпреварваха да ѝ подават блюда и се кикотеха на простодушните ѝ шегички.

Видя как Милва си чопли от хляба, забила поглед в покривката.

Фрингила сякаш четеше мислите му.

— На неприказливата ти спътничка не ѝ се падна хубаво място — прошепна тя, навеждайки се към него. — Какво да се прави, случват се такива неща при наредждането на масите. Барон Дъо Трастамара не страда от галантност. Нито пък от словоохотливост.

— Може и да е за добро — отвърна тихо Гералт. — При твърде любезен дворянин щеше да стане по-лошо. Познавам добре Милва.

— Сигурен ли си? — Фрингила го погледна бързо. — А не я ли мериш със собствения си аршин? Между другото, доста жесток?

Той не отговори, а вместо това ѝ наля вино. И сметна, че сега е моментът да си изясни нещо.

— Ти си магьосница, нали?

— Да — съгласи се тя, прикривайки учудването си доста умело.

— Как се досети?

— Усещам аурите — каза той, без да се задълбава в подробности.

— И имам опит в тази област.

— За да бъде всичко ясно — каза тя след малко, — не съм имала намерение да заблуждавам никого. Но и не съм длъжна гръмогласно да известявам всички за професията си или да си слагам островърха шапка и черно наметало. Защо да плаша децата? Имам право да съм инкогнито.

— Безспорно.

— В Боклер съм, защото тук е ако не най-голямата, то най-богатата библиотека в познатия свят. Освен университетските, разбира се. Но университетите следят много ревностно за достъпа до рафтовете си, а тук съм роднина и приятелка на Анариета и всичко ми е позволено.

— За завиждане си е.

— По време на аудиенцията Анариета намекна, че тукашните книги може да съдържат полезна за теб информация. Не се разочаровай от нея заради театралната ѝ екзалтация. Тя си е такава. И наистина не е изключено да намериш нещо в книгите, даже е много вероятно. Достатъчно е да знаеш какво търсиш и къде да го търсиш.

— Наистина. Нищо повече.

— Ентузиазмът на отговорите ти наистина вдига духа и предразполага към разговор. — Тя леко присви очи. — Досещам се за причината. Не ми се доверяваш, нали?

— Може ли още от лещарката?

— Заклевам се в чаплата! — Един млад рицар от края на подковата се изправи и обви около врата си шал, получен от съседката му по маса. — Заклевам се да не свалям шала, докато не бъдат избити до крак бандитите от прохода Сервантес!

Принцесата изрази признателността си чрез покровителствено навеждане на искрящата от диаманти диадема.

Гералт разчиташе на това, че Фрингила няма да продължи разговора.

Но грешеше.

— Ти не ми вярвах и не ми се доверяваш — каза тя. — Причиняваш ми нещо подобно на болка. Не само се съмняваш, че искрено искам да ти помогна, но при това и не вярваш, че мога да го направя. Ох, Гералт! Дълбоко засегна моето самолюбие и възвишението ми стремежи.

— Чуй ме...

— Не! — Тя вдигна ножа и вилицата, сякаш за да го заплаши с тях. — Не се оправдавай! Не понасям мъже, които се оправдават!

— А какви мъже понасяш?

Тя отново присви очи, все още държейки приборите така, сякаш се готови да нанесе удар.

— Списъкът е дълъг — каза бавно. — И не искам да те отегчавам с подробности. Ще отбележа само, че достатъчно високо в него стоят мъже, които заради любимата си са готови да отидат накрай света, без да се страхуват, презирайки опасността. И които не се предават, дори и когато изглежда, че нямат шансове за успех.

— А останалите позиции от списъка? — не издържа той. — Другите мъже, които са ти по вкуса? Също ли са безумни?

— А какво е истинската мъжественост — закачливо наведе глава тя, — ако не смесица в точните пропорции между класа и безумие?

— Дами и господа, барони и рицари! — извика шамбеланът Лъ Гоф, ставайки и вдигайки с двете си ръце гигантската си чаша. — При така създалите се обстоятелства си позволявам да вдигна тост: за Нейна светлост принцеса Ана Хенриета!

— Здраве и щастие!

— Ура!

— Да живее!

— А сега, дами и господа — шамбеланът оставил чашата и тържествено кимна на лакеите, — сега... *Magna Bestia*^[5]!

На подноса, който четирима прислужници внесоха върху нещо, подобно на носилка, лежеше огромно печено туловище, което изпълни залата с чуден аромат.

— *Magna Bestia!* — извикаха в хор пируващите. — Ура! *Magna Bestia!*

— Какъв пък е този звяр, по дяволите? — обезпокои се Ангелеме. — Няма да го ям, докато не разбера какво е.

— Лос — поясни Гералт. — Печен лос.

— Това не е никакъв си лос — обади се Милва, кашляйки. — А бик, седем центнера^[6].

— Седем центнера и четирийсет фунта^[7] — хрипливо изрече седналият до нея мълчалив барон. Това бяха първите думи, произнесени от него от началото на вечерта.

Това можеше и да стане начало на разговор, но стрелкинята се изчерви, заби поглед в покривката и започна да чопли хляба.

Но Гералт беше приел лично думите на Фрингила.

— Вие ли повалихте този бик, господин бароне? — попита той.

— Не аз — отрече мълчаливецът. — Племенникът ми. Отличен стрелец. Но това е тема на мъжки разговор, мисля... Моля за извинение. Няма защо да отегчаваме дамите...

— А с какъв лък? — попита Милва, все още вторачена в покривката. — Със сигурност не по-слаб от седемдесетина.

— Ламириран. Слоеве тис, акация, ясен, слепени сърцевини — бавно отговори баронът, видимо учуден. — Двойно прегънат зефар. Седемдесет и пет фунта сила.

— А обтягането?

— Двайсет и девет цала^[8]. — Баронът говореше все по-бавно, сякаш изплюваше думите.

— Истинска машина — каза спокойно Милва. — С такава ще повалиш елен дори от сто крачки. Ако стрелецът е наистина добър.

— Аз от двайсет и пет крачки целя фазан — изкашля се баронът, като че ли леко обиден.

— От двайсет и пет крачки — вдигна глава Милва — ще уцеля и катерица.

Баронът смутено се закашля и бързо подаде на стрелкинята ядене и питие.

— Добрият лък е половината от успеха — промърмори той. — Но не по-малко важно е и качеството на стрелата, бих казал. А също така, госпожо, според мен стрелата...

— За здравето на Нейна милост Ана Хенриета! За здравето на виконт Юлиан дъо Летенхоф!

— За здравето им! Да живеят!

— ... а тя го изритала по задника — завърши поредния си глупав виц Ангулеме. Младите рицари избухнаха в не по-малко глуповат смях.

Баронесите Келине и Нике слушаха Кахир с отворени уста, сияещи очи и пламнали бузи. На горната маса цялата висша аристокрация слушаше разсъжденията на Регис. До Гералт — дори при неговия вещерски слух — през гълчката достигаха само отделни думи, но той съобрази, че става въпрос за духове, стриги, сукуби и вампири. Регис размахваше сребърната вилица и доказваше, че най-доброто средство против вампирите е среброто — металът, убийствен за вампира дори при най-лек допир. „А чесънът?“ — питаха дамите. „Чесънът също е ефективен — съгласяващо се Регис, — но е неприятен за общуването, защото страшно смърди.“

Капелата в галерията тихо свиреше на гусли и пищялки, акробатите, жонглерите и гълтачите на огън демонстрираха своето майсторство. Шутът се опитваше да разсмила хората, но не можеше да се мери с Ангулеме. Появи се мечкар с мечка, но за всеобщо веселие мечката направи купчина на пода. Ангулеме посърна и поутихна — трудно беше да се справи с подобни конкуренти.

Остроносата принцеса внезапно изпадна в гняв; заради някаква случайно подхвърлена дума един от бароните изпадна в немилост и

под ескорт беше изпратен в кулата. Но едва ли някой — освен самия барон — се развлнува от случилото се.

— Няма да се измъкнеш толкова бързо оттук, недоверчивецо — обади се Фрингила Фиго, поклащайки чашата си. — Макар че с охота би си тръгнал още сега, нищо няма да се получи.

— Моля те, не ми чети мислите.

— Извинявай. Бяха толкова силни, че ги прочетох неволно.

— Не знаеш колко пъти съм чувал тези думи.

— Изобщо не подозираш какво знам. Моля те, опитай артишока, много е полезен за сърцето. Сърцето е важен орган при мъжете. Втори по важност.

— Мислех, че най-важните са класата и безумието.

— Достойнствата на духа трябва да вървят в комплект с достойнствата на тялото. Това осигурява съвършенство.

— Никой не е съвършен.

— Това не е аргумент. Всеки трябва да се стреми към съвършенство. Знаеш ли какво? Ще ми подадеш ли лещарката?

Тя разсече птицата върху чинията толкова бързо и рязко, че вештерът трепна.

— Няма да се измъкнеш толкова бързо оттук — повтори тя. — Първо, няма никаква нужда от това. Нищо не те заплашва...

— О, да, абсолютно нищо — не издържа той. — Нилфгардците са се изплашили от остратаnota, изпратена им от княжеската канцелария. А дори и да рискуват да нападнат, ще бъдат прогонени от заклелите се в чаплата странстващи рицари с превръзки на очите.

— Нищо не те заплашва — повтори тя, без да обръща внимание на сарказма му. — Тусент повсеместно се смята за княжество от приказките, смешно и нереално, освен това, вследствие на винената продукция, намиращо се в състояние на постоянна веселба и пиянска оргия. Като такова никой не го възприема сериозно, но то се ползва с определени привилегии. В края на краищата Тусент доставя вино, а както добре е известно, без вино няма живот. Затова в Тусент не действат никакви агенти, шпиони или тайни служби. И той не се нуждае от армия, защото има достатъчно странстващи рицари с превръзка на очите. Никой няма да нападне Тусент. От изражението ти виждам, че не съм те убедила докрай?

— Не докрай.

— Жалко — присви очи Фрингила. — Обичам да достигам до края. Не понасям, когато не се получава или се получава наполовина. Не обичам и недоизказаните неща. Затова ще допълня: Фулко Артевелде, префектът на Ридбурн, смята, че си покойник — бегълците са му казали, че друидите са изгорили живи всички вас. Фулко прави каквото може, за да потули тази неприятна история, носеща белезите на скандал. Впрочем той си има собствен интерес и собствена кариера. Дори и до него да достигне слухът, че си жив, вече ще е твърде късно. Версията, която е записал в рапортите, вече ще е официална.

— Много добре си осведомена.

— Никога не съм криела това. Значи аргументът за нилфгардска потеря отпада. А други доводи за по-бързото ти тръгване просто няма.

— Любопитно.

— Но е самата истина. От Тусент може да се излезе през четири прохода, водещи към четирите краища на света. Кой ще избереш? Друидките не ти казаха нищо и отказаха сътрудничество. Елфът от планините изчезна...

— Наистина си добре осведомена.

— Това вече го установихме.

— И жадуваш да ми помогнеш.

— А ти отказваш помощта ми. Не вярваш в искреността на намеренията ми. Не ми се доверяваш.

— Слушай, аз...

— Не се оправдавай. Хапни си още от артишока.

Някой отново се закле в чаплата. Кахир правеше комплименти на баронесите. Подпийналата Ангулеме се чуваше из цялата маса. Мълчаливият барон, оживил се от разговора за лъковете и стрелите, започна направо да ухажва Милва.

— Моля, опитайте от глиганския бут. Ех, бих казал... В моите владения има полета, черни от глигани — цели орди...

— О!

— Хубави екземпляри има там, три центнера парчето... Сезонът е в разгара си... Ако желаете, госпожо... Можем, бих казал, да ловуваме заедно...

— Ние няма да останем дълго тук. — Милва погледна Гералт странно умолително. — Защото, с извинение, имаме по-важни дела от

това да ловуваме. Макар че — добави тя бързо, виждайки, че баронът се намръщва, — с удоволствие бих половувала с вас черни зверове...

Баронът веднага се изчерви.

— Ако не на лов — обади се той охотно, — то бих ви поканил поне на гости. В резиденцията си. Да ви покажа колекцията си от еленски рога, лули и саби.

Милва се вторачи в покривката.

Баронът хвана подноса с лещарки, подаде ѝ да си вземе, после напълни чашата ѝ с вино.

— Моля за извинение — каза той. — Не съм дворянин. Не умее да развлечам. И по дворянските приказки не ме бива.

— Аз съм отгледана в гората — изкашля се Милва. — Умее да ценя тишината.

Фрингила намери под масата дланта на Гералт и силно я стисна. Гералт я погледна в очите. И не можа да отгатне какво се тай в тях.

— Доверявам ти се — каза той. — Вярвам в искреността на намеренията ти.

— Да не ме лъжеш?

— Заклевам се в чаплата.

* * *

Един градски страж, явно по случай Юле, беше подпийнал, така че вървеше неуверено, закачаше с алебардата си табелите и мърмореше гръмко, но несвързано, че вече е десет часът, макар отдавна да беше минало полунощ.

— Отиди в Боклер сам — неочеквано каза Рейнар дъо Боа-Фресне, веднага щом излязоха от кръчмата. — Аз ще остана в града. До утре. Всичко хубаво, вещерю.

Гералт знаеше, че в града има благоразположена към рицаря дама, чийто мъж често пътува по работа. Не бяха говорили никога за това, защото истинските мъже не разговарят на тези теми.

— Всичко хубаво, Рейнар. Погрижи се за скофина. Да не засмърди.

— Навън е мраз.

Наистина беше мразовито. Уличките бяха пусти и мрачни. Лунната светлина заливаше покривите, отразяваше се във висящите от стрехите ледени висулки, но не достигаше до дълбините на пресечките. Подковите на Плотка звъняха върху паважа.

„Плотка се насочва към двореца Боклер — помисли си вещерът. — Хубава кобила, подарък от Ана Хенриета. И от Лютичето.“

Пришпори коня.

Бързаше.

* * *

След празненството всички се срещнаха на закуска, за която бяха свикнали да слизат в кухнята на замъка. Кой знае защо, там винаги ги приемаха с удоволствие. Винаги за тях имаше нещо топло, направо от гърнето, тигана или шиша, винаги имаше хляб, сланина, бекон, сирене и мариновани гъбки. Никога не липсваха и по чаша-две от белия или червения продукт на прочутите местни лози.

Винаги отиваха там. През двете прекарани в Боклер седмици. Гералт, Регис, Кашир, Ангулеме и Милва. Само Лютичето закусваше на друго място.

— На него — обясняваше Ангулеме, докато си мажеше филия хляб, — му носят пръжки право в леглото! И му се кланят ниско!

Гералт беше склонен да вярва, че наистина е така. И точно в този ден реши да провери.

* * *

Намери Лютичето в рицарската зала. На главата на поета имаше яркочервена шапка, голяма колкото пита хляб; беше облечен с дублет в подходящи тонове, богато общит със златисти нишки. Бардът седеше на стол с лютнята на колене и отвръщаше с небрежни кимвания на комплиментите на заобикалящите го дами и дворяни.

За щастие на хоризонта не се забелязваше Ана Хенриета. Гералт без колебание наруши протокола и смело пристъпи към действие. Лютичето го забеляза веднага.

— Благородни дами и господа — наду се той и махна с ръка в царствен жест, — може ли да ни оставите сами? Слугите също да излязат!

Плесна с ръце, и още ехото от пляскането му не беше загълхнало, а двамата вече бяха сами в рицарската зала, сред доспехите, картичките, паноплитите^[9] и силната миризма на пудра, останала подир дамите.

— Страхотно забавление — оцени без излишно злорадство Гералт, — просто ей така да ги изгониш, а? Сигурно е приятно да се дават заповеди с един властен жест, едно плясване с ръце, едно царствено вдигане на веждата? Да гледаш как отстъпват назад като раци и се превиват в поклони? Страхотно забавление, а, господин фаворите?

Лютичето се намръщи.

— Заради нещо конкретно ли идваш? — попита той раздразнено.

— Или само да си побъбрим?

— Заради нещо много конкретно. Толкова много, че не е възможно повече.

— Говори тогава, слушам те.

— Трябват ни три коня. За мен, Кахир и Ангулеме. И два резервни. Тоест три хубави ездитни коня и два за багаж. В краен случай може да натоварим със запаси и фураж даже мулета. Предполагам, че поне дотолкова принцесата ти те оценява, нали? Че и повече, надявам се?

— Няма да има никакъв проблем за това. — Без да поглежда към Гералт, Лютичето започна да настройва лютнята си. — Учудва ме само припряността ти. Бих казал — учудва ме точно толкова, колкото и глупавият ти сарказъм.

— Припряността ми те учудва?

— Точно тока. Край на октомври е, времето явно се разваля. Всеки момент в проходите може да завали.

— А теб те учудва припряността ми? — поклати глава вещерът.

— Но добре, че ми напомни, осигури ни и топли дрехи. Кожуси.

— Мислех си — изрече бавно Лютичето, — че ще презимуваме тук. Че ще останем...

— Ако искаш, остани — подхвърли Гералт, без да се замисля.

— Искам. — Лютичето неочеквано остави лютнята и се изправи.

— И ще остана.

Вещерът шумно си пое въздух. Помълча. Гледаше един гоблен, на който беше изобразена битката между титан и дракон. Титанът, твърдо застанал на двата си леви крака, се опитваше да строши челюстта на дракона, а драконът не изглеждаше възхитен.

— Ще остана — повтори Лютичето. — Аз обичам Анариета. И тя също ме обича.

Гералт продължаваше да мълчи.

— Ще получите още един кон — продължи поетът. — Ще наредя да изберат за теб породиста кобила, на име Плотка, разбира се. Ще бъдете нахранени, обути и топло облечени. Но от сърце те съветвам да изчакаш до пролетта. Анариета...

— Добре ли чувам? — обади се най-накрая вещерът. — Не ме ли лъже слухът?

— Несъмнено разумът ти е притъпен — измърмори трубадурът.

— Що се отнася до другите ти сетива — не знам. Да повторя: Анариета и аз се обичаме. Ще остана в Тусент. С нея.

— Като какъв? Любовник? Фаворит? А може би съпруг-принц?

— Официалният ми статус по принцип ми е безразличен — призна си честно Лютичето. — Но не мога да изключа нищо. Включително и женитба.

Гералт отново помълча, любувайки се на битката между титана и дракона.

— Лютиче — каза той най-накрая, — ако си пиян, изтрезнявай по-бързо. Ако си трезвен, напий се. И тогава ще поговорим.

— Не разбирам защо говориш така — вдигна вежди Лютичето.

— Тогава помисли малко.

— Какво имаш предвид? Връзката ми с Анариета ли те шокира толкова? Сигурно искаш да призовеш здравия ми разум? Не си прави труда. Обмислил съм всичко. Анариета ме обича...

— А позната ли ти е тази поговорка? — прекъсна го Гералт. — Княжеската любов на пъргав кон препуска. Дори ако твоята Анариета не е вятерничава, а тя, честно казано, ми прилича на точно такава, то...

— То какво?

— Това, че само в приказките принцесите се обвързват с музиканти.

— Първо — наду се Лютичето, — дори простак като теб би трябвало да е чувал за морганатичните бракове. Да ти приведа ли

пример от древната и най-новата история? Второ, сигурно това ще те учуди, но аз съвсем не съм от простолюдието. Моят род, Дъ Летенхоф, произлиза от...

— Слушам те — прекъсна го отново Гералт, вече започващ да се нервира — и се изумявам. Нима това е моят приятел Лютичето? Нима наистина приятелят ми Лютичето си е изгубил ума? Нима Лютичето, когото познавам като реалист, сега изведенъж е потънал в света на илюзиите? Отвори си очите, малоумнико!

— Аха — изрече бавно Лютичето, стискайки устните си. — Каква интересна смяна на ролите. Аз съм слепец, а ти изведенъж стана внимателен и съобразителен наблюдател. Обикновено е обратното. И интересно какво от очевидните за теб неща не забелязвам? За кое според теб трябва да си отворя очите?

— Ако не за друго — процеди вешерът, — то поне за това, че твоята принцеса е капризно дете, от което е израснал арогантен клоун. Това, че те е допусната до прелестите си, увлечена от новото, не означава, че няма да те изрита веднага щом се появи нов трубадур с нов и по-увлекателен репертоар.

— Думите ти са невероятно долни и вулгарни. Надявам се, че осъзнаваш това?

— Осъзнавам липсата на съзнание у теб. Ти си се побъркал, Лютиче.

Поетът мълчеше, поглаждайки грифа на лютнята. Мина известно време, преди да заговори.

— Тръгнахме от Брокилон с безумна мисия — започна бавно той. — Поемайки безумен риск, се хвърлихме в безумно и лишено дори от най-малки шансове за успех преследване на миражи. На миражи, на призраци от сънищата, на безумни блянове, на абсолютно неосъществими идеали. Хвърлихме се в преследването им като глупаци, като побъркани. Но аз, Гералт, не се оплаках с нито една дума. Не те нарекох побъркан, не ти се присмях. Защото в теб живееха надежда и любов. Те те ръководеха в тази безумна мисия. Впрочем, и мен също. Но аз вече догоних своя мираж и ми провървя, че сънят се събъдна и мечтата се изпълни. Мисията ми приключи. Намерих нещо, което се намира толкова трудно. И смяtam да го запазя. И това е лудост? Лудост би било, ако го оставя да ми се изплъзне от ръцете.

Гералт мълча толкова дълго, колкото и Лютичето.

— Чиста поезия — каза той най-накрая. — А в нея е трудно някой да се мери с теб. Няма да кажа нито дума повече. Разби ми всичките аргументи. Признавам си, с помощта на не по-малко основателни аргументи от твоя страна. Всичко хубаво, Лютиче.

— Всичко хубаво, Гералт.

* * *

Дворцовата библиотека наистина беше огромна. Залата, в която се помещаваше, беше поне двойно по-голяма от рицарската. Имаше стъклен таван, благодарение на което беше светло. Но Гералт подозираше, че заради това през лятото е страшно горещо.

Коридорите между рафтовете и стелажите бяха много тесни. Той вървеше внимателно, за да не събори някоя книга. Налагаше се да прескача томове, струпани върху пода.

— Тук съм — чу той.

Средата на библиотеката тънеше в книги, наредени в купчини и стълбове. Множество томове лежаха напълно хаотично, сами или в живописни купове.

— Тук съм, Гералт.

Той се потопи в междинните каньони и проходи. И я намери.

Тя беше коленичила сред разхвърляни инкунабули^[10], като ги прелистваше и ги подреждаше. Носеше скромна сива рокличка, за поудобно вдигната нагоре. Гералт забеляза, че гледката е невероятно привлекателна.

— Не се взмущавай от този безпорядък — каза тя, бършайки челото си с опакото на ръката, защото върху дланите ѝ имаше тънки, изцапани от прахта копринени ръкавици. — Тук често се провеждат инвентаризации и каталогизирания. Но по моя молба прекъснаха работата, за да мога да съм сама в библиотеката. Когато работя, не мога да понасям външни хора да ми дишат в тила.

— Извинявай. Да си тръгна ли?

— Ти не си външен. — Тя леко присви зелените си очи. — Погледът ти... ми доставя удоволствие. Не стой така. Седни тук, върху книгите.

Той седна върху „Описание на света“, издание *in folio*^[11].

— Тази бъркотия — Фрингила посочи наоколо с широк жест — неочеквано ми облекчи работата. Удаде ми се да се добера до томове, които обикновено лежат някъде най-отдолу, под невъзможни за разрушаване канари от книги. Княжеските библиотекари с титанически труд разчистиха струпванията, благодарение на което на бял свят изплуваха някои скъпоценности на писмеността, същински бели врани. Погледни. Виждал ли си някога нещо подобно?

— *Speculum aureum*^[12]? Виждал съм.

— Съвсем забравих. Извинявай. Ти си виждал много неща. Това трябваше да е комплимент, не сарказъм. А, погледни тук. Това е *Gesta Regum*^[13]. С нея ще започнем, за да разбереш коя е твоята Цири в действителност, чия кръв тече във вените ѝ... Физиономията ти е още по-кисела от обикновено, знаеш ли? Каква е причината?

— Лютичето.

— Разкажи ми.

Той ѝ разказа. Фрингила го изслуша, седнала върху купчина книги и преметнала крак върху крак.

— Е — възклика тя, когато той свърши, — признавам си, че очаквах нещо такова. Отдавна забелязах симптоми на влюбеност у Анариета.

— Влюбеност? — прихна вещерът. — Или господарски каприз?

— Ти, изглежда, не вярваш в искрената и чиста любов? — Тя го погледна проницателно.

— Моята вяра — отсече той — не е предмет на разговора и няма нищо общо с него. Става въпрос за Лютичето и неговото глупаво...

Той млъкна, изведенък изгубил увереност.

— Любовта е като бъбречните кризи — изрече бавно Фрингила.

— Докато не я изпиташ, не можеш да си представиш за какво става въпрос. А когато ти разказват, не вярваш.

— Има нещо вярно в това — съгласи се вещерът. — Но има и разлики. При бъбречните кризи здравият разум не спасява. И не ги лекува.

— Любовта се надсмива над здравия разум. И в това са нейните обаяние и красота.

— По-скоро глупостта ѝ.

Фрингила се изправи, приближи се към него и свали ръкавиците си. Под сянката на миглите очите ѝ бяха тъмни и дълбоки. Миришеше

на амбра, рози, библиотечна прах, пожълтяла хартия, миниум и типографска боя, мастило и на стрихнина, с който се опитваха да тровят библиотечните мишки. Още по-странно беше, че той действаше.

— Не вярваш във внезапния импулс? — каза тя с променен глас.
— В бурното привличане? В сблъсъците между летящи по пресичащи се траектории болиди? В катаклизмите?

Тя протегна ръка и докосна рамото му. Лицата им се доближаваха, все още бавно, предпазливо, сякаш внимавайки да не подплашат някое страшно боязливо създание.

А после болидите се сблъскаха и настана катаклизъм.

Паднаха върху купчина томове, които под тежестта им се разпръснаха в различни посоки. Гералт зарови нос в деколтето на Фрингила, прегърна я силно и я улови за коленете. Разни книги му пречеха да вдигне роклята ѝ над талията, сред тях изкусно украсената „Жития на пророците“, а също така „*De haemorrhoidibus*“^[14], интересен, макар и спорен медицински трактат. Вещерът избута томовете настани и нетърпеливо разкъса роклята ѝ. Фрингила охотно повдигна бедрата си.

Нещо се опираше в рамото ѝ. Тя обърна глава. „Изкуството на акушерската наука за жени“. Бързо, за да не изкушава дявола, тя погледна на другата страна. „За горещите сероводородни води“. Наистина, ставаше все по-горещо. С крайчеца на окото си тя видя надписа на заглавната страница на разтворената книга, върху която лежеше главата ѝ. „Записки за неминуемата смърт“. „Още по-хубаво“ — помисли си тя.

Вещерът се бореше с бельото ѝ. Тя вдигна бедра, но този път едва-едва, за да изглежда като случайно движение, а не като оказване на помощ. Не го познаваше добре, не знаеше как реагира на жените. Притесняваше се да не се окаже, че предпочита онези, които се правят, че не знаят какво се иска от тях. Или да не е от онези, чието желание отминава, ако бельото се сваля трудно.

Обаче вещерът не показваше никакви признания, че е загубил желанието си. Можеше да се каже, че дори е обратното. Виждайки, че е дошъл точният момент, Фрингила ентузиазирано и стремително разтвори крака, като при това събори купчина от книги и свитъци, които се стовариха като лавина отгоре им. Подвързаното с релефна

корица „Ипотечно право“ се опираше в задника ѝ, а украсената с месингова обкова „*Codex diplomaticus*“^[15] — в китката на Гералт. Гералт мигновено оцени ситуацията и се възползва от нея: премести огромния том там, където трябваше. Фрингила възклика — обковата се оказа студена. Но остана такава само за миг.

Магьосницата шумно въздъхна, пусна косите на вещера и се улови с двете си ръце за книгите: с лявата — за „Дескриптивна геометрия“, а с дясната — за „Бележки за земноводните и влечугите“. Хваналият я за бедрата Гералт повали със случаен ритник поредната купчина книги, но беше твърде увлечен, за да обръща внимание на плъзгащите се по тялото му томове. Издаваща спазматични стонове, Фрингила замята глава върху страниците на „Записки за смъртта“...

Книгите се местеха с шумолене, в носовете ги удари острата миризма на стара прах.

Фрингила извика. Вещерът не чу това, тъй като краката ѝ затискаха ушите му. Той отхвърли от себе си пречещите му „История на войните“ и „Съвкупност от всички науки, потребни за щастлив живот“. Нетърпеливо воювайки с копчетата и кукичките в горната част на роклята ѝ, той се местеше от юг на север, неволно четейки надписите върху кориците и заглавните страници. Под талията на Фрингила — „Идеалният земеделец“. Под мишницата ѝ, недалеч от малката, прелестна, предизвикателно стърчаща гръд — „За безполезните и своенравни старейшини“. Под лакътя ѝ — „Икономия или прости указания как да се създава, разделя и използва богатството“.

„Записки за неминуемата смърт“ му се мянна, докато притискаше устни към шията ѝ, а ръцете му се намираха покрай „Старейшините“. Фрингила издаде странен звук — нещо средно между вик, стон и въздишка.

Стелажите се разтресоха, купчини книги се разклатиха и рухнаха като скали при силно земетресение. Фрингила изкрещя. От рафта с грохот падна чисто бялото първо издание на „*De larvis scenicis et figuris*“^[16], след него рухна „Сборник от общите команди за езда“, последван от украсената с прелестни гравюри „Хералдика“ на Ян от Атре. Вещерът изохка и ритайки с протегнатите си крака, събори още томове. Фрингила отново изкрещя, гръмко и протяжно, и събори с токовете си „Размишления или медитации за всеки ден от годината“,

интересно анонимно произведение, което кой знае как се беше озовало върху гърба на Гералт. Гералт трепереше и четеше през раменете на Фрингила, неволно узнавайки, че „Записките“ са написани от доктор Алберт Ривус, издадени са от Цинтрийската академия и са отпечатани от майстор-типограф Йохан Фробен младши на втората година от управлението на Негова милост крал Корбет...

Възцарилата се тишина се нарушаваше само от шумоленето на плъзгащите се книги и прелистващи се страници.

„Какво да правя? — мислеше си Фрингила, докато с лениви движения на дланите докосваше бузите на Гералт и твърдия ръб на «Размисли за природата на нещата». — Да му предложа аз? Или да чакам той да ми предложи? Само да не си помисли, че съм свенлива... или нескромна... И как да се държа, ако ми предложи той?“

— Да отидем и да потърсим някакво легло — предложи малко хрипливо вештерът. — Не бива да се отнасяме така с книгите.

* * *

„Тогава намерихме легло — мислеше си Гералт, докато яздеше Плотка в галоп по парковата алея. — Леглото в нейната стая, нейната спалня. Любихме се като безумни — ненаситно, жадно, сякаш след години въздържание и сякаш отново сме заплашени от години въздържание. Говорехме си много неща. Говорехме си тривиални истини. Говорехме си прекрасни лъжи. Но не си ги казвахме, за да се лъжем.“

Възбуден от галопа, той насочи Плотка право към обсипаната със сняг розова леха и накара кобилата да я прескочи.

„Любехме се. И разговаряхме. И лъжите ни бяха все по-лъжливи.

Два месеца. От октомври до Юле.

Два месеца бясна, жадна, безумна любов.“

Подковите на Плотка задрънчаха по дворните плочки на двореца Боклер.

* * *

Премина по коридорите бързо и безшумно. Никой не го видя, никой не го чу. Нито стражите с алебарди, убиващи скуката на дежурството с приказки и клюки, нито дремещите лакеи и пажове. Не потрепнаха дори огънчетата на свещите, когато той преминаваше покрай канделабрите.

Приближи се до дворцовата кухня. Но не влезе там. Не се присъедини към компанията, която се разправяше вътре с бъчонка вино и някакво печено ястие. Постоя в тъмнината и послуша.

Говореше Ангулеме.

— Това е някакво омагьосано място, мамка му, целият Тусент. Някакво проклятие виси над цялата долина. Да не говорим за замъка. Чудех се на Лютичето, чудех се на вештера, но сега и самата мен сякаш нещо ме държи в долината... Пфу, улових се, че... О, какво да ви разправям. Казвам ви, трябва да се махаме оттук. Колкото се може побързо.

— Кажи го на Гералт — промърмори Милва. — На него му го кажи.

— Да, поговори с него — каза Кахир саркастично. — В една от кратките минути, когато можеш да го хванеш. В моментите между двете неща, с които се занимава непрекъснато от два месеца, за да забрави.

— Ти самият — изсумтя Ангулеме — можеш да бъдеш хванат само в парка, където играеш серсо с баронесите. Да, целият Тусент е омагьосано място. Регис изчезва някъде нощем, лелката си има сипаничавия барон...

— Млъкни, сополанке! И престани да ме наричаш лелка!

— Хайде, хайде! — намеси се помирително Регис. — Момичета, престанете. Милва, Ангулеме. Нека има съгласие. Съгласието гради, несъгласието руши. Както казва Нейна милост принцеса Лютичева, владетелката на тази страна, двореца, хляба, сланината и краставичките. Да налея ли на още някого?

Милва тежко въздъхна.

— Твърде дълго се застояхме тук. Казвам ви, твърде дълго седим тук в бездействие. Оглупяваме заради това.

— Добре казано — рече Кахир. — Много добре казано.

Гералт внимателно се отдалечи. Безшумно. Като прилеп.

* * *

Премина бързо и безшумно по коридорите. Никой не го видя, никой не го чу. Нито стражите, нито лакеите, нито пажовете. Не потрепнаха дори огънчетата на свещите, когато преминаваше покрай канделабрите. Плъховете го чуваха, надигаха мустакатите си муциунки и застиваха. Но не се плашеха. Познаваха го.

Той често идваше тук.

В спалнята витаеше аромат на очарование и вълшебство, амбра, рози и женски сън. Но Фрингила не спеше.

Тя беше приседнала върху леглото, отметнала одеялото, и само с вида си го омагьосваше и завладяваше.

— Най-накрая си тук — каза тя, протягайки се. — Ти ужасно ме пренебрегваш, вещерю. Събличай се и бързо ела тук. Много, много бързо.

* * *

Тя премина бързо през коридорите. Никой не я видя, никой не я чу. Нито стражите, лениво сплетничещи на постовете си, нито дремещите лакеи и пажове. Не потрепнаха дори огънчетата на свещите, когато преминаваше покрай канделабрите. Плъховете я чуваха. Надигаха мустакатите си муциунки, застиваха, следяха я с черните мъниста на очите си. Но не се плашеха. Познаваха я.

Тя често идваше тук.

* * *

В двореца Боклер имаше коридор, а в края на коридора — стая, за чието съществуване не знаеше никой. Нито сегашната владетелка на замъка, принцеса Анариета, нито най-първата владетелка, пррабата на Анариета, принцеса Адемарта. Нито знаменитият Пътър Фарамонд, архитектът, коренно преустроил замъка, нито работилите в съответствие с проекта и указанията на Фарамонд строители. Не

знаеше за съществуването на коридора дори шамбеланът Лъо Гоф, за когото всички смятаха, че знае всичко за Боклер.

Коридорът и стаята, замаскирани със силна илюзия, бяха известни само на първите архитекти на двореца, елфите. По-късно, когато елфите вече ги нямаше, а Тусент стана княжество — на малка група магьосници, свързани с княжеския дом. По-точно — на Арторнус Виго, магистър на магическите науки и голям специалист по илюзиите. И на неговата млада племенница Фрингила, притежаваща особен усет към илюзиите.

Бързо и безшумно преминавайки през коридорите на двореца Боклер, Фрингила Виго спря пред участъка от стената между две колони, украсени с акантови листа. Тихо произнесено заклинание и бърз жест накараха стената — която беше илюзия — да изчезне, разкривайки коридор, който изглеждаше глух. Но в края на коридора имаше замаскирана с илюзия врата. А зад нея — тъмна стаичка.

Когато влезе в нея, Фрингила, без да губи време, пусна телекомуникатора. Овалното огледало потъмня, после пламна, осветявайки помещението и изтръгвайки от мрака древни, натежали от прахта гоблени по стените. В огледалото се появи голяма, потънала в меки светлосенки зала с кръгла маса и насядали около нея жени. Девет жени.

— Слушаме те, госпожице Виго — каза Филипа Ейлхарт. — Какво ново?

— За съжаление — нищо — изкашля се Фрингила. От момента на последната телекомуникация досега — нищо. Нито един опит за сканиране.

— Това е лошо — каза Филипа. — Не крия, че разчитахме, че ще разкриете нещо. Моля, поне ни кажете... Вещерът успокои ли се? Ще можете ли да го задържите в Тусент поне до май?

Фрингила Виго помълча известно време. Нямаше ни най-малко желание да съобщава на Ложата, че само през последната седмица вещерът два пъти я е нарекъл „Йенефер“ и то в моменти, в които е имала всички основания да очаква собственото си име. Но Ложата, от своя страна, имаше всички основания да очаква от нея истината. Искреност. И правилни изводи.

— Не — отвърна тя най-накрая. — До май може би не. Но ще направя каквото е по силите ми, за да го задържа възможно най-дълго.

-
- [1] Преводът на стиховете на Вийон е на Кирил Кадийски. — Б.пр. ↑
- [2] *Nomen om̄en* (лат.) — буквально „името е знак“; тоест името е предзnamенование за съдбата на човека. — Б.пр. ↑
- [3] В оригинала *Yule* — езически празник на зимното слънцестоеие у германските народи. — Б.пр. ↑
- [4] *Solstitium* (от лат.) — слънцестоеие. — Б.пр. ↑
- [5] *Magna Bestia!* (лат.) — Големия звяр. — Б.пр. ↑
- [6] Центнер — полска мярка за тегло, равна на 64,8 килограма. — Б.пр. ↑
- [7] Фунт — мярка за тегло, равна на 0,453 кг. — Б.пр. ↑
- [8] Цал — полска мярка за дължина, равна на 2,5 сантиметра. — Б.пр. ↑
- [9] Панопли — в изкуството на Ренесанса и барока — декоративни композиции от антични военни доспехи, щитове, оръжия и знамена. — Б.пр. ↑
- [10] Инкунабули — книги, издадени в Европа между началото на книгопечатането и 1501 г. Изданията от този период са много редки, защото са печатани в 100–300 екземпляра. — Б.пр. ↑
- [11] *In folio* — най-големият размер на печатни книги, равен на половин типографска страница (по настоящем — 38 см) — Б.пр. ↑
- [12] *Speculum aureum* (лат.) — „Златното огледало“. — Б.пр. ↑
- [13] *Gesta Regum* (лат.) — „Бремето на властта“. — Б.пр. ↑
- [14] *De haemorrhoidibus* (лат.) — „За хемороидите“. — Б.пр. ↑
- [15] *Codex diplomaticus* (лат.) — „Дипломатически кодекс“. — Б.пр. ↑
- [16] *De larvis scenicis et figuris* (лат.) — Театрални маски и комически представления. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Коред — чудовище от многобройната група *Strigiformes* (виж), в зависимост от района наричано също кориган, рутеркин, румпелщуц, кренчик или месмер. Едно нещо може да се каже със сигурност за него — ужасно вреден е. Толкова отвратителен и отблъскващ е, че няма да пишем нищо нито за външността му, нито за навиците му, защото истина ви казвам: жалко е да си хабиш думите за подобна гадост.

„*Physiologus*“

В колонната зала на замъка Монтекалво се носеше миризма, представляваща удивителна смес от ароматите на старинна дървена ламперия, разтапящи се свещи и десет вида парфюми. Десет специално подбрани ароматични смеси, използвани от десет жени, седнали около кръгла дъбова маса в резбовани кресла с формата на глави на сфинксове.

Срещу Фрингила Виго седеше Трис Мериголд със светлосиня рокля, пристегната високо под шията. До Трис, държейки се в сянката, се беше настанила Кейра Мец. Огромните ѝ обеци от многофасетни цитрини постоянно избухваха в хиляди привличащи погледите отблъсъци.

— Моля, продължете, госпожице Виго — подканя я Филипа Ейлхарт. — Нямаме търпение да узнаем завършката на историята. И да предприемем съответните стъпки.

Филипа — по изключение — не носеше никакви бижута, освен закачения за яркочервената ѝ рокля голям сардоникс. Фрингила вече беше успяла да се запознае с клюката и знаеше чий подарък е камъкът и чий профил е изобразен на него.

Седналата до Филипа Шеала де Танкарвил беше цялата в черно, съвсем леко искрящо заради диамантите ѝ. Маргарита Лъоантил носеше върху атласената си виненочервена рокля чисто злато без камъни, затова пък Сабрина Глевисиг беше с колие, а обиците и пръстените ѝ бяха украсени с любимите ѝ, пасващи си с цвета на очите и дрехите ѝ онокси.

Най-близо до Фрингила седяха двете елфки — Францеска Финдабаир и Ида Емеан аеп Сивней. Маргаритката от долината изглеждаше както винаги царствено, макар че днес, по изключение, нито прическата ѝ, нито карминовата ѝ рокля не демонстрираха разкош, а в диадемата и колието ѝ се червенееха не рубини, а скромни, но изящни гранатови камъни. Ида Емеан беше облечена с оцветена в есенни тонове рокля от тюл и муселин, толкова тънка и въздушна, че дори при едва усещащото се въздушно течение, предизвикано от нагрявания от централното отопление въздух, тя се вълнуваше и трептеше като анемония.

Както обикновено в последно време, Асире вар Анахид предизвикваше учудване със своята скромна, но изискана елегантност. В малкото деколте на плътно прилепналата си тъмнозелена рокля нилфгардската магьосница носеше един-единствен изумруд на златна верижка. Маникюрите ѝ, лакирани в много тъмно зелено, придаваха на композицията привкус на същинска магьосническа екстравагантност.

— Чакаме, госпожице Виго — напомни ѝ Шеала де Танкарвил.
— Времето тече.

Фрингила се изкашля.

— Дойде декември — започна да разказва тя. — Настъпи Юле, после — Нова година. Вещерът се успокои дотолкова, че името на Цири вече не изплуваше при всеки разговор. Експедициите за лов на чудовища, които той предприемаше редовно, сякаш го погълъщаха изцяло. Е, може би не съвсем изцяло.

Фрингила понижи глас. Стори ѝ се, че в лазурните очи на Трис Мериголд припламна омраза. Но в края на краишата това можеше да е просто отблъсък от пламъка на свещта. Филипа изсумтя, играейки си с камъка.

— Моля без такава скромност, госпожо Виго. Тук сме само свои хора. Жени, които много добре знаят какво друго освен удоволствието

дава сексът. Всички ние използваме този инструмент, когато се наложи. Моля, продължете.

— Дори и денем да се опитваше да демонстрира необщителност, надменност и гордост — заговори Фрингила, — то нощем беше изцяло в моята власт. Казваше ми всичко. Пееше химни за моята женственост и като се има предвид възрастта му, доста щедри, трябва да призная. А после заспиваше. В обятията ми, притиснал устни към гърдите ми. Търсейки заместител на майчината любов, която никога не е познавал.

Сега вече беше сигурна, че това не е отблъсък от свещите. „Добре, моля, ревнувайте — помисли си тя. — Завиждайте ми. Има за какво.“

— Беше изцяло в моя власт — повтори Фрингила.

* * *

— Връщай се в леглото, Гералт. Още не се е съмнало, по дяволите!

— Имам уговорка. Трябва да отида в Померол.

— Не искам да ходиш в Померол.

— Имам уговорка. Дал съм дума. Управлятелят на лозите ще ме чака при портите.

— Тези твои ловувания на чудовища са глупави и безсмислени. Какво искаш да докажеш, убивайки в подземията поредния звяр? Своята мъжественост? Знам по-добри начини. С други думи, връщай се в леглото. Няма да ходиш в никакъв Померол. Или поне не толкова бързо. Управлятелят може да почака, какъв е той в края на краищата? Искам да се любя с теб.

— Извинявай. Нямам време за това. Дал съм дума.

— Искам да се любим!

— Ако искаш да ми правиш компания на закуска, започвай да се обличаш.

— Ти вече не ме обичаш, Гералт! Не ме ли обичаш вече? Отговори ми!

— Облечи онази перленосива рокля, обшита с кожа от норка. Много ти отива на лицето.

* * *

— Беше изцяло под моя власт, изпълняваше всяко мое желание — повтори Фрингила. — Правеше всичко, каквото поискам. Така беше.

— Да, вярваме — произнесе извънредно сухо Шеала де Танкарвил. — По-нататък, моля.

Фрингила се изкашля в юрука си.

— Проблемът беше в компанията му — продължи тя. — Тази странна шайка, която той наричаше своя дружина. Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах, който постоянно се вглеждаше в мен и се изчервяваше от усилие, опитвайки се да си спомни коя съм. Но изобщо не успяваше, защото съм посещавала Дарн Дифра, родовия замък на дедите му, когато е бил на шест или седем години. Милва, девойка на вид буйна и горда. Но аз два пъти я заварих да плаче, скрита в ъгъла на конюшнята. Ангулеме — вятърничаво дете. И Регис Терзиеф-Годфroy. Тип, който така и си остана загадка за мен. Цялата тази шайка му оказваше въздействие, което не можех да неутрализирам.

„Добре, добре — помисли си тя, — не вдигайте толкова високо вежди, не кривете уста. Изчакайте малко. Това още не е краят. Тепърва ще чуете за моя триумф.“

— Всяка сутрин — продължи тя — цялата им компания се събираще в кухнята, в най-долния етаж на замъка Боклер. Готовачът ги обичаше, кой знае защо. Винаги се намираше нещо вкусно за тях. Онази сутрин това бяха яйца, кисела супа, задушен патладжан, заешки пастет, половин гъска и бял салам с цвекло, освен това — солидна пита козе сирене. Всички ядяха с апетит, мълчаливо. С изключение на Ангулеме, която не мълкваше.

* * *

— Казвам ви, да си направим тук бордей. Когато извършим каквото имаме за вършене, да се върнем и да си направим публичен дом. Проучих града. Тук има всичко. Само бръснарници избраоих десет, а аптеки — осем. А бордеят е само един, и то някакъв такъв неу碌ден,

казвам ви. Никаква конкуренция. Ще отворим по-луксозен. Ще купим едноетажна къща с градина...

— Ангулеме, пощади ни...

— ... Изключително за почтена клиентела. Аз ще бъда мадам. Казвам ви, ще направим добри пари и ще си живеем като богаташите. Най-накрая ще ме изберат за съветница и тогава със сигурност няма да допусна да измрете, защото веднага щом ме изберат, аз ще избера вас и докато се усетите...

— Ангулеме, помолихме те. Изяж си филията с пастет.

Известно време цареше тишина.

— Какво преследваш сега, Гералт? Трудна ли е работата?

— Очевидците дават противоречиви описание. — Вещерът вдигна глава над чинията. — Следователно е или прискирник, което значи сравнително трудна работа, или дрелихон, което значи средно трудна работа, или нажемпик, тоест сравнително лесна работа. А може да се окаже и че работата е съвсем лека, защото са видели чудовището за последен път преди Ламас миналата година. Може да е напуснало Померол и сега да е на седем планини оттам.

— Което и му пожелавам — каза Фрингила, хапвайки си от гъшата кълка.

— А какво става с Лютичето? — попита изведенъж вещерът. — Не съм го виждал толкова отдавна, че черпя всички сведения за него от пеещите се в града пасквили.

— И ние не сме в по-добра ситуация — усмихна се Регис, без да отваря уста. — Знаем само, че нашият поет вече е в толкова близки отношения с принцесата госпожа Анариета, че си позволява дори пред свидетели да я нарича фамилиарно Невестулчице.

— Много точно попадение! — каза с пълна уста Ангулеме. — Госпожа принцесата наистина има нос като на невестулка. Да не говорим за зъбите.

— Никой не е съвършен — присви очи Фрингила.

— Самата истина.

Черната и бяла кокошка, разхождащи се из кухнята, започнаха да кълват обувките на Милва. Стрелкинята ги прогони с ритник и изруга. Гералт отдавна се заглеждаше в нея. Този път се реши.

— Мария — каза той сериозно, даже сурово, — знам, че разговорите ни трудно могат да се нарекат сериозни, а шагите ни —

изискани. Но изобщо не е задължително да ни демонстрираш толкова кисела физиономия. Случило ли се е нещо?

— Със сигурност се е случило — каза Ангулеме. Гералт я изгледа предупредително. Твърде късно.

— Какво знаете вие? — Милва се изправи толкова рязко, че едва не събори стола си. — Какво знаете, а? Да ви вземат дяволите! Целунете ми задника всичките, разбрахте ли?

Тя взе чашата си от масата, пресуши я до дъно, след това, без да се замисля, я разби в пода. И избяга, като затръшна вратата след себе си.

— Работата е сериозна... — започна след малко Ангулеме, но този път вампирът я изгледа предупредително.

— Работата е даже много сериозна — потвърди той. — Не очаквах от нашата стрелкиня толкова крайна реакция. Обикновено така се реагира, когато на някого му бият шута, а не както е в случая, ти да биеш шута на някого.

— За какво говорите, по дяволите? — нервира се Гералт. — А? Може ли някой най-накрая да ми обясни за какво става въпрос?

— За барон Амадис дъо Трастамара.

— Сипаничавият ловец?

— Същият. Обяснил се е на Милва в любов. Преди три дни, по време на лов. Той вече от месец я кани на лов...

— Единият лов продължи два дни — нагло се озъби Ангулеме.
— С нощуване в ловджийска хижа, разбирате ли? Залагам си главата...

— Млъквай, момиче. Продължавай, Регис.

— Официално и тържествено е поискал ръката ѝ. Милва му отказала, явно в доста рязка форма. Баронът изглежда разумен човек, но явно е приел отказа като хлапак, навъсил се и веднага напуснал Боклер. А Милва оттогава изглежда така, сякаш са ѝ потънали гемиите.

— Твърде дълго се заседяхме тук — промърмори вещерът. — Прекалено дълго.

— И кой го казва? — попита мълчалият до момента Кахир. — Кой го казва?

— Извинявайте. — Вещерът стана. — Ще поговорим за това, когато се върна. Померол ме очаква. А вещерите се славят с точността си.

* * *

След бурното бягство на Милва и тръгването на вещера, останалите продължиха да закусват в мълчание. Из кухнята, боязливо пристъпвайки с ноктестите си крака, сновяха двете кокошки, черната и пъстрата.

— Имам един проблем — заговори най-накрая Ангулеме, като вдигна очи от чинията, която топеше със залък хляб, и погледна към Фрингила.

— Разбирам — кимна магьосницата. — Няма нищо страшно. Колко време мина от последната ти менструация?

— Какви ги говориш? — Ангулеме скочи на крака, подплашвайки кокошките. — Нищо подобно! Става въпрос за съвсем друго!

— Добре, слушам те.

— Гералт иска да ме остави тук, когато тръгне на път.

— О!

— Казва — изсумтя Ангулеме, — че не бива да ме излага на риск и други подобни глупости. А аз искам да пътувам с него...

— О!

— Не ме прекъсвай, става ли? Искам да пътувам с него, с Гералт, защото само с него не ме е страх, че Едноокият Фулко отново ще ме спипа, а тук, в Тусент...

— Ангулеме — прекъсна я Регис, — напразно се оплакваш. Госпожа Виго слуша, но не чува. Занимава я само едно: отпътуването на вещера.

— О! — повтори Фрингила, като се обърна към него и присви очи. — За какво намеквате, господин Терзиев-Годфой? Отпътуването на вещера? А кога ще отпътува той? Мога ли да науча?

— Може и да не е днес, може и да не е утре — отговори меко вампирът, — но в някой от следващите дни — със сигурност. Без да искам да огорчавам никого.

— Не се чувствам огорчена — отговори Фрингила студено. — Разбира се, ако сте имали предвид именно мен. Що се отнася до теб, Ангулеме, уверявам те, че ще обсьдя с Гералт въпроса за отпътуването от Тусент. Гарантирам, че вешерът ще има предвид моето мнение.

— Разбира се — изсумтя Кахир. — Защо ли си знаех, че точно така ще отговорите, госпожице Фрингила?

Магъосницата го гледа дълго време.

— Вещерът не бива да си тръгва от Тусент — каза тя най-накрая. — И ако му мислите доброто, не трябва да го подтиквате да го прави. Къде ще му бъде толкова хубаво като тук? Къпе се в лукс. Тук ги има неговите чудовища, които лови, и заработка от това съвсем прилично. Неговият приятел е фаворит на управляващата тук принцеса, самата принцеса е благосклонна към вещера. Главно заради онази сукуба, която по-рано навестяваше спалните. Да, господа. Анариета, както и всички благородни дами от Тусент, са невероятно доволни от вещера. Защото сукубата престана да навестява съпрузите им. Дамите от Тусент са събрали специална премия, която всеки момент ще внесат на сметката на вещера в банка Чианфанели. Увеличавайки сумата, която той вече е съbral там.

— Красив жест от страна на дамите. — Регис не свеждаше поглед. — А и премията е напълно заслужена. Не е лесно да се уреди сукубата да спре посещенията. Можете да ми вярвате, госпожице Фрингила.

— И вярвам. Между другото, един от стражите в двореца твърди, че е видял сукубата. През нощта, на зъбците на кулата на Кароберта. В компанията на друго призрачно същество. Като че ли вампир. Двата демона се разхождали, както се кълне стражът, и изглеждали сякаш са в приятелски отношения. Може би знаете нещо по този въпрос, господин Регис? Няма ли да обясните?

— Не. — На Регис дори не му трепна клепачът. — Няма да обясним. На земята и на небето има неща, които нашите философи дори не са сънували.

— Несъмнено има такива неща — кимна Фрингила, тръскайки черната си коса. — Относно това, че вещерът се готвел да тръгва, може би ви е известно още нещо? Защото на мен, например, не ми е казвал нищо за подобни намерения, а е свикнал да ми казва всичко.

— То се знае — промърмори Кахир. Фрингила не му обърна внимание.

— Господин Регис?

— Не — отговори след кратко мълчание вампирът. — Не, госпожице Фрингила, бъдете спокойна. Вещерът изобщо не ни дарява

с по-голямо доверие, отколкото въс. Не ни нашепва в ушите никакви тайни, които би скрил от въс.

— Тогава откъде черпите сведения за заминаването му? —
Фрингила беше студена като мрамор.

На вампира отново не му трепна окото:

— А, това е като в онази пълна с младежко очарование поговорка на любимата ни Ангулеме: винаги идва такъв момент, в който или се изхождаш, или освобождаваш клозета. С други думи...

— Спестете си ги — прекъсна го рязко Фрингила. — Достатъчни бяха и тези изпълнени с очарование думи.

Дълго време цареше мълчание. Черната и пъстрата кокошка сновяха насам-натам и кълвяха каквото им падне. Ангулеме бършеше с ръкав своя зацепан от цвеклото нос. Вампирът замислено си играеше с една обелка от салам.

— Благодарение на мен — наруши тишината Фрингила — Гералт се запозна с родословието на Цири, с известните само на няколко души тайни на нейната генеалогия. Благодарение на мен притежава нужната информация, а информацията е оръжие. Благодарение на мен и моята магическа защита не го заплашва вражеско сканиране, а следователно — и наемни убийци. Благодарение на мен и моята магия вече не го боли коляното и той може да го свива безболезнено. На шията си носи направен чрез моето изкуство медальон, който може и да не е толкова добър, колкото оригиналният вещерски, но все пак е достатъчно добър. Благодарение на мен — и само на мен — през пролетта или лятото, информиран, защитен, здрав, подгответен и въоръжен, той ще може да започне битката с враговете си. Ако някой от присъстващите е направил за Гералт повече, нека да разкаже. С удоволствие ще му отдам заслуженото.

Никой не се обаждаше. Кокошките кълвяха обувките на Кахир, но младият нилфгардец не им обръщаше внимание.

— Наистина — каза той подигравателно най-накрая. — Никой от нас не е направил толкова много за Гералт, колкото вие, госпожице.

— Защо ли бях сигурна, че ще кажеш точно това?

— Не е там работата, госпожице Фрингила... — започна вампирът, но магьосницата не му даде да довърши:

— А тогава в какво е? — попита тя враждебно. — В това, че спи с мен? Че ни свързват чувства? В това, че не искам да си тръгва сега?

Че не искам да го терзае чувство за вина? Същото това чувство за вина, това изкупление, което ви тласка да тръгнете на път?

Регис мълчеше. Кахир също не изрече нито дума. Ангулеме поглеждаше ту единия, ту другия, явно без да разбира напълно за какво става дума.

— Ако това, че Гералт ще открие Цири — каза след малко магьосницата, — е записано върху свитъците на предопределението, значи точно така ще се случи. Независимо дали вещерът ще тръгне на път, или ще остане в Тусент. Предопределението застига хората. А не обратното. Разбирате ли това? Разбирате ли това, господин Регис Терзиеф-Годфрай?

— По-добре, отколкото предполагате, госпожице Виго. — Вампирът повъртя между пръстите си обелката от салам. — Но за мен, моля да ме извините, предопределението не е свитък, написан от ръката на Великия демиург, нито неоспорима присъда на някакво си там провидение, а следствие от множество на вид несвързани помежду си факти, събития и действия. Склонен съм да се съглася с вас, че предопределението застига хората... и не само хората. Но не съм толкова сигурен, че не е възможно и обратното. Защото такава гледна точка не е нищо повече от един удобен фатализъм, химн на затъпяването и бездействието, пухен дюшек и пленително топла женска утроба. Накратко казано, живот в съня. А животът, госпожице Виго, може и да е сън, може и да завършва със сън... Но това е сън, който трябва да се сънува активно. И точно затова, госпожице Виго, нас ни чака път.

— Прав ви път! — Фрингила се изправи, почти толкова рязко, колкото и Милва по-рано. — Моля! На проходите ви чакат виелица, мраз и предопределението. Колко много се нуждаете от изкупление! Прав ви път! Но вещерът ще остане тук. В Тусент! С мен!

— Мисля, че грешите, госпожице Виго — отговори спокойно вампирът. — Признавам с поклон, че сънят, който сънува сега вещерът, е вълшебен и прекрасен. Но всеки сън, който продължи твърде дълго, се превръща в кошмар. А от такива се събуждаме с вик.

* * *

Деветте жени, седнали около огромната кръгла маса в замъка Монтекалво, бяха вперили погледи в десетата, Фрингила Виго. Във Фрингила, която изведнъж беше започнала да заеква.

— Гералт тръгна към лозята Померол на осми декември сутринта. А се върна... Като че ли на осми през нощта... Или на девети преди обяд... Не знам... Не съм сигурна...

— По-свързано — помоли меко Шеала де Танкарвил. — Моля по-свързано, госпожице Виго. А ако някой фрагмент от разказа ви смущава, моля, просто го пропуснете.

* * *

Стъпвайки предпазливо на ноктестите си крака, из кухнята сновеше пъстрата кокошка. Миришеше на бульон.

Вратата се отвори с грохот. В кухнята нахлу Гералт. Върху зачервеното му от вятъра лице имаше синина и виолетово-червеникав струпей от засъхнала кръв.

— Хайде, дружина, пригответе се! — обяви той без излишни встъпления. — Тръгваме! След час и нито минута по-късно искам да ви видя всичките на хълма извън града, там, където има стълб. С багажа си, върху седлата, готови за далечен и труден път.

Това беше достатъчно. Всички сякаш отдавна го очакваха и отдавна бяха готови.

— Аз веднага! — скачайки, извика Милва. — За половин час ще съм готова!

— Аз също! — Кахир се изправи, хвърли лъжицата, вглеждайки се внимателно във вещера. — Но бих искал да науча какво е това. Каприз? Скарване между любовниците? Или наистина на път?

— Наистина на път. Ангулеме, какво правиш физиономии?

— Гералт, аз...

— Не се бой, няма да те оставя. Промених решението си. Ти трябва да бъдеш наглеждана, сополанке, не мога да те изпускам от поглед. Да тръгваме, казах. Пригответе се, събирайте си багажа. И един по един, за да не привличаме внимание, извън града, при стълба на хълма. След час ще се срещнем там.

— Непременно, Гералт! — извика Ангулеме. — Мамка му, най-накрая!

След миг в кухнята останаха само Гералт, пъстрата кокошка и вампирът, спокойно пийващ си от бульона и хапващ си кнедли.

— Специална покана ли чакаш? — попита студено вещерът. — Защо още седиш, вместо да товариш мулето Дракул? И да се прощаваш със сукубата?

— Гералт — каза спокойно Регис, сипвайки си допълнително от супника, — за прощаването със сукубата ми е необходимо същото време, колкото на теб за сбогуването с твоята магьосница. При положение, че изобщо смяташ да се сбогуваш с нея. И, между нас казано, можеш да изпратиш младоците с крясъци, врява и грубости да си опаковат багажа, но аз се нуждая от нещо повече, ако не заради друго, то поне заради преклонната ми възраст. Поне от няколко думи обяснение.

— Регис...

— Обяснение, Гералт. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Вчера сутринта, съгласно договорката ви, си се срещнал при портите с управителя на лозите Померол...

* * *

Алкид Ферабрас, чернобрadiят управител на лозите Померол, с когото Гералт се беше запознал във „Фазанарията“ в навечерието на Юле, чакаше вещера при портите с муле, облечен и екипиран така, сякаш му предстоеше да отиде кой знае къде, едва ли не на края на света, отвъд реката Солвейга и прохода Елскердег.

— Наистина не е близо — каза той, виждайки киселата физиономия на Гералт. — Вие, господине, идвate от големия свят, малкият ни Тусент ви се струва като някаква дупка, мислите, че от едната до другата граница е една хвърлена шапка разстояние, при това суха шапка. Но грешите. До лозите Померол, където отиваме, има доста път — ако стигнем до пладне, значи ни е провървяло.

— Значи сме сгрешили, че тръгваме толкова късно — отвърна сухо вещерът.

— Може и да сме сгрешили. — Алкид Ферабрас го погледна и духна в мустациите си. — Но не знаех, че сте от онези, които стават рано. Защото това не се среща често сред важните господа.

— Не съм от важните господа. Да тръгваме, господин управител. Да не губим време в празни приказки.

— Взехте ми думите от устата.

За да съкратят пътя, преминаха през града. Отначало Гералт се опита да протестира — опасяваше се да не се заблуди в непознатите, многолюдни улици. Но се оказа, че управителят Ферабрас познава града по-добре. Придвижваха се бързо и без проблемно.

Излязоха на пазарния площад, минаха покрай ешафода и бесилото с увиснал на него труп.

— Опасно е това нещо, да се измислят рими и да се пеят песни — посочи с кимане на главата управителят. — Особено публично.

— Сурови са тукашните съдилища. — Гералт веднага съобрази за какво става въпрос. — На другите места най-суровото наказание за пасквили е позорният стълб.

— Зависи за кого са пасквилите — отбеляза основателно Алкид Ферабрас. — И как са римувани. Нашата принцеса е добра и мила, но когато я ядосат...

— Както казва един мой приятел, песента не може да се задуши.

— Песента — не. Но певецът — като нищо.

Прекосиха града и излязоха през Бъчварската порта право в долината на река Блесюр, шумяща и пенеща се на бързените. По полята имаше сняг само на браздите и във вдълбнатините, но беше доста студено.

Покрай тях премина рицарски отряд, насочил се най-вероятно към прохода Сервантес, към граничния пост Ведете. На човек можеше да му причернее пред очите от изрисуваните на щитовете и избродираните върху наметалата и чоловете грифони, лъвове, сърца, лилии, звезди, кръстове, стълбове и други хералдически знаци. Звънтяха копита, шумоляха знамена, пространството се огласяше от глупавата песен за рицарската съдба и любимата, която, вместо да чака, се е взела с друг.

Гералт съпроводи отряда с поглед. Видът на странстващите рицари му напомни за Рейнар дъо Боа-Фресне, който току-що се беше върнал от служба и възстановяващ силите си в прегръдките на своята

гражданка, чийто мъж, търговец, обикновено не успяваше да се прибере сутрин или вечер, вероятно забавен някъде по пътя от придошли реки, пълни със зверове гори и други безумни стихии. Вещерът не си беше и помислял да изтръгва Рейнар от обятията на любовницата му, но искрено съжаляваше, че не беше отложил изпълнението на договора с лозите Померол за по-късно. Харесваше рицаря, липсваше му компанията му.

— Да вървим, господин вещерю.

— Да вървим, господин Ферабрас.

Поеха по пътя нагоре по реката. Блесюор се виеше, но имаше множество мостове, така че не се налагаше да удължават пътя си, за да заобикалят.

От ноздрите на Плотка и мулето излизаше пара.

— Как мислите, господин Ферабрас, колко ще продължи зимата?

— На Саовине беше мраз, а хората казват: „Когато на Саовине е мраз, запаси се с топли дрехи.“

— Разбирам. А вашите лози? Няма ли да им навреди студът?

— И по-студено е било.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Вижте — обади се най-накрая Ферабрас, — там, в котловината, лежи селцето Лисичи дупки. Колкото и да е странно, из техните поля растат гърнета.

— Какво, какво?

— Гърнета. Раждат се в земната утроба, от само себе си, чудо на природата, без никаква човешка намеса. Както на други места растат картофи или ряпа, в Лисичи дупки растат гърнета. От всякакъв вид и размери.

— Сериозно?

— Да пукна, ако лъжа! Затова Лисичи дупки има делови връзки със село Дудно в Маехт. Там, говори се, земята ражда капаци за гърнета.

— От всякакъв вид и размери.

— Точно така, господин вещерю, точно така.

Продължиха нататък. Мълчаливо. Блесюор шумеше и се пенеше на бързейте.

* * *

— А ето там, вижте, господин вештерю, са руините на древния град Дун Тине. Ако се вярва на преданията, този град е бил свидетел на страшни сцени. Валгериус, наричан още Вдалим, убил там кърваво и жестоко невярната си жена, както и любовника ѝ, майка ѝ, сестра ѝ и брат ѝ. А после седнал и заплакал, кой знае защо...

— Чувал съм за това.
— Значи сте били тук?
— Не.
— Ха! Значи тази история се е разнесла надалеч.
— Точно така, господин управител, точно така.

* * *

— А ето там — посочи вештерът, — високата кула, там, зад онова градче? Какво е това?

— Това ли? Храмът?
— На кое божество?
— Кой ли го помни?
— Вярно. Кой ли?

* * *

Около пладне видяха лозите. Полегато спускащите се към Блесюр склонове на хълмовете, наесен покрити с редици равномерно обрязани лози, сега бяха диви и голи. На върха на най-високия хълм, изложени на ветровете, се врязваха в небето кулите на замъка Померол.

Гералт беше заинтригуван от водещия към замъка път — утъпкан и издълбан от копита и колелата на каруци не по-малко, отколкото главния път. Явно някой често пътуваше до замъка Померол. Вештерът се въздържа от въпроси, докато не забеляза близо до замъка няколко

покрити с платнища каруци, солидни и здрави, от онези, които се използват за далечни курсове.

— Търговци — поясни управителят. — Търговци на вино.

— Търговци? — учуди се Гералт. — Как така? Мислех, че планинските проходи са затрупани със сняг, а Тусент е отрязан от света. По какъв начин са дошли в Тусент тези търговци?

— За търговците няма лоши пътища — каза със сериозно изражение Ферабрас. — Или поне за онези, които се отнасят сериозно към занаята си. Те, господин вештерю, имат следния принцип: ако целта е привлекателна, средство ще се намери.

— Наистина основателен и достоен за подражание принцип — изрече бавно вештерът. — Във всякакви ситуации.

— Несъмнено. Но, честно казано, някои от търговците висят тук от есента и не могат да се измъкнат. Ала не падат духом, казват: „Какво пък, пролетта ще сме първи, преди конкурентите ни да се появят.“ Наричат това „позитивно мислене“.

— И против този принцип е трудно да се възрази — кимна Гералт. — Интересува ме още нещо, господин управителю. Защо търговците стоят тук, в пустошта, а не в Боклер? Или принцесата не бърза да им предложи гостоприемството си? Може би се гнуси от търговците?

— Ни най-малко — възрази Ферабрас. — Госпожа принцесата винаги ги кани, но те учтиво отказват. И живеят при лозите.

— Защо?

— Казват, че в Боклер има само пиреве, банкети, разгул и развлечения. Според тях там човек само бездейства, затъпява и си губи времето, вместо да мисли за печалбата си. А да мислиш трезво за целта си, без да се разпиляваш, е наистина важно. Само тогава можеш да достигнеш съответната цел.

— Наистина, господин Ферабрас — изрече бавно вештерът. — Радвам се на съвместното ни пътешествие. Изясних си много неща чрез нашия разговор. Наистина много.

* * *

Въпреки очакванията на вещера, те не тръгнаха към замъка Померол, а продължиха малко нататък, към възвишението след котловината, на което се издигаше поредният замък, по-малък и доста по-занемарен. Наричаше се Зурбаран. Гералт предвкусваше близката работа и се радваше на усещането. Тъмната крепостна стена с порутени зъбци изглеждаше като омагьосани руини, несъмнено гъмжащи от магии, чудесии и чудовища.

Вътре, в двора, вместо чудесии и чудовища, забеляза няколко души, погълнати от магически занимания като преливане на бъчви, миене на дъски и закрепването им една към друга с помощта на пирони. Миришеше на прясно отсечено дърво, прясна вар, котки, прокиснало вино и грахова супа — която им поднесоха малко покъсно.

Огладнели от пътуването, вятыра и студа, те ядоха охотно и безмълвно. Компания им прави заместникът на управителя Ферабрас, представен на Гералт под името Шимон Гилда. Прислужваха им две руси девойки с дълги поне две лакти коси. И двете хвърляха на вещера толкова красноречиви погледи, че той реши колкото се може по-бързо да приключи с яденето и да се захваща за работа.

Шимон Гилда не беше виждал чудовището. Знаеше как изглежда само от разказите на Други.

— Бил черен като смола, но когато пълзял по стените, тухлите се виждали през него. Бил като желе, разбираете ли, господин вештерю, с извинение, като сопол. А лапите му били дълги и тънки, и силни; били осем или дори повече. Йонтек само стоял и гледал, най-накрая се опомnil и изкрешял с всички сили: „Умри, гадино!“. И започнал да реди екзорсизъм: „Да пукнеш дано, изчадие.“ А чудовището веднага: скок, скок, скок. Изчезнало и повече не се видяло. Скрило се в бездните на пещерата. Тогава момчетата казаха: щом има чудовище, повишете ни заплатите за работа във вредни за здравето условия, а ако не искате, ще подадем жалба в гилдията. А аз им викам, че могат да си заврат тяхната гилдия знайт къде...

— Кога са видели за последен път чудовището? — попита Гералт.

— Преди две седмици. Малко преди Юле.

— Казахте, че преди Ламас — обърна се вещерът към управителя.

Алкид Ферабрас се изчерви на местата, непокрити с брада. Шимон Гилда изсумтя.

— Така, така, господин управителю, ако искате да ни управлявате, трябва по-често да идвate при нас, а не само да полирате със задника си стола в кантората в Боклер. Така мисля...

— Не ме интересуват мислите ви — прекъсна го Ферабрас. — Разказвайте за чудовището.

— Разказах всичко. Това е.

— Нямало ли е жертви? Никого ли не е нападало?

— Не. Но миналата година един младеж изчезна безследно. Някои казват, че чудовището го е отвлякло в пещерата и го е изяло. Други твърдят, че няма такова нещо, а младежът е избягал заради дългове — бил е запален комарджия. Освен това е надул корема на дъщерята на мелничаря, а тя е подала молба в съда и са го осъдили да плаща издръжка...

— И никой друг ли не е нападнат? — безцеремонно го прекъсна Гералт. — Никой друг ли не е виждал чудовището?

— Не.

Една от девойките, които сервираха, прекара гръдта си през ухото на Гералт, докато му продаваше чаша вино.

— Да вървим — каза бързо вештерът. — Няма за какво да губим време в приказки. Отведете ме в подземието.

* * *

За съжаление амулетът на Фрингила не оправда възлаганите му надежди. Гералт изобщо не вярваше, че шлифованият хризопаз със сребърна рамка ще замени вештерския му медальон с вълча глава. Впрочем, Фрингила не беше и твърдяла подобно нещо. Но пламенно го уверяваше, че след като се настрои към психиката на вешера, амулетът ще бъде способен на много неща, и по-специално — да предупреждава за възможни опасности.

Но или магиите на Фрингила не бяха успели, или Гералт и амулетът имаха доста различни възгледи за това какво е опасност и какво — не. Във всеки случай хризопазът само едваоловимо потрепна, когато на влизането в подземията вештерът пресече пътя на

големия червеникав котарак, който преди това дефилираше из двора с вирната опашка. Впрочем, котаракът явно също получи някакъв сигнал от амулета, защото избяга, мяучейки диво.

Когато вешерът се спусна в подземията, медальонът започна постоянно да вибрира нервно, при това най-много в най-чистите, суhi и подредени места, където единствената заплаха беше виното в огромните бъчви. Ако някой, загубил самоконтрол, легнеше с отворена уста под чучурчето, го очакваше страхотен махмурлук. И нищо повече.

Медальонът дори не потрепна, когато Гералт напусна работната част на подземията и се спусна надолу по стълбите и проходите. Вешерът вече беше съобразил, че под повечето изби на Тусент се намират древни шахти. Ясно беше, че когато лозите са започнали да носят печалби, експлоатацията на шахтите е била прекратена, а те частично са били приспособени за складови помещения. Замъците Померол и Зурбаран бяха над стари шахти в шистови масиви. Пълно беше с мини и галерии — достатъчен беше само миг невнимание, за да се озове човек на дъното на някоя от тях с лоши счупвания на костите. Част от дупките бяха покрити с изгнили вече дъски, които бяха засипани с шистов прах и поради това почти не се отличаваха от околната почва. Невнимателното стъпване върху подобни дъски беше опасно — за което медальонът би трябвало да предупреждава. А той не го правеше.

Не го предупреди също, когато от купчината шистови камъни на някакви си десетина крачки от Гералт изскочи сива размита фигура, която задрачи с нокти по почвата, подскочи диво, а след това с писък и кикотене се понесе по коридора и се гмурна в една от зеещите в стената ниши.

Вешерът изруга. Магическата джаджа реагираше на червеникавите котаци, но не и на гремлините. „Трябва да си поговоря за това с Фрингила“ — помисли си той, докато се приближаваше към нишата, в която се беше скрило съществото.

Амулетът затрепери силно.

„Точно навреме“ — каза си Гералт. Но веднага се замисли. В края на краищата, медальонът можеше и да не е чак толкова глупав. Стандартната и любима тактика на гремлините беше да избягат и да устроят засада, от която поразяваха преследвача с неочекван удар на

острите си като сърпове нокти. Гремлинът можеше да го чака там, в мрака, а медальонът да сигнализира за това.

Вещерът изчака дълго време, сдържайки дъха си и напрягайки слуха си. Амулетът си лежеше тихо и спокойно на гърдите му. Откъм дупката прииждаше неприятна смрад. Но цареше мъртвешка тишина. А нито един гремлин не би издържал толкова дълго в тишина.

Без да се колебае, Гералт влезе в нишата и запълзя на четири крака, закачайки с гърба си стърчащите камъни. Не се наложи да пълзи дълго.

Нешо изхрущя и зашумоля, подът пропадна и вещерът полетя надолу заедно с няколко центнера пясък и почва. За щастие полетът продължи кратко — отдолу нямаше бездънна пропаст, а обикновена яма. Излетя от нея като изпражнение от канализационната тръба и с тръсък се стовари върху купчина изгнили дърва. Изтръска пясъка от очите си, изплю друга порция от него от устата си и изруга. Амулетът трепереше, без да спира, мяташе се на шията му като пъхнато в пазата му врабче. Вещерът с усилие се сдържа да не го скъса и да не го запрати по дяволите. Първо, това щеше да ядоса Фрингила. Второ, хризопазът като че ли имаше някакви други магически свойства. Гералт се надяваше, че когато се проявят, амулетът ще започне да действа по-надеждно.

Опитвайки се да стане, той напипа с ръка кръгъл череп. И осъзна, че това, върху което лежи, съвсем не са изгнили дърва.

Изправи се и бързо огледа купчината кости. Бяха човешки. Явно беше, че всички тези хора в момента на смъртта си са били в окови и по всяка вероятност — голи. Костите бяха натрошени и оглозгани. Когато са ги гризали, хората може би вече не са били между живите. Но това не беше сигурно.

От ямата го изведе коридор, дълъг и прав като стрела. Шистената стена беше обработена доста гладко, това вече не приличаше на шахта.

Внезапно вещерът излезе в огромна каверна, чийто таван тънеше в мрак, а в средата ѝ имаше гигантска, черна, бездънна пропаст, през която беше прехвърлен каменен, опасен на вид мост.

От стените глухо капеше вода, звънеше ехо. От пропастта лъхаше хлад и зловоние. Амулетът беше спокоен. Гералт премина през моста внимателно и предпазливо, стараейки се да не се допира до разпадащите се перила.

Оказа се, че от другата страна на моста има още един коридор. В гладко обработените стени се виждаха ръждиви поставки за факли. Там имаше и ниши, в някои от които стояха статуи от пясъчник, но капещата вода с годините ги беше изгладила и превърнала в безформени идоли. В стените бяха зазидани и плохи с барелефи. Направени от по-здрав материал, те се бяха съхранили по-добре. Гералт разпозна жена със сърпообразни крила, кула, лястовица, глиган, делфин, еднорог.

Чу глас.

Спра се, затаи дъх.

Амулетът потрепна.

Не, слухът не го лъжеше, това не беше шумолене на ронещи се шистови камъни или ехо от капещата вода. Това беше човешки глас.

Гералт затвори очи, напрегна слуха си. Успя да локализира гласа.

Можеше да се закълне, че говоренето идваше откъм поредната ниша, зад поредната статуетка — размита, но не дотолкова, че да изгуби закръглените си женски форми. Този път медальонът се оказа на висота. Просветна и Гералт изведнъж забеляза в стената отблъсък на метал. Той хвана размитата женска фигура, стисна я здраво и я завъртя. Разнесе се стържене, стената на нишата, закачена за метални панти, се завъртя, и зад нея се разкри вита стълба.

Отгоре отново се разнесе глас. Гералт не се колеба дълго.

Когато изкачи стълбите, откри врата. Тя се отвори лесно, без скърцане. Зад вратата имаше малко сводесто помещение. От стените стърчаха четири огромни месингови тръби, чиито краища се разширяваха като фунии. По средата между фуниите имаше кресло, а в креслото седеше скелет. Върху черепа с липсващи зъби се бяха запазили остатъци от шапка, върху костите имаше дрипи от някогашни разкошни дрехи, на шията имаше златна верижка, а на краката — прогризани от плъховете остри обувки от козя кожа.

От едната от тръбите се чу кихане, толкова гръмко и неочеквано, че вещерът подскочи. После някой подсмъръкна. Усиленияят от месинговата тръба звук беше наистина адски.

— Наздраве — прозвуча в тръбата. — Ама че ви тече носът, Скелен.

Гералт избути скелета от креслото, като не пропусна да свали и сложи в джоба си златната верижка. После сам се настани на мястото

за подслушване, до фунията.

* * *

Единият от гласовете беше басов, дълбок и боботещ. Когато говореше, фунията вибрираше.

— Ама че ви тече носът, Скелен. Къде се простудихте така? И кога?

— Не ми се говори за това — отвърна настиналият. — Проклетата болест се е вкопчила в мен и ме държи, от време на време леко ме отпуска и пак ме хваща. Дори магията не помага.

— Може би трябва да се смени магикът? — намеси се трети глас, скърцащ като ръждивите панти на врата. — Вилгефорц засега не може да се похвали с особени успехи. Според мен...

— Да оставим тези работи — намеси се още някой, говорещ с характерно провличане на сричките. — Не сме се събрали заради това тук, в Тусент, на края на света.

— На смотания край на света!

— Този край на света — каза простуденият — е единственият известен ми край, който няма собствени служби за сигурност. Единственото кътче на империята, което не гъмжи от агенти на Ватие де Ридо. Всички смятат това княжество на пиянство иечно веселие за комедийно, и никой не го взема на сериозно.

— Такива краища — каза провличащият сричките — винаги са били рай за шпионите и любимо място за среци между тях. Поради което са привличали и контраразузнаването, и шпиони, и всякакви съгледвачи и подслушвачи.

— Може и да е било така едно време. Но не и в епохата на женско управление, която трае в Тусент почти сто години. Повтарям, тук сме в безопасност. Тук никой няма да ни намери и да ни подслуша. Можем да се правим на търговци и спокойно да си обсъждаме важните за вашите княжески милости въпроси. За вашите лични богатства и владения.

— Презирям личната облага! — възмути се скърцащият. — Не съм дошъл тук заради нея! Интересува ме изключително благото на империята. А благото на империята, господа, това е силната династия!

Ще бъде нещастие и огромно зло за империята, ако на трона се възкачи някакъв гнил плод с лоша кръв, потомък на физически и душевно болните северни изроди. Не, господа! Аз, Вет от рода Ветови, се заклевам, че няма да стоя в бездействие! Още повече, че на дъщеря ми вече почти й беше обещано...

— На твоята дъщеря ли, Дъо Вет? — извика басовият боботещ глас. — А какво да кажа аз? Аз, който подкрепих палето Емхир още тогава, в борбата против узурпатора? Нали именно от моята резиденция кадетите тръгнаха да щурмуват двореца? Още тогава малкият мерзавец заглеждаше мило моята Ейлан, усмихващ се, правеше й комплименти, а зад завесите, знам това, е опипвал гърдите ѝ. А сега какво? Друга императрица? Такова публично оскърбление? Императорът на Вечната империя да постави над дъщерите на старите родове чужденка от Цинтра? А? Седи на трона благодарение на мен и смее да отхвърли моята Ейлан? Не, няма да търпя това!

— Нито пък аз! — извика поредният глас, висок и възбуден. — Мен също ме пренебрегна! Заради тази цинтрийска пришълка заряза жена ми!

— По една щастлива случайност — обади се човекът, провличащ сричките, — пришълката е изпратена на оня свят. Което следва от съобщението на господин Скелен.

— Изслушах внимателно съобщението на господин Скелен — каза скърцащият — и стигнах до извода, че от него не следва нищо, освен че пришълката е изчезнала. Щом е изчезнала, значи може да се появи отново. От миналото лято насам е изчезвала и се е появявала пак многократно! Наистина, господин Скелен, много ни разочаровахте. Вие и този магьосник, Вилгефорц!

— Сега не е време за това, Йоахим! Не е време да се обвиняваме и обиждаме взаимно, забивайки клинове в нашето единство. Трябва да сме силни и единни. И решителни. Няма значение дали цинтрийката е жива, или не. Императорът, който веднъж е оскърбил старите родове, ще продължава да го прави! Цинтрийката я няма? Тогава след няколко месеца той ще ни представи императрица от Зерикания или Зангвебар! Не, кълна се във Великото слънце, че няма да допуснем това!

— Няма да го допуснем, ето какво! Правилно го каза, Ардал! Родът на Емрейсите не оправда очакванията, и всеки ден, през който

Емхир остава на трона, нанася вреда на Империята. А има кого да сложим на трона. Младият Ворис...

Чу се гръмко кихане, после подсмъркване.

— Конституционна монархия — каза кихналият. — Сега е моментът за конституционна монархия, за прогресивен строй. А после демокрация... Власт на народа...

— Император Ворис — повтори с натъртане басовият глас. — Император Ворис, уважаеми Стефан Скелен. Който ще се ожени за моята Ейлан или за една от дъщерите на Йоахим. И тогава аз, Дъо Вет, ще стана Велик канцлер на короната и маршал, а вие — граф и министър на вътрешните работи. Нима като привърженик на някакъв си там народ ще се откажете от титли и длъжности, а?

— Да оставим настрана историческите процеси — обади се примирително простуденият. — Те така или иначе не могат да бъдат удържани. Засега, Ваша милост Велики канцлер на короната Аеп Дахи, ако имам някакви възражения относно принц Ворис, те са предимно затова, че той е човек с железен характер, горд и непреклонен, върху когото няма да може да се влияе.

— Ако може да подскажа нещо — обади се онзи, която разтягаше сричките. — Принц Ворис има син, малкият Морвран. Той е значително по-добър кандидат. Първо, той има по-основателни права за престола, както по мъжка, така и по женска линия. Второ, той е дете, вместо което ще управлява регентски съвет. Тоест ние.

— Глупости! Ще се справим и с бащата! Ще се намери начин!

— Ще му пробутаме жена ми! — предложи екзалтирианият.

— Почакайте, граф Броане. Сега не е време за това. Господа, този съвет е за нещо друго. Бих искал да отбележа, че все още управлява Емхир вар Емрейс.

— И още как — съгласи се простуденият, духайки си носа. — Управлява и живее, радва се на прекрасно здраве, както физическо, така и умствено. Второто не подлежи на съмнение, след като отпрати всички вас от Нилфгард, заедно с войските, които биха ви били верни. Така че как смятате да извършите преврат, уважаеми княз Ардал, след като всеки момент могат да ви пратят в битка начело на армия „Изток“? А и княз Йоахим май също вече трябва да се присъедини към своите войски, Специална оперативна група „Верден“.

— Запази язвителността за себе си, Стефан Скелен. И не прави физиономии, които само според теб те карат да приличаш на твоя нов шеф, магьосника Вилгефорц. Имай предвид също, Кукумявко, че ако Емхир подозира нещо, за това сте виновни именно вие, ти и Вилгефорц. Признай си, че искахте да хванете центрийката и да я изтъргувате, включвайки в цената милостта на Емхир. Сега, когато девойката е мъртва, няма с какво да търгувате, нали? Емхир ще ви разпъне на коне, ето какво. Няма да си спасите главите — нито ти, нито магьосникът, с когото се свърза въпреки несъгласието ни!

— Никой от нас няма да си спаси главата, Йоахим — вметна басът. — Трябва да погледнем истината в очите. Нашето положение не е никак по-добро от това на Скелен. Така се получи, че всички се возим в една каруца.

— Но именно Кукумявката ни качи в тази каруца! Смятахме да действаме тайно, а сега какво? Емхир знае всичко! Агентите на Ватие де Ридо търсят Кукумявката из цялата империя! А за да се отърве от нас, Емхир ни изпрати на война, ето какво!

— Точно това ме радва — каза онзи, който разтягаше сричките.
— Трябва да се възползваме от него. Уверявам ви, че войната вече е омръзнала на всички. На армията на обикновените хора, и най-вече — на търговците и предприемачите. Самото приключване на войната ще бъде посрещнато с огромна радост из цялата Империя, независимо от това как ще приключи тя. А вие, господа, като командаващи армии, можете да повлияете на резултата от войната, като в никой от случаите не губите. Ако войната приключи успешно, ще се окичите с лаврите на победители. А в случай на поражение ще бъдете посланици на провидението, привърженици на преговорите, слагащи край на кръвопролитията.

— Вярно е — каза след кратък размисъл скърцащият. — Заклевам се във Великото слънце, това е самата истина! Правилно разсъждавате, господин Леуваарден.

— Емхир си сложи въжето на шията, изпращайки ни на фронта — обади се басът.

— Емхир все още е жив, уважаеми князе — каза екзалтираният.
— Жив е и се чувства прекрасно. Да не делим кожата на жива мечка.

— Правилно — съгласи се басът. — Първо трябва да убием мечката.

Настана продължително мълчание.

— Значи покушение. Смърт.

— Смърт.

— Смърт!

— Смърт! Това е единственото решение. Емхир ще има привърженици, докато е жив. Достатъчно ще е да умре и всички ще минат на наша страна. Аристокрацията ще ни подкрепи, защото аристокрацията — това сме ние, а силата на аристокрацията е в нейната солидарност. Голяма част от армията също ще ни подкрепи, особено онази част от офицерството, която помни чистката на Емхир след сodenското поражение. И народът също ще ни подкрепи.

— Защото народът е глупав, невеж и лесен за манипулиране — завърши Скелен, подсмърчайки. — Достатъчно е да се извика „Ура!“ и да се произнесе пламенна реч от стъпалата на сената, да се отворят вратите на затворите и да се намалят данъците.

— Абсолютно сте прав — изрече провличащият сричките. — Сега знам колко жадувате демокрация.

— Предупреждавам ви — заскърца онзи, когото наричаха Йоахим, — че нещата няма да протекат толкова гладко, господа. Планът ни предвижда, че Емхир ще умре. Но не бива да си затваряме очите за това, че Емхир има много привърженици, на негово разположение е корпус от вътрешните войски, притежава и фанатично предана гвардия. Няма да е лесно да се пробият редовете на бригада „Императорска“, а тя, няма какво да се заблуждаваме, ще се бие до смъртта на последния си боец.

— И тук ни предлага помощта си Вилгефорц — обяви Скелен. — Няма да ни се наложи да обсаждаме двореца или да си пробиваме път през редиците на „Императорската“. Всичко ще направи един терорист, притежаващ магическа защита. Така, както се случи в Третогор, точно преди бунта на магиците на Танед.

— Крал Радовид Редански?

— Точно така.

— И Вилгефорц има такъв терорист?

— Да. За да ви докажем, че напълно ви се доверяваме, господа, ще ви кажем кой е това. Магьосницата Йенефер, която държим в тъмница.

— В тъмница? Но говори се, че Йенефер е съучастница на Вилгефорц.

— Тя е негова пленница. Омагьосана и хипнотизирана, програмирана като голем, тя ще извърши покушението. След което ще се самоубие.

— Нещо не ми харесва идеята за омагьосана вешница — каза разтягащият сричките, като заради отвращението си говореше още по-провлачен. — По-добре да е герой, пламенен идеалист, отмъстител...

— Отмъстителка — прекъсна го Скелен. — Тя е най-подходящата, господин Леуваарден. Йенефер ще си отмъсти за злото, причинено ѝ от тиранина. Емхир е преследвал нейната възпитаница, едно невинно дете, и е причинил смъртта ѝ. Този жесток тиранин, този извратеняк, вместо да се грижи за империята и за народа, е преследвал и изтезавал деца. Затова ще го застигне ръката на отмъщението...

— Според мен това е много добра идея — обади се басово Ардал аеп Дахи.

— Според мен — също — изскърца Йоахим дъо Вет.

— Отлично! — извика ентузиазирано граф Броане. — Ръката на отмъщението ще накаже тиранина и извратеняка заради съблазняването на чужди жени! Отлично!

— Още нещо — провлачи Леуваарден. — За да докажете, че напълно ни се доверявате, господин графе Скелен, съобщете ни, моля, къде се намира понастоящем господин Вилгефорц.

— Господа, аз... Не ми е позволено...

— Това ще бъде гаранция за искреност и отданост на делото.

— Не се бойте от предателство, Стефан — добави Аеп Дахи. — Никой от присъстващите няма да ви издаде, колкото и парадоксално да звучи. При други обстоятелства, вероятно, между нас би се намерил човек, който би пожелал да си откупи живота, издавайки останалите. Но всички ние много добре знаем, че не можем да откупим нищо с предателството си. Емхир вар Емрейс не проща. Просто не умеет да проща. На мястото на сърцето си той има парче лед. И заради това ще умре.

Стефан Скелен не се колеба дълго.

— Е, добре — каза той. — Нека това бъде доказателство за моята искреност. Вилгефорц се крие в...

* * *

Седнал до фунията, вещерът стисна до болка юмруците си.
Напрегна слуха си. И паметта си.

* * *

Съмненията на вешера относно ефективността на амулета на Фрингила се оказаха напразни и се разсеяха мигновено. Когато влезе в голямата каверна и се приближи до каменното мостче над черната пропаст, медальонът започна да трепери и да се дърпа вече не като врабче, а като голяма и силна птица. Например гарван.

Гералт застине и успокои амулета. Не направи дори най-малкото движение, за да не се подлъже слухът му от шумоленето или от дишането му. Чакаше. Знаеше, че от другата страна на пропастта, отвъд моста, нещо се тай в тъмнината. Не изключваше и нещо да се стаява зад гърба му, а мостът да е капан. Не можеше да си позволи да се хване в него. Чакаше. И дочака.

— Здравей, вещерю — чу се глас. — Чакахме те.

Гласът, идващ от мрака, звучеше странно. Но Гералт вече беше чувал такива гласове, познаваше ги. Гласове на същества, несвикнали да общуват чрез реч. Умеещи да използват апаратата на белите дробове, диафрагмата, трахеите и гръклъна, тези същества не владееха докрай артикулационния апарат дори в случаите, в които устните, небцето и езикът им имаха строеж, напълно сходен с човешкия. Изговаряните от такива същества думи не само че имаха странен акцент и интонация, но и съдържаха звуци, неприятни за човешкото ухо — от твърди и лаещи до съскащи и хълзгаво меки.

— Чакахме те — повтори гласът. — Знаехме, че ще дойдеш, ако те подмамим със слухове. Че ще влезеш тук, под земята, готов да преследваш и убиваш. Няма да излезеш повече оттук. Няма да видиш слънцето, което толкова обичаше.

— Покажи се.

В тъмнината отвъд моста нещо помръдна. Мракът на едно място сякаш се сгъсти и прие приблизително човешки очертания.

Съществото сякаш нито за миг не оставаше в една и съща поза и на едно и също място, променяше се с помощта на бързи, нервни, трепкащи движения. Вещерът вече беше виждал такива същества.

— Коред — подхвърли той студено. — Можех да очаквам тук нещо такова. Даже е чудно, че не се натъкнах на теб по-рано.

— Виж ти! — В гласа на мърдащото се създание прозвучаха подигравателни нотки. — Уж в тъмнина, а позна. А този ще го познаеш ли? И този? И този?

От мрака се появиха още три същества — беззвучно, като духове. Едното, криещо се зад гърба на кореда, ако се съди по формата, също беше хуманоид, но по-ниско на ръст, прегърбено и наподобяващо маймуна. Гералт знаеше, че това е килмулис.

Другите две чудовища, както основателно беше заподозрял вещерът, се криеха от неговата страна на мостчето, готови да му отрежат обратния път. Първото, отляво, застърга с нокти като огромен паяк, и застиня, свивайки многобройните си крайници. Това беше прискирник. Последното същество, на вид приличащо на свещник, изскочи сякаш направо от шистовата стена. Гералт не можеше да определи вида му — в нито една от вещерските книги не фигурираше нещо подобно.

— Не искам неприятности — каза той, разчитайки донякъде на факта, че съществата го бяха заговорили, вместо веднага да му скочат на шията в тъмнината. — Не искам да има неприятности помежду ни. Но ако се хвърлите на бой, ще се защитавам.

— Наясно сме с това — изсъска коредът. — Ето защо сме четирима. Ето защо те примамихме тук. Ти ни отрови живота, подли вещерю. Това са най-красивите дупки в тази част на света, чудесно място за зимуване, зимуваме тук почти от началото на историята. А сега ти дойде тук да ни ловиш, нещастнико. Преследваш ни, убиваш ни за пари. Край с това. Край и с теб.

— Чуй ме, кореде...

— По-учтиво — изръмжа съществото. — Не мога да понасям простащината.

— Тогава как да се обръщам към теб?

— Господин Швайцер.

— Значи, ситуацията е такава, господин Швайцер — започна Гералт, на вид спокоен и миролюбив. — Не крия, че влязох тук като

вещер, с вещерска задача. Предлагам да пропуснем тази точка. Но тук, в подземието, се случи нещо, което промени ситуацията диаметрално. Научих нещо извънредно важно за мен. Нещо, което може да промени целия ми живот.

— И какво следва от това?

— Трябва незабавно да изляза на повърхността. — Гералт беше самото спокойствие и търпение. — Веднага, без минута забавяне, трябва да тръгна на дълъг път. Път, който може да се окаже еднопосочен. Съмнявам се, че някога ще се върна тук...

— И по този начин искаш да си откупиш живота ли, вещерю? — изъска господин Швайцер. — Няма да се получи. Молбите ти са напразни. Хванахме те в капан и няма да те пуснем от него. Ще те убием, за да спасим не само себе си, но и другите наши побратими. В бой за нашата свобода.

— Аз не само няма да се върна по тези места — търпеливо продължи Гералт, — но и изобщо ще се откажа от вещерската професия. Никога повече няма да убия някого от вас...

— Лъжеш! Лъжеш от страх!

— Не! — Гералт и този път не позволи да го прекъснат. — Както казах, трябва незабавно да тръгна оттук. Така че имате да избирате между две алтернативи. Първата: да повярвате в искреността ми и аз ще изляза оттук. И втората: да изляза оттук през вашите трупове.

— И третата — изхриптя коредът, — ти самият ще бъдеш труп.

Вещерът със свистене измъкна меча от ножницата си.

— Няма да съм единствен — каза той спокойно. — Със сигурност няма да съм единствен, господин Швайцер.

Коредът мълча известно време. Килмулисът зад гърба му се поклащаше и кашлюкаше. Прискирникът свиваше и изправяше крайниците си. „Свещникът“ постоянно променяше формата си. Сега изглеждаше като крива елха с две големи фосфоресциращи очи.

— Дай доказателство за искреността си и добрата си воля — каза най-накрая коредът.

— Какво?

— Мечът ти. Твърдиш, че ще престанеш да бъдеш вещер. А вещерът — това е неговият меч. Хвърли го в пропастта. Или го счупи. Тогава ще те пуснем да си тръгнеш.

Гералт стоя няколко секунди неподвижно, в тишина, в която се чуваше как водата капе от сводовете и от стените. После бавно, без да бърза, заби меча вертикално и дълбоко в една цепнатина в скалата. И счупи острието, натискайки го силно с ботуша си. Чу се звънтене, което ехото разнесе из пещерата.

Водата капеше от стените, стичаше се по тях като сълзи.

— Не мога да повярвам — изрече много бавно коредът. — Не мога да повярвам, че някой може да бъде толкова глупав.

Нахвърлиха се върху него всички едновременно, мигновено, без викове, заповеди или команди. Пръв се понесе през моста господин Швайцер, извадил нокти и зъби, на които би завидял и вълк.

Гералт му позволи да се приближи, а после се завъртя в бедрата и нанесе удар, раздробявайки долната челюст и гърлото му. В следващия момент вече беше на моста, където замахна и със силен удар разсече килмулиса. Преви се и приклекна — тъкмо навреме — а носещият се към него „свещник“ прелетя отгоре му, като едва-едва го закачи за куртката с ноктите си. Вещерът отскочи надалеч от прискирника и от тънките му лапи, въртящи се като вятърна мелница. Ударът на една от лапите попадна в главата му. Гералт затанцува, правейки финтове и размахвайки широко меча около себе си. Прискирникът скочи отново, но не уцели, удари се в парапета, строши го и рухна в пропастта, съпроводен от градушка от камъни. До момента не беше издал никакъв звук, но сега, падайки в пропастта, зарева. Ревът продължи дълго.

Върху Гералт се нахвърлиха от две страни — от едната „свещникът“, от другата — окървавеният килмулис, който, макар и да беше ранен, успя да се изправи. Вещерът скочи на парапета на моста, усещайки как се трият един в друг клатещите се камъни и как целият мост се тресе. Балансирайки, той се измъкна от обхватата на ноктестите лапи на „свещника“ и се озова зад гърба на килмулиса. Килмулисът нямаше шия, и затова Гералт го удари в слепоочието. Но черепът на чудовището се оказа като от желязо, наложи се да го удари втори път. Това му отне твърде много време.

Получи удар в главата, болката избухна в черепа и в очите му. Завъртя се, размахвайки широко оръжието си и усещайки как изпод косата му тече кръв; опитваше се да проумее какво се е случило. По чудо избегнал втория удар, осъзна — свещникът беше променил формата си и сега атакуваше с невероятно дълги лапи.

Това си имаше своите недостатъци: заради изместения център на тежестта свещникът губеше равновесие. Вещерът се гмурна под лапите, съкращавайки дистанцията. Виждайки какво го заплашва, „свещникът“ падна като котка по гръб, протягайки задните си лапи, също толкова ноктести, колкото и предните. Гералт ги прескочи, удряйки в движение. Усети как острието се вряза в тялото. Сви се, обърна се и нанесе още един удар, приклакайки. Съществото закрещя и рязко издавайки глава напред, диво изщрака със зъби пред самите гърди на вещера. Огромните му очи светеха в мрака. Гералт го отблъсна със силен удар с дръжката на меча и го съсече отблизо, отнасяйки половината му череп. Но дори и сега, останало само с другата половина от главата си, това странно, нефигуриращо в нито една от вещерските книги същество трака със зъби още доста секунди. После умря със страшна, почти човешка въздишка.

Лежащият в локва кръв коред конвулсивно трепереше.

Вещерът застана над него.

— Не мога да повярвам — изрече много бавно той, — че някой може да е толкова глупав, че да се хване на такава пристрастина като тази с чупенето на меча.

Не знаеше дали коредът е в състояние да разбере думите му. Но всъщност това му беше безразлично.

— Предупредих те — каза той, бършайки кръвта, течаща по бузата му. — Предупредих те, че трябва да изляза оттук.

Господин Швайцер затрепери силно, захриптя и застена. После замря и утихна.

Водата капеше от сводовете и стените.

* * *

— Доволен ли си, Регис?

— Сега — да.

— В такъв случай — вещерът се изправи, — отивай да си събиращ багажа. По-живо.

— Това няма да ми отнеме много време. *Omnia mea tecum porto*^[1].

— Какво?

- Багажът ми не е много.
- Още по-добре. След половин час ще се срещнем извън града.
- Ще бъда там.

* * *

Беше я подценил. Тя го излови. Сам си беше виновен. Вместо да бърза, трябваше да мине през задния двор и да остави Плотка в голямата конюшня, предназначена за странстващите рицари, персонала и прислугата. Там бяха и конете на неговата дружина. Той не направи това, а в бързината и по вече придобития навик се възползва от княжеската конюшня. А можеше да се досети, че в княжеската конюшня непременно ще се намери някой доносник.

Тя преминаваше от преграда на преграда, ритайки сламата. Носеше къса кожена шуба, бяла сатенена блуза, черна пола за езда и високи ботуши. Конете пръхтяха, чувствайки прииждащата откъм нея ярост.

— Така значи — каза тя при вида му, извивайки камшика, който стискаше в ръката си. — Бягаме! Без да се простим. Защото писмото, което лежи на масата ми, не е прощаване. Във всеки случай не и след това, което ни свързваше. Доколкото разбирам, поведението ти е предизвикано от невероятно важни причини, които го обясняват и оправдават.

— Да, обясняват го и го оправдават. Извинявай, Фрингила.

— „Извинявай, Фрингила“ — повтори тя, яростно кривейки устни. — Колко кратко, икономично, колко непретенциозно, с каква грижа за стила. Писмото, което си ми оставил, залагам си главата, сигурно е също толкова изискано. Без излишно многословие, що се отнася до аргументите.

— Трябва да тръгвам — промълви той. — Досещаш се защо. И заради кого. Моля те, прости ми. Смятах да се измъкна скришом, тихомълком, защото... Не исках да се опиташ да тръгнеш с нас.

— Страховете ти са напразни — процеди тя, навивайки бича. — Не бих тръгнала с теб дори и да ми се молиш, дори и да лежиш в краката ми. О, не, вещерю. Ходи сам, умирай сам, измръзвай сам из проходите. Аз нямам никакви задължения пред Цири. А пред теб?

Знаеш ли колко са ми се молили за това, което ти имаше? Което сега с презрение отблъскваш, захвърляш в ъгъла?

— Никога няма да те забравя.

— Ох — изсъска тя. — Дори не предполагаш как ми се иска да направя така, че думите ти да са истина. И дори не с помощта на магия, а с помощта на този бич!

— Няма да го направиш.

— Да, няма да го направя. Не бих могла. Ще се държа така, както подобава на пренебрегната и изоставена любовница. Класически. Ще си отида с високо вдигната глава. С достойнство и гордост. Прегълъщайки сълзите си. После ще плача във възглавницата си. А след това ще си намеря някой друг!

Тя вече почти крещеше.

Той не каза нищо. Фрингила също млъкна.

— Гералт — каза тя след малко със съвсем променен глас. — Остани с мен. — Виждайки, че той се колебае, добави: — Мисля, че те обичам. Остани с мен. Моля те. Никога не съм молила никого и не съм предполагала, че ще моля. Но теб те моля.

— Фрингила — отговори той след кратко мълчание, — ти си жена, за която мъжете могат само да мечтаят. Само моя е вината, че по природа не съм мечтател.

Тя помълча, хапейки устни, и отвърна:

— Ти си като рибарска кукичка, която може да бъде извадена само заедно с кръв и мясо. Какво да се прави, сама съм си виновна, знаех какво може да ме очаква, заигравайки се с толкова опасна играчка. За щастие знам и как да се справя с последствията. В това отношение превъзхождам останалото женско племе.

Той се въздържа от коментар.

— Впрочем — добави тя, — разбитото сърце, макар и да боли дълго, много по-дълго от счупената ръка, зараства много, много по-бързо.

Той отново не каза нищо. Фрингила погледна синината на бузата му.

— Е, как е амулетът ми? Добре ли работи?

— Просто е великолепен. Благодаря ти.

Тя кимна и попита със съвсем различен глас и тон:

— Накъде си тръгнал? Какво, узна ли? Вече ти е известно мястото, където се крие Вилгефорц, нали?

— Да. Само не ме моли да ти го казвам. Няма да ти го кажа.

— Купувам тази информация. Срещу друга.

— Така ли?

— Имам ценни сведения — продължи тя. — А за теб ще са направо безценни. Ще ти ги продам за...

— ... за успокоение на съвестта — довърши той, гледайки я в очите. — Заради доверието в теб, което имах. Като че ли преди малко ставаше въпрос за любов? А сега вече си говорим за търгуване?

Тя мълча дълго. После рязко и силно удари с бича по ботуша си.

— Йенефер, жената, с чието име ме нарече няколко пъти нощем в най-неподходящите за това моменти, никога не е предавала нито теб, нито Цири. Тя никога не е била съучастница на Вилгефорц. За да спаси Цири, тя пое невероятен риск, загуби и попадна в ръцете на Вилгефорц. През есента на миналата година чрез изтезания той я е принудил да направи сканиране, за да търси Цири. Не е известно дали е още жива. Не знам нищо повече. Заклевам се.

— Благодаря ти, Фрингила.

— Върви си.

— Вярвам ти — каза той, без да се помръдва. — И никога няма да забравя това, което се случи между нас. Вярвам ти, Фрингила. Няма да остана с теб, но може би аз също те обичах... По свой начин. Моля те да запазиш в най-дълбока тайна онова, което ще узнаеш сега. Леговището на Вилгефорц се намира в...

— Почакай — прекъсна го тя. — Ще ми кажеш това по-късно. А сега, преди да тръгнеш, сбогувай се с мен. Така, както трябва да го направиш. Не с писма, не с детински извинения. Сбогувай се с мен така, както аз искам.

Тя свали кожената шуба и я хвърли върху купчина слама. С рязко движение разкъса блузата си, под която нямаше нищо. Падна върху шубата, привличайки го върху себе си. Гералт я хвана за шията, осъзнавайки, че няма да има време да свали ръкавиците си. Но защастие Фрингила не носеше ръкавици. Нито пък бельо. За още поголямо щастие не носеше и шпори, защото след малко ездитните ѝ ботуши затанцуваха навсякъде — и беше страшно човек да си помисли какво щеше да стане, ако беше с шпори.

Когато тя извика, той я целуна. Заглуши вика ѝ.

Усещайки необузданата им страсть, конете цвилеха, тропаха и се удряха в преградите така, че на земята се сипеше сено и мазилка от тавана.

* * *

— Цитаделата Рис-Рун в Назаир, при езерото Муредах — завърши триумфално Фрингила Виго. — Там е убежището на Вилгефорц. Измъкнах това от вешера, преди да си тръгне. Имаме достатъчно време, за да го изпреварим. Той в никакъв случай няма да стигне дотам преди април.

Деветте жени, събрали се в колонната зала на двореца Монтекалво, закимаха, дарявайки Фрингила с погледи, пълни с признателност.

— Рис-Рун — повтори Филипа Ейлхарт, озъбвайки се в хищна усмивка и играйки си с пришитата към роклята ѝ сардониксова камея.
— Рис-Рун в Назаир. Е, до скоро виждане, господин Вилгефорц... До скоро виждане!

— Когато вещерът се добере дотам — изсъска Кейра Мец, — ще намери само развалини, които даже вече няма да миришат на сажди.

— Нито на трупове — усмихна се чаровно Сабрина Глевисиг.

— Браво, госпожице Виго — кимна Шеала де Танкарвил. — Повече от три месеца в Тусент... Но явно си е струвало.

Фрингила Виго огледа седящите около масата магьоснички: Шеала, Филипа, Сабрина Глевисиг, Кейра Мец, Маргарита Лъоантил и Трис Мериголд. Францеска Финдабаир и Ида Емеан, чиито очи, подчертани с ярък елфически грим, не изразяваха абсолютно нищо. В погледа на Асире вар Анахид обаче, имаше беспокойство и загриженост.

— Струваше си — призна си тя.

Абсолютно искрено.

* * *

Небето от тъмносинъ постепенно ставаше черно. Мразовитият вятър виеше в лозята. Гералт закопча шубата си и обви врата си с вълнен шал. Чувстваше се прекрасно. Удовлетворяването на желанието му, както винаги, го издигна на върха на физическите, психическите и моралните му сили, изтри остатъците от съмненията му, проясни и съживи мисълта му. Съжаляваше само, че за дълго време ще бъде лишен от тази чудотворна панацея.

Гласът на Рейнар дьо Боа-Фресне го изтръгна от мислите му.

— Времето се разваля — каза странстващият рицар, гледайки на изток, откъдето идваше вихърът. — Побързайте. Ако вятърът донесе сняг и ви хване в прохода Малхеур, ще се окажете в капан. И тогава ще се молите за затопляне на времето на всички богове, които знаете.

— Ясно.

— Първите дни ще се ориентирате по Сансретур, придържайте се към нея. Когато преминете през траперската фактория, ще стигнете до място, където в Сансретур се влива десен приток. Неговото течение ще ви покаже пътя към прохода Малхеур. Ако по волята на боговете все пак преодолеете Малхеур, не бързайте да се радвате, защото тепърва ще ви чакат проходите Сансмерси и Мортбланк. Когато преминете през двата, ще се спуснете в долината Судут. Судут има топъл микроклимат, почти като Тусент. Ако почвата не беше бедна, и там щяха да садят лозя.

Той мълкна, смутен от осъдителните погледи.

— Ясно — промърмори. — По същество. На изхода на Судут има градче Карависта. Там живее един мой братовчед — Гай дьо Боа-Фресне. Посетете го и кажете, че аз ви изпращам. Ако се окаже, че братовчед ми е покойник или е изпаднал в старческо слабоумие, запомнете: посоката ви на движение е към равнината Маг Деира, долината на река Силте. По-нататък, Гералт, вече трябва да се ориентирате по картите, които копира от местния картограф. А след като споменахме картографа, не разбрах защо го разпитваше за някакви замъци...

— По-добре забрави за това, Рейнар. Нищо такова не е имало. Нищо не си чул, нищо не си видял. Дори ако те изтезават. Разбра ли?

— Разбрах.

— Конник — предупреди ги Кахир, сдържайки ритация си жребец. — Откъм двореца към нас се носи в галоп някакъв конник.

— Ако е един — озъби се Ангулеме, поглаждайки висящата на седлото й брадвичка, — не е проблем.

Ездачът се оказа Лютичето, пришпорил коня си с всички сили. А конят се оказа скопецът на Лютичето, Пегас, който не обичаше и нямаше навика да галопира.

— Ох — каза трубадурът, толкова задъхан, сякаш не той е яздил коня, а конят — него. — Ох, успях. Страх ме беше да не ви изпусна.

— Само не ми казвай, че все пак ще тръгнеш с нас.

— Не, Гералт. — Лютичето наведе поглед. — Няма да тръгна. Ще остана в Тусент с Невестулчицата. Тоест с Анариета. Но не можех да не се сбогувам с вас. Да ви пожелая лек път.

— Благодари от наше име на принцесата. И се постарай да ни оправдаеш за това, че тръгнахме толкова внезапно. Измисли нещо.

— Дали сте рицарски обет — и това е. Всеки в Тусент, включително и Невестулчицата, ще разбере това. А тук... Вземете. Нека това бъде моят принос.

— Лютиче... — Гералт взе от поета тежката кесия. — Не се оплакваме от липса на пари. Нямаше нужда...

— Нека това бъде моят принос — повтори трубадурът. — Парите в брой никога не са излишни. Освен това те не са мои, взех ги от личното сандъче на Невестулчицата. Какво ме гледате така? Жените нямат нужда от пари. За какво са им? Не пият, не залагат, не ходят по жени. Е, всичко хубаво. Тръгвайте, защото ще се разплача. А когато всичко свърши, на връщане се отбийте през Тусент и разкажете. И искам да прегърна Цири. Обещаваш ли, Гералт?

— Обещавам.

— Е, това е. Всичко хубаво.

— Почакай. — Гералт обърна коня, приближи се плътно до Пегас, скришом измъкна от пазвата си писмо. — Постарай се това писмо да достигне...

— До Фрингила Виго?

— Не. До Дийкстра.

— Какви ги говориш, Гералт? Побърка ли се? И как да направя това според теб?

— Намери начин. Знам, че ще успееш. А сега — всичко хубаво. Дай да те прегърна, стари глупако.

— Дай да те прегърна, приятелю. Ще ви чакам.

Погледаха подире му как се връща в тръс към Боклер.

Стъмваше се.

— Рейнар! — Вещерът се обърна в седлото. — Ела с нас.

— Не, Гералт — отговори след кратко колебание Рейнар дъо Боа-Фресне. — Може да съм странстващ, но не съм мръднал.

* * *

В голямата колонна зала на замъка Монтекалво цареше необичайна възбуда. Преобладаващите обикновено тук светлосенки от свещниците бяха сменени от млечнобялата светлина на голям магически екран. Изображението върху екрана трепереше, примигваше, изчезваше и отново се появяваше, засилвайки възбудата и напрежението. И нервността.

— Ха — каза Филипа Ейлхарт, хищно усмихвайки се. — Жалко, че не мога да съм там. Малко раздвижване нямаше да ми е излишно. И малко адреналин.

Шеала де Танкарвил я изгледа кисело, но нищо не каза. Францеска Финдабаир и Ида Емеан чрез заклинания стабилизираха изображението и го увеличиха така, че то зае цялата стена. Те ясно виждаха черните върхове на планините на фона на тъмносиньото небе, звездите, отразяващи се в повърхността на езерото, тъмната, ъгловата гъба на замъка.

— Все още не съм сигурна — обади се Шеала — дали не сгрешихме, като доверихме ръководството на ударната група на Сабрина и младата Мец. На Кейра ѝ счупиха ребрата на Танед, може да поиска да си отмъсти. А Сабрина... Тя твърде много обича действието и адреналина. Нали, Филипа?

— Вече говорихме за това — отсече Филипа и гласът ѝ беше кисел като сливова марината. — Взехме решенията, които трябваше да вземем. Никой няма да бъде убит без крайна необходимост. Групата на Сабрина и Кейра ще влезе в Рис-Рун тихо, като мишлете, на пръсти. Вилгефорц ще бъде хванат жив, без нито една драскотина, без нито една синина. Решихме го. Макар че аз продължавам да смятам, че трябваше да дадем пример за назидание. За да може малцината в

замъка, които ще преживеят тази нощ, да се събуждат с вик, когато сънуват какво се е случило днес.

— Отмъщението — изрече сухо магьосницата от Ковир — е наслада за посредствените, слаби и дребнави умове.

— Възможно е — съгласи се със спокойна усмивка Филипа. — Но от това насладата не става по-малка.

— Да оставим това. — Маргарита Лъоантил вдигна чашата си с искрящо вино. — Предлагам да пием за здравето на госпожица Фрингила Виго, с чиито усилия беше открито леговището на Вилгефорц. Наистина, госпожице Виго, добра работа.

Фрингила благодари с поклон за тоста. Тя съзря в черните очи на Филипа нещо като насмешка, а в лазурния поглед на Трис Мериголд имаше неприязън. Усмивките на Францеска и Шеала бяха загадка за нея.

— Започват — каза Асира вар Анахид, посочвайки магическото изображение.

Настаниха се по-удобно. Филипа затъмни стаята със заклинание, за да виждат по-добре.

Виждаше се как от скалите се отделят бързи черни фигури, безшумни и пъргави като прилепи, как със скосен полет се спускат върху зъбците и бойниците на замъка Рис-Рун.

— Почти от сто години не съм държала метла между краката си — промърмори Филипа. — Още малко и ще забравя как се лети.

Загледана в изображението, Шеала я принуди да мълкне.

В прозорците на огромната черна грамада на замъка за кратко блесна огън. Веднъж, втори път, трети път. Знаеха какво е това. Заключените врати и вътрешните вериги се бяха разлетели под ударите на кълбовидни мълнии.

— Те са вътре — изрече тихо Асира вар Анахид, единствената, която наблюдаваше картината не на стената, а вглеждайки се в сложеното на масата кристално кълбо. — Ударната група е вътре. Но нещо не е наред. Нещо не е както трябва...

Фрингила почувства как кръвта в сърцето ѝ застива. Тя вече знаеше какво не е наред.

— Госпожа Глевисиг включва прекия комуникатор — продължи да докладва Асира.

Пространството между колоните на залата изведнъж пламна и в материализирала се oval те видяха Сабрина Глевисиг с мъжки дрехи, с коси, прихванати от кърпа през челото, и с лице, покрито с ивици маскировъчна боя. Зад гърба на магьосницата се виждаха мръсни каменни стени, на които висяха парцали, остатъци от някогашни гоблени.

Сабрина им показа своята облечена в ръкавица ръка, от която висяха дълги паяжини.

— Тук е пълно единствено с това! — каза тя, жестикулирайки бясно. — Само това! По дяволите, каква глупост... Какво фиаско...

— Говори по-ясно, Сабрина!

— Какво по-ясно от това? — извика каедвенската магичка. — Кое не е ясно? Не виждате ли? Това е замъкът Рис-Рун! Той е пуст! Пуст и мръсен! Това е проклета пуста развалина! Тук няма нищо! Нищо!

Иззад раменете на Сабрина надникна Кейра Мец, която изглеждаше като адско изчадие с камуфлажните бои по лицето си.

— В този замък няма и не е имало никого — потвърди спокойно тя. — От поне петдесет години. От петдесетина години тук не се е появявала жива душа, ако не броим паяците, плъховете и прилепите. Извършихме десант на грешното място.

— Проверихте ли дали не е илюзия?

— За деца ли ни смяташ, Филипа?

— Слушайте и двете — Филипа Ейлхарт нервно приглади косите си, — кажете на наемничките и послушничките, че това е било учение. Платете им и се връщайте. Връщайте се незабавно. И бъдете със спокойни лица, ясно ли е? Спокойни лица!

Овалът на комуникатора угасна. Остана само изображението на экрана на стената. Замъкът Рис-Рун на фона на черното, осяяно със звезди небе. И езерото, в което тези звезди се отразяваха.

Фрингила Виго се вторачи в плата на масата. Чувстваше се все едно придошлата в бузите ѝ кръв ще разкъса кожата ѝ.

— Аз... наистина... — промълви тя най-накрая, неспособна да понесе мълчанието, изпълнило колонната зала на замъка Монтекалво.
— Аз... Наистина не разбирам...

— А аз разбирам — каза Трис Мериголд.

— Този замък... — замислено изрече Филипа, без да обръща никакво внимание на колежките си. — Този замък... Рис-Рун... Трябва да се унищожи. Да се превърне в развалини. А когато за цялата тази афера започнат да се говорят легенди и сказания, те трябва да се подложат на грижлива цензура. Разбирате ли какво имам предвид?

— Напълно — кимна мълчалата до момента Францеска Финдабаир.

Ида Емеан, също мълчала до момента, си позволи да изсумти многозначително.

— Аз... — Фрингила Виго все още седеше като зашеметена. — Аз наистина не разбирам... Как можа да се случи това?

— Ох — каза след много дълго мълчание Шеала де Танкарвил.
— Няма нищо, госпожице Виго. Никой не е съвършен.

Филипа тихо се засмя. Асира вар Анахид въздъхна и заби поглед в тавана.

— В края на краищата — добави Шеала, нацупвайки се, — на всяка от нас това ни се е случвало някога. Всяка от нас, седящите тук, някога е била прельствана, използвана и направена за смях от някой мъж.

[1] *Omnia mea tecum porto* (лат.) — Всичко свое нося със себе си. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Обичам те, мил си ми, няма покой,

с добро ли, със зло ли — ще бъдеш ти мой!

— Той сграбчи ме, татко, той стиска. Боли!

Пронизват ме, татко, очите му зли!

Йохан

Волфганг
Гьоте, „Горски
цар“^[1]

Всичко вече някога е било, всичко вече някога се е случвало. И вече е било описано.

Висогота от Корво

Обедните часове донесоха в гората зной и задух, а съвсем доскоро тъмната като жадеят повърхност на езерото пламна в златисто, хвърляйки отблясъци. На Цири й се наложи да заслони очите си с ръка — отразената от водата светлина я заслепяваше, предизвикваше болка в зениците и в слепоочията ѝ.

Тя премина през крайбрежните храсталаци и вкара Келпи до коленете в езерото. Водата беше толкова прозрачна, че в хвърляната от кобилата сянка дори от височината на седлото Цири виждаше цветната мозайка на дъното, мидите и вълнуващите се водорасли. Виждаше и малък рак, който с чувство на достойнство лазеше между камъчетата.

Келпи изцвили. Цири дръпна юздите, излезе на по-плиткото, но не на самия бряг, защото брегът беше пясъчен и покрит с камъни, а това не позволяваше да се препуска бързо. Кобилата тръгна покрай брега, стъпвайки по твърдата почва на дъното. И почти веднага премина в тръс, а с това Келпи се справяше майсторски, не по-зле от конете, обучавани не за яздене, а за впрягане в каруца или каляска. Но Цири бързо стигна до извода, че тръсът все пак е твърде бавен. Чрез удар с петите и подвикване Цири подкара кобилата в галоп. Носеха се сред летящите наоколо пръски вода, блестящи на слънцето като капки разтопено сребро.

Цири не забави темпо дори когато видя кулата. Носеше се толкова бързо, че някой обикновен кон сигурно би паднал. Но в дишането на Келпи не се чуваше дори най-малкото хриптене, а галопът ѝ си оставаше лек и непринуден.

Влетя в двора на пълна скорост, съпроводена от звънтенето на копита, и стопира кобилата толкова рязко, че няколко мига копитата се пълзгаха по плочките с протяжно скърцане. Спра се при чакащите до кулата елфки. Едва ли не налетя върху тях. Това ѝ достави удоволствие, защото две от тях, обикновено невъзмутими и равнодушни, сега неволно отстъпиха.

— Няма страшно — каза тя. — Няма да налетя върху вас. Освен ако не го желая.

Елфките бързо се успокоиха, лицата им отново застинаха, очите им станаха равнодушно-самоуверени.

Цири скочи, по-точно излетя от седлото. В очите ѝ имаше предизвикателство.

— Браво — каза светлокосият елф с триъгълно лице, който в момента излизаше от сенките под арката. — Хубаво представление, *Loc'hlaith*.

Когато тя влезе в Кулата на лястовицата и се оказа сред цъфтящата пролет, той я нарече по същия начин. Но това беше отдавна и тези неща вече не правеха впечатление на Цири.

— Не съм никаква Господарка на езерото — озъби се тя. — Аз съм пленница тук! А вие сте надзоратели! Да наричаме нещата с истинските им имена! — Тя подаде юздата на една от елфките. — Моля! Конят трябва да се избръше. Когато се охлади, да се напои. И изобщо — погрижете се!

Светлокосият елф едва забележимо се усмихна.

— Наистина — каза той, гледайки как елфките, без да кажат нито дума, водят кобилата в конюшнята, — те са строги тъмничарки и се отнасят зле с теб. Веднага си личи.

— Всекиму заслуженото! — Тя сложи ръцете си на кръста, вирна нос и го погледна смело в очите — светлосини като аквамарини и не твърде строги. — Отнасям се с тях така, както и те с мен. А затворът си е затвор!

— Изумяваш ме, *Loc'hlaith*.

— А ти се отнасяш с мен като с глупачка! И дори не се представи.

— Извинявай. Аз съм *Crevan Espane aer Caomhan*. И съм *Aen Saevherne*, ако знаеш какво означава това.

— Знам. — Тя не успя да скрие изненадата си. — Просветен. Елфически магьосник.

— Може и така да се каже. За удобство използвам псевдонима Авалак'х — може да се обръщаши и така към мен.

— Кой ти каза, че изобщо имам намерение да се обръщам към теб? — намръщи се тя. — Просветен или не, ти си надзорителят, а аз...

— Затворничка — завърши той саркастично. — Вече го спомена. При това затворничка, към която се отнасят зле. Явно те принуждават със сила да се разхождаш в околността, и носиш меча си на гърба за наказание, както и разкошните и елегантни дрехи, много по-изящни и чисти от онези, с които дойде тук. Но въпреки суворите условия ти не се предаваш. Отговаряш достойно на причинените ти неправди. И с голяма смелост и плам чупиш огледала, които са произведения на изкуството.

Тя се изчерви. Много ядосана на себе си.

— О! — бързо каза той. — Можеш да ги чупиш колкото си искаш, в края на краищата това са само вещи, какво като са изработени преди седемстотин години. Искаш ли да се разходиш с мен по брега на езерото?

Появилият се вятър смекчи жегата. А и огромните дървета и кулата хвърляха сянка. Водата на залива имаше мътнозелен цвят. Гъсто покрита с листа на водни лилии и обсипана с цветовете им, тя приличаше повече на ливада. Около листата кръжаха водни птици, които потракваха с червените си клонове.

— Онова огледало... — промърмори Цири, дълбаейки с токчето си в мократа почва. — Извинявай за него. Просто се ядосах. Това е.

— Аха.

— Те ме пренебрегват. Твоите елфки. Когато се обръщам към тях, се правят, че не разбират. А когато се обръщат към мен, нарочно говорят така, че да не ги разбера. Унижават ме.

— Ти говориш прекрасно на нашия език — поясни той спокойно.

— Но все пак това е чужд език за теб. Освен това ти използваш *hen llinge*, а те — *allylon*. Различията не са големи, но все пак ги има.

— Теб те разбирам. Всяка дума.

— В разговорите с теб използвам *hen llinge*, езика на елфите от вашия свят.

— А ти? — обърна се тя. — От кой свят си? Аз не съм дете. Достатъчно е нощем да погледна небето. Там няма нито едно познато ми съзвездие. Този свят не е моят. Не принадлежи на това място. Попаднах тук случайно... И искам да се махна оттук. Да си тръгна.

Тя се наведе, вдигна един камък, понечи да го хвърли в езерото, където плуваха птици, но улови погледа му и се отказа от намерението си.

— Дори да се отдалеча на цяло стаяние — каза тя, без да скрива огорчението си, — пак се озовавам при езерото. Независимо от това в коя посока ще поема, когато се обърна, зад мен винаги са езерото и тази кула. Винаги. Не мога да се отдалеча от нея. Значи това е затвор. Много по-лошо е от килия, тъмница или стая с решетки на прозорците. Знаеш ли защо? Защото е по-униизително. *Ellylon* или не, вбесявам се, когато ми се подиграват и демонстрират превъзходството си над мен. Да, да, няма какво да ми правиш физиономии. Ти също ме пренебрегваш и ми се подиграваш. И ти е чудно, че съм бясна?

— Наистина ми е чудно. — Той отвори широко очи. — Безкрайно.

Тя въздъхна и сви рамене.

— Влязох в кулата преди повече от седмица — каза, опитвайки се да запази спокойствие. — Попаднах в друг свят. Ти ме чакаше, седеше и свиреше на флейта. Дори се учуди, че толкова съм се забавила. Нарече ме с моето име, след което започна с онези глупости за Господарката на езерото. После изчезна, без да ми обясниш нищо.

Оставяйки ме в затвор. Наречи го както искаш. Но според мен това си е подигравка и злонамерено пренебрежение.

— *Zireael*, това са само осем дни.

— Аха — намръщи се Цири. — Значи ми е провървяло? Защото е можело да са и осем седмици? Или осем месеца? Или осем...

Тя мълкна.

— Много си се отдалечила от Лара Дорен — каза той тихо. — Загубила си нейното наследство, заедно с кръвта ѝ. Нищо чудно, че жените не те разбираят, нито пък ти — тях. Ти не само че говориш различно, ти мислиш различно. В съвсем различни категории. Какво означават осем дни или осем седмици? Времето няма значение.

— Добре! — извика тя ядосано. — Съгласна съм, не съм мъдра елфка, аз съм глупав човек. За мен времето има значение, аз броя дните, даже часовете. Вече не искам нищо от вас, ще мина без обяснения, безразлично ми е защо тук е пролет, защо на водопой при езерото идват еднорози, а нощем на небето светят други съзвездия. Изобщо не ме интересува откъде знаеш името ми и по какъв начин си разбрал, че ще дойда тук. Искам само едно. Да се върна. В своя свят. При хората! Тези, които мислят като мен! В същите категории!

— Ще се върнеш при тях. След известно време.

— Искам веднага! — извика тя. — А не след известно време! Защото тук времето е вечност! С какво право ме задържате тук? Защо не мога да си тръгна оттук? Аз дойдох тук сама! По собствена воля! Нямате никакви права над мен!

— Дойде сама — съгласи се той спокойно. — Но не по своя воля. Доведе те предопределението, на което мъничко помогнахме. Защото отдавна те чакаме тук. Много отдавна. Дори и по нашето времеизмерване.

— Нищо не разбрах!

— Чакахме те отдавна — продължи той, без да обръща внимание на думите ѝ, — и се притеснявахме само за едно нещо: дали ще успееш да влезеш. Ти успя. Като по този начин потвърди своята кръв и родословието си. Което означава, че мястото ти е тук, а не сред *Dh'oine*. Ти си дъщеря на Лара Дорен аеⁿ Шиадал!

— Аз съм дъщеря на Павета! Дори не знам коя е тази твоя Лара!

Той се намръщи, но съвсем леко, почти незабележимо.

— В такъв случай най-добре да ти обясня коя е тази „моя“ Лара. Тъй като нямаме време, ще се наложи да го направя по пътя. Лошото е, че заради неразумната си демонстрация ти източи коня...

— Изтошила съм го? Ха! Изобщо не знаеш колко може да издържи тази кобила! А къде отиваме?

— Ако нямаш нищо против, това ще ти го обясня по пътя.

* * *

Цири задържа хриптящата Келпи, виждайки, че безумният галоп е безсмислен и няма да й помогне с нищо.

Авалак'х не беше изльгал. Тук, в откритата равнина, сред ливадите и калуновите полета, из които стърчаха менхири, действаше същата сила като край *Tor Zireael*. Можеше да се носи в безумен галоп в която си иска посока, но след не повече от едно стаяние се оказваше, че някаква невидима сила я кара да препуска в кръг.

Цири потупа хриптящата Келпи по шията, гледайки групата спокойно вървящи елфи. Веднага щом Авала'х й каза какво искат от нея, тя препусна в галоп, стараейки се да избяга колкото се може подалеч, да остави зад гърба си и тях, и тяхното безсръбно, непобиращо се в главата й предложение.

Сега те отново бяха пред нея. На разстояние около стаяние.

Авала'х не лъжеше. Не можеше да се избяга оттук.

Единственото положително нещо, което й даде галопът, беше, че я охлади, притъпи яростта й. Сега тя беше доста по-спокойна. Но все още трепереше от гняв.

„Ама че се подредих — помисли си тя. — Защо ми трябваше да влизам в тая кула?“

Сепна се, спомняйки си. Спомни си Бонхарт, който се приближаваше към нея върху леда, яхнал покрития с пяна сив кон.

Потрепери. И се успокои.

„Жива съм — помисли си тя, оглеждайки се. — Битката още не е приключила. Битката ще приключи със смърт, всичко останало е само кратко прекъсване. Научиха ме на това в Каер Морхен.“

Тя подкара Келпи ходом, но забелязвайки, че кобилата вдига гордо главата си, тръгна в тръс покрай редицата менхири. Тревите и

калуновите храсти стигаха до стремената.

Доста бързо догони Авалак'х и трите елфки. Просветеният, леко усмихвайки се, я погледна въпросително с аквамариновите си очи.

— Моля те, Авалак'х — изкашля се тя. — Кажи ми, че това беше неуместна шега.

По лицето му пробяга нещо като сянка.

— Не съм свикнал да се шегувам — каза той. — А ако си сметнала казаното за шега, ще си позволя да го повторя още веднъж напълно сериозно: искаме да имаме дете от теб, Лястовичке, дъщре на Лара Дорен. Едва след това ще ти позволим да си отидеш, да се върнеш в твоя свят. Естествено, ти решаваш. Обзала гам се, че безумното ти препускане ти е помогнало да вземеш решение. Какъв ще бъде отговорът ти?

— Не — отговори тя твърдо. — Категорично и абсолютно не. Не съм съгласна — и това е.

— Какво да се прави? — сви рамене той. — Признавам си, че съм разочарован. Но какво пък, това си е твой избор.

— Как можа изобщо да поискаш нещо такова? — извика тя с треперещ глас. — Как се осмели? С какво право?

Той я гледаше спокойно. Цири почвства върху себе си и погледите на останалите елфи.

— Мисля — каза Авалак'х, — че изложих в подробности историята на рода ти. Стори ми се, че разбиращ. Така че въпросите ти ме учудват. Имаме правото и можем да искаме, Лястовичке. Твой баща, Крегенан, ни отне едно дете. Ти ще ни го върнеш. Ще върнеш един дълг. Това ми се струва логично и справедливо.

— Баща ми... Не помня баща си, но той се е казвал Дуни. Не Крегенан. Вече ти го казах!

— А аз вече ти отговорих, че няколко смешни човешки поколения нямат значение за нас.

— Но аз не искам! — разкрещя се Цири така, че кобилата под нея затанцува. — Не искам, разбиращ ли? Не иска-а-ам! Отвратителна ми е самата мисъл за това, че ще ми имплантират някакъв проклет паразит, гади ми се като си помисля, че паразитът ще расте в мен, че...

Сепна се, виждайки лицата на елфките. Върху две от тях се четеше безкрайно смайване. Върху третото — безкрайна омраза. Авалак'х многозначително се изкашля.

— Да се отдалечим — изрече той студено — и да поговорим на четири очи. Твоите възгледи, Лястовичке, са твърде радикални, за да ги изказваш пред свидетели.

Тя го послуша. Дълго време вървяха мълчаливо.

— Ще избягам от вас — заговори първа Цири. — Не можете да ме задържите против волята ми. Избягах от остров Танед, избягах от жреците и нилфгардците, избягах от Бонхарт и Кукумявката. Ще избягам и от вас. Ще намеря противодействие и срещу вашите магии.

— Мислех — каза той след малко, — че приятелите ти са поважни за теб. Йенефер. Гералт.

— Ти знаеш за това? — възклика тя изумено. — Ами да. Вярно. Нали си Просветен! Затова сигурно знаеш, че мисля именно за тях. Там, в моя свят, те са в опасност точно сега, в този момент. А вие искате да ме държите тук... Поне девет месеца. Сам виждаш, че нямам избор. Разбирам, че ви трябва дете, тази Стара кръв... Но не мога. Просто не мога.

— Както казах, изборът си е твой. Но трябва да знаеш нещо, което би било несправедливо да крия от теб. Оттук е невъзможно да се избяга, Лястовичке. Ако се откажеш да ни сътрудничиш, ще останеш тук завинаги и вече никога няма да видиш твоя свят.

— Това е отвратителен шантаж!

— А ако се съгласиш на това, за което те молим — продължи той, без да обръща внимание на вика й, — ще ти докажем, че времето няма значение.

— Не разбирам.

— Времето тук тече по различен начин от там. Ако ни направиш услуга, ще ти се отблагодарим. Ще направим така, че да си върнеш времето, загубено тук, сред нас. Сред Народа на Елшите.

Тя мълчеше, вторачена в черната грива на Келпи. „Трябва да печеля време — помисли си. — Както казваше Весемир в Каер Морхен: «Ако се готвят да те обесят, поискай чаша вода. Никога не се знае какво може да стане, докато ти я донесат».“

Една от елфките изведнъж изкрешя и подсвирна.

Конят на Авала'х зацвили и удари с копита в земята. Елфът го овладя и извика нещо на елфките. Цири видя как една от тях извади лъка си от окачения за седлото кожен калъф, надигна се в седлото и заслони очите си с ръка.

— Запази спокойствие — изрече рязко Авалак'х.

Цири си пое дъх.

На някакви си двеста крачки от тях през калуновите храсталаци в галоп се носеха еднорози. Цяло стадо, поне трийсет на брой.

Цири вече беше виждала еднорози тук, предимно на разсъмване; те понякога се приближаваха до езерото при кулата. Но никога не ѝ позволяваха да се приближи към тях. Изчезваха като духове.

Начело на стадото беше огромен жребец със странна червеникова окраска. Той изведнъж се спря, изцвили пронизително и се изправи на два крака. По абсолютно невъзможен за който и да е кон начин той затанцува на задните си крака, размахвайки предните.

Цири със смайване забеляза, че Авалак'х и трите елфки напяват в хор някаква странна, монотонна мелодия.

Коя си ти?

Тя тръсна глава.

Коя си ти? — прозвуча отново въпросът в съзнанието ѝ и се заби в слепоочията ѝ. Напевът на елфите внезапно се повиши с един тон. Червениковият еднорог изцвили, стадото му отговори по същия начин. Когато си тръгнаха, земята се разтрепери.

Песента на Авалак'х и елфите се прекъсна. Цири видя как Просветеният крадешком бърше потта от челото си. Елфът я погледна с крайчеца на окото си и разбра, че е видяла какво е направил.

— Не всичко тук е толкова хубаво, колкото изглежда — каза той сухо. — Не всичко.

— Страх ли ви е от еднорозите? Но те са умни и дружелюбни.

Той не отговори.

— Чувала съм — продължи Цири, — че елфите и еднорозите се обичат.

Той извърна глава.

— В такъв случай приеми — изрече той студено, — че си присъствала на любовна свада.

Тя не зададе повече въпроси.

Достатъчни ѝ бяха и собствените ѝ грижи.

* * *

Върховете на хълмовете бяха украсени с кромлекси и долмени. Те напомняха на Цири за камъка в Еландер, при който Йенефер я беше учила на магия. „Колко отдавна беше това — помисли си тя. — Преди много векове.“

Една от елфките извика отново. Цири погледна натам, накъдето тя сочеше. Преди да успее да съобрази, че предвожданото от червеникавия жребец стадо се връща, извика и втора елфка. Цири се вдигна на стремената.

От противоположната посока, откъм хълма, идваше второ стадо. Предвождащият го еднорог беше синкав, на петна.

Авалак'х бързо изрече няколко думи. Това беше същият онзи трудноразбираем за Цири език *ellylon*, но тя разбра казаното, още повече, че като по команда елфките се хванаха за лъковете. Авала'х се обърна към Цири и тя почувства как в главата ѝ започва да шуми. Шумът беше подобен на онзи, който издава допряна до ухото морска раковина. Но значително по-сilen.

Не се съпротивлявай — дочу тя глас. — Не се отбранявай. Трябва да скоча и да те пренеса на друго място. Заплашва те смъртна опасност.

От далечината се разнесе свистене и протяжен вик. Миг по-късно земята се разтресе от тропане на копита.

Иззад хълма се появиха конници. Цял отряд.

Конете имаха чулове, ездачите — шлемове с гребени, зад гърбовете им се развояха наметала, чийто пурпурен цвят напомняше заревото в небето при последните отблъсъци на залязыващото слънце.

Свистене, вик.

Ездачите се носеха като лавина към тях.

Преди да се приближат на половин стаяние, еднорозите вече ги нямаше. Изчезнаха в степта, оставяйки зад себе си облак прах.

* * *

Командирът на ездачите, чернокос елф, седеше върху огромен като дракон червеникавокафяв жребец, покрит, както и всички коне от отряда, с чул свшита драконова кожа, носеше на главата си същия демоничен рогат букранион^[2]. Както и при останалите елфи от отряда,

под пурпурното си наметало чернокосият имаше ризница, изработена от плочки с невероятно малък диаметър, благодарение на което беше пълно прилепнала към тялото, като вълнена плетка.

— Авалак'х — поздрави той.

— Ередин.

— Дължник си ми за услугата. Ще се разплатиш, когато поискам.

— Ще се разплатя, когато поискаш.

Чернокосият слезе от коня си. И Авалак'х слезе, нареждайки с жест на Цири да направи същото. Качиха се на близкия хълм, осеян с бели камъни със странна форма, обрасли с чашкодрян и дребни миртови храсти.

Цири наблюдаваше елфите. Те бяха еднакви на ръст, тоест много високи. Но лицето на Авалак'х беше с меки черти, докато това на чернокосия наподобяваше хищна птица. „Светъл и черен — помисли си Цири. — Добро и зло. Светлина и мрак...“

— *Zireael*, позволи ми да ти представя Ередин Бреак Глас.

— Много ми е приятно — поклони се елфът. В отговор Цири също се поклони — не особено грациозно.

— Откъде узна, че ни заплашва опасност? — попита Авалак'х.

— Изобщо не знаех. — Елфът разглеждаше внимателно Цири. — Патрулираме в равнината. Разчу се, че еднорозите са станали неспокойни. Не се знае защо. Тоест, сега вече е ясно. Заради нея.

Авалак'х не потвърди, но и не отрече. Цири посрещна с надменност погледа на чернокосия елф. Няколко мига двамата се изучаваха, но никой от тях не искаше да сведе очи пръв.

— Значи това е Старата кръв — отбеляза елфът. — *Aen Hen Ichaeer*. Наследницата на Шиадал и Лара Дорен? Нещо не ми се вярва. Най-обикновена малка *Dh'oine*. Човешка самка.

Авалак'х премълча. Лицето му беше неподвижно и равнодушно.

— Да предположим, че не си се объркал — продължи чернокосият. — Да приемем, че е вярно това, което се говори за теб — че никога не грешиш. И че дълбоко вътре в това същество се крие генът на Лара. И наистина, при внимателно вглеждане могат да се забележат определени признания, свидетелстващи за родословието на това хлапе. В очите ѝ има нещо, напомнящо за Лара Дорен. Не е ли вярно, Авалак'х? Кой, ако не ти, си способен да оцениш това най-добре?

Авалак'х и сега не отговори. Но Цири забеляза върху бледото му лице признаци на изчервяване. Изненада се. И се замисли.

— Накратко казано — изкриви устни чернокосият, — в тази малка *Dh'oine* има нещо ценно, нещо прекрасно. Забелязвам го. И имам усещането, че съм видял къс злато в купчина тор.

Очите на Цири припламнаха. Авалак'х бавно обърна глава.

— Говориш съвсем като човек, Ередин — изрече той бавно.

Ередин Бреак Глас се усмихна, показвайки зъбите си. Цири вече беше виждала такива зъби — много бели, много дребни и съвсем нечовешки, толкова равни, сякаш са правени по мярка, без никакви кучешки зъби. Такива зъби имаха мъртвите елфи, лежащи в двора на граничната застава в Каедвен. Същите имаше и Искра. Но когато тя се усмихваше, нейните зъби изглеждаха красиво, докато тези на Ередин бяха зловещи.

— Тази девойка, която се опитва да ме убие с поглед, знае ли причината за появата си тук? — попита той.

— Разбира се.

— И е готова да сътрудничи?

— Още не напълно.

— Не напълно — повтори Ередин. — Ха, това е лошо. Защото характерът на сътрудничеството предполага, че то трябва да е пълно. Ако не е пълно, е невъзможно да съществува. А тъй като от *Tir na Lia* ни разделя само половин ден езда, добре е да знаем с какво разполагаме.

— Защо трябва да се бърза? — Авалак'х леко издаде устни напред. — Какво ще спечелим, ако бързаме?

— Вечност. — Ередин Бреак Глас стана сериозен, нещо в зелените му очи припламна и веднага угасна. — Но това е твоя работа, Авалак'х. Твоя грижа. И твоя отговорност.

— Ти го каза.

— Казах го. А сега ме извинете, но дългът ме зове. Ще ви оставя ескорта за безопасност. Съветвам ви да пренощувате тук, на този хълм. Ако тръгнете на разсъмване, ще стигнете в *Tir na Lia* навреме. *Va faill*. А, още нещо.

Той се наведе и откъсна покрита с цветчета клонка мирта. Поднесе я към лицето си, после с поклон я връчи на Цири.

— Това е вместо извинение — изрече той кратко. — За необмислените ми думи. *Va fail, luned.*

Тръгна си веднага, известно време земята потрепваше под ударите на копитата, докато той се отдалечаваше с част от отряда.

— Не ми казвай само — промърмори Цири, — че би ми се наложило с него... Че той... Ако е той — никога в живота ми!

— Не — изрече бавно *Avalak'x*. — Не е той. Бъди спокойна.

Цири вдигна клонката към лицето си. За да не забележи *Avalak'x* възбудата и интереса, които я бяха обзели.

— Аз съм спокойна.

* * *

Сухите тръни и калуната отстъпиха място на буйна зелена трева и влажни папрати, влажната почва се изпъстри от лютичета и лупина. Скоро се показа лениво течаща река, заобиколена от редици плачещи върби. Кристално-прозрачните ѝ води имаха леко кафеникав оттенък. Миришеше на торф.

Avalak'x свиреше на флейтата си разни играви мелодийки. Навъсена, Цири усилено размишляваше.

— Кой трябва да стане баща на детето, което толкова ви е необходимо? — попита тя най-накрая. — А може би това няма значение?

— Има значение. Трябва ли да разбирам, че си взела решение?

— Не, не трябва. Просто си изяснявам някои въпроси.

— Ще се радвам да ти помогна. Какво искаш да знаеш?

— Много добре знаеш какво.

Няколко минути се движеха в мълчание. Цири гледаше лебедите, гордо плуващи по реката.

— Бащата на детето — каза спокойно и делово *Avalak'x* — ще бъде Ауберон Муиркетах. Ауберон Муиркетах е наш... Как му казвате на това... Върховен водач?

— Крал? Кралят на всички *Aen Seidhe*?

— *Aen Seidhe*, Народът на планините, това са елфите от вашия свят. А ние сме *Aen Elle*, Народът на Елшите. А Ауберон Муиркетах — да, той е наш крал.

— Крал на Елшите?

— Може и така да се каже.

Отново поездиха в мълчание. Беше много горещо.

— Авалак'х.

— Да?

— Ако се съглася, то после... По-късно... ще бъда ли свободна?

— Ще бъдеш свободна да отидеш където решиш. Или, ако пожелаеш — да останеш. С детето.

Тя изсумтя пренебрежително, но нищо не каза.

— Значи взе решение? — попита той.

— Ще го взема, когато пристигнем.

— Вече пристигнахме.

Зад клоните на плачещите върби, спускащи се към водата като зелени завеси, Цири видя дворци. Никога в живота си не беше срещала нещо подобно. Построени от мрамор и алабастръ, замъците приличаха повече на ажурни беседки и изглеждаха толкова нежни, крехки и въздушни, сякаш бяха не сгради, а призраци на сгради. На Цири ѝ се струваше, че ако духне вятър, замъците ще изчезнат заедно с вдигащата се от реката мъгла. Но когато духна вятър, изчезна само мъглата, а дворците си останаха и явно нямаха никакво намерение да изчезват. Само станаха още по-красиви.

Цири гледаше с възхищение към терасите, към издигащите се от водата като цветовете на водни лилии пирамиди, към висящите над реката като гирлянди мостове, към стълбите, стъпалата, парапетите, арките и галериите, перистилите, колоните и стълбовете, куполите и куполчетата, на стройните като шпаги пинакли и кули.

— Тир на Лия — каза тихо Авалак'х.

Колкото повече се приближаваха, толкова по-силно я пленяваше красотата на това място, стискаше я за гърлото, караше очите ѝ да се навлажняват. Цири гледаше към фонтаните, мозайките и теракотите, към статуите и паметниците. Към ажурните елементи, чието предназначение не разбираше, и към конструкциите, за които беше сигурна, че нямат никакво предназначение. Освен естетика и хармония.

— Тир на Лия — повтори Авалак'х. — Виждала ли си някога подобно нещо?

— Разбира се. — Тя почувства спазъм в гърлото си. — Някога видях нещо много подобно. В Шаеравед.

Сега беше ред на елфа да замълчи продължително.

* * *

Преминаха на другия бряг през извito като дъга ажурно мостче, което изглеждаше толкова крехко, че Келпи дълго време се колеба и пръхтя, преди да се осмели да стъпи на него.

Цири наблюдаваше внимателно, стараейки се да не пропусне нищо от гледките, които предлагаше това приказно място Тир на Лия. Преди всичко тя изгаряше от любопитство, но и не преставаше да мисли за бягство и внимателно търсеше и най-малката възможност.

На мостчетата и терасите, в алеите и перистилите, по балконите и вътрешните галерии тя видя да се разхождат дългокоси елфи с прилепнали салтамарки и къси наметала, по които бяха бродирани фантастични мотиви с листа. Видя фризирани и ярко гримирани елфки с въздушни рокли или с мъжки костюми.

Пред портите на един от дворците ги посрещна Ередин Бреак Глас. След кратката му заповед около тях започна да гъмжи от дребни, облечени в сиво елфки. Авалак'х, Ередин и останалите елфи, които беше срещала до момента Цири, бяха извънредно високи. За да ги погледне в очите, се налагаше да вирне глава. А сивите елфки бяха значително по-ниски. „Друга раса — помисли си Цири. — Раса от слуги. Дори тук, в приказния свят, трябва да има някой, който да служува на безделниците.“

Влязоха в двореца. Цири си пое дъх. Тя беше с кралска кръв, отгледана из дворци. Но такъв мрамор и малахит, такива паркети и мозайки, огледала и свещници не беше виждала никога. В тази изумителна вътрешност на двореца тя се почувства зле, неловко, не на място. Усещаше се прашна, изпотена и нуждаеща се от баня след дългото пътуване.

При Авалак'х не беше така — той изобщо не обръщаше внимание на нищо. Изтупа с ръкавицата си панталоните и ботушите и изобщо не се притесни от факта, че прахта падна върху огледалото.

После с господарски жест хвърли ръкавиците на навела се в поклон елфка.

— Ауберон? — попита той кратко. — Чака ли?

Ередин се усмихна.

— Чака. Няма търпение. Нареди Лястовичката да се яви пред него незабавно, без да губи нито минута. Разубедих го.

Авалак'х вдигна вежди.

— *Zireael* трябва да се яви пред краля без никакво вълнение — поясни много спокойно Ередин, — без напрежение, отдъхнала, спокойна и в добро настроение. Доброто настроение ще ѝ осигурят банята, новите дрехи, новата прическа и гримът. Ауберон би трябало да издържи дотогава, струва ми се.

Цири въздъхна дълбоко и погледна елфа. Просто беше изумително колко симпатичен ѝ се струваше той сега. Ередин се усмихна, показвайки равните си зъби.

— Само едно нещо ме тревожи — каза той. — Ястребовият блясък в очите на нашата Лястовичка. Нашата Лястовичка стрелка с очи наляво и надясно като животинче, търсещо дупка в клетката си. Струва ми се, че Лястовичката още е далеч от безусловната капитулация.

Авалак'х премълча. Цири също, разбира се.

— Изобщо не съм учуден — провлачи Ередин. — Не може и да бъде иначе, след като това е кръвта на Шиадал и Лара Дорен. Но чуй ме внимателно, *Zireael*. Оттук е невъзможно да се избяга. Няма никакъв начин да се преодолее *Geas Garadh*, Заклинанието на бариерата.

Погледът на Цири казваше ясно, че тя няма да повярва на думите му, докато не се увери лично.

— Ако по някакво чудо преодолееш Бариерата — продължи Ередин, без да откъсва поглед от нея, — знай, че това ще доведе до твоята гибел. Нашият свят само изглежда красив. Но е смъртоносен, особено за непривикналите. Раните, нанесени от рога на еднорог, не се лекуват дори с магия. — Той направи пауза и продължи, без да дочака коментар. — Знай също, че твойт стихиен дар няма да ти помогне. Не можеш да извършиш скок, дори не се и опитвай. А даже и да успееш, знай, че моите *Dearg Ruadhri*, Червените ездачи, ще те догонят дори в бездната на времето и пространството.

Тя не разбра съвсем какво има предвид той. Но застана нащрек, забелязвайки, че Авалак'х изведенъж се намръщи, явно недоволен от речта на Ередин. Като че ли Ередин беше казал твърде много.

— Да вървим — каза Ередин. — Следвай ме, *Zireael*. Сега ще те предадем в ръцете на дамите. Трябва да изглеждаш привлекателна. Първото впечатление е най-важното.

* * *

Сърцето й биеше диво в гърдите, кръвта пулсираше в слепоочията, ръцете й леко трепереха. Тя се овладя, стискайки юмруци. Успокои се, направи няколко бавни вдишвания и издишвания. Отпусна раменете си, размърда схванатия от вълнението врат.

Огледа се още веднъж в голямата огледало. Видът й по-скоро я задоволяваше. Още влажните след къпането коси бяха подстригани и сресани така, че поне малко да прикрият белега. Гримът удачно подчертаваше очите и устните й, добре изглеждаха и срязаната до средата на бедрата сиво-сребристата пола, черната жилетка и тънката блуза от перлен сатен. Картината се допълваше от копринената кърпа на шията.

Цири намести кърпата, след което пъхна ръка между бедрата си и намести и там всичко, каквото трябваше. А под полата й наистина имаше изумителни неща — тънки като паяжина гащички и стигащи почти до гащичките чорапи, които по напълно необясним начин се задържаха на мястото си, без да са закачени за нищо.

Тя посегна към дръжката на вратата. С опасение, сякаш това не е дръжка, а спяща кобра.

„*Pest* — изруга тя неволно на елфически, — изправяла съм се срещу мъже с мечове. Ще мога да се изправя и срещу някой с...“

Тя затвори очи. И влезе в стаята.

Там нямаше никой. Върху малахитовата маса имаше книга и стара гарафа. По стените имаше странни релефи и барелефи, драпирани завеси, ярки гоблени. В ъгъла стоеше статуя.

А в другия ъгъл имаше легло с балдахин. Сърцето на Цири отново се разтуптя. Тя преглътна.

С крайчеца на окото си забеляза движение. Не в стаята, а на терасата.

Той седеше там, обърнат в профил към нея.

Въпреки че вече беше научила, че при елфите не всичко изглежда такова, каквото е свикнала да мисли, че е, Цири изпита лек шок. През цялото време, когато станеше въпрос за краля, тя, кой знае защо, си представяше Елвил от Верден, на когото за малко не беше станала снаха. Мислейки за краля, тя виждаше трудноподвижен заради тълстините си, вонящ на лук и бира дебелак с червен нос и налети с кръв очи, гледащи над рошава брада. Държащ скрептър и ябълка в подпухналите си ръце, покрити с кафяви петна.

Но до парапета на терасата седеше съвсем различен крал.

Беше много слаб и си личеше, че е доста висок. Дългите му падащи върху раменете и гърба коси бяха пепеляви като нейните, но силно прошарени. Носеше черна кадифена салтамарка. На краката му имаше типични високи елфически ботуши с многобройни катарами по цялата дължина. Китките на ръцете му бяха тънки и бели, имаше дълги пръсти.

Занимаваше се с правенето на сапунени мехури. Държеше чаша със сапунена вода и сламка, в която духаше. Преливащите се във всички цветове на дъгата мехурчета отлитаха надолу, към реката.

Тя тихо се изкашля.

Кралят на Елшите обърна глава. Цири не успя да сдържи въздишката си. Той имаше необикновени очи. Светли като разтопено олово, някак бездънни. И изпълнени с невероятна тъга.

— Лястовичке — обади се той. — *Zireael*. Благодаря ти, че пожела да дойдеш.

Тя прегълътна. Изобщо не знаеше какво да каже. Аубeron Муиркетах поднесе сламката към устата си и запрати в пространството поредния мехур.

За да спре треперенето на ръцете си, тя ги събра и сплете пръсти. После нервно поглади косата си. Елфът сякаш беше погълнат изцяло с правенето на мехури.

— Нервничиш ли?

— Не — изльга тя. — Не.

— Бързаш ли за някъде?

— Разбира се!

Като че ли вложи в гласа си твърде много небрежност; усещаше, че балансира на границата на учтивостта. Но елфът не обрна внимание на това. Наду на края на сламката огромен мехур, разклати го, придаде му формата на краставичка и дълго се любува на произведението си.

— Нали няма да е нахално да попитам закъде си се разбързала?

— За вкъщи! — изсумтя тя, но веднага се поправи, добавяйки с по-спокоен тон: — За моя свят.

— Къде?

— В моя свят!

— Аха. Извинявай. Бях готов да се закълна, че каза: „За моето чудачество.“ И много се учуших, наистина. Говориш езика ни превъзходно, но трябва да поработиш още върху произношението.

— Толкова ли е важно какво ми е произношението? Нали не ти трябвам за разговори?

— Нищо не трябва да прегражда пътя към съвършенството.

На края на сламката израсна поредният мехур, откъсна се, полетя и се пръсна, натъквайки се на върбово клонче. Цири въздъхна.

— Значи бързаш за твоя свят — изрече след кратко мълчание крал Ауберон Муиркетах. — Твой! Наистина, вие, хората, не страдате от излишна скромност.

Той поразбърка сапунената вода със сламката и с безгрижно на вид подухване се обкръжи с рояк сапунени мехури.

— Човек... — каза той. — Твойт космат прародител се е появил на света много по-късно от кокошката. А никога не съм чувал някоя кокошка да има претенции към света... Защо се въртиши и пристъпваш на място като маймунка? Това, което ти говоря, би трябвало да ти е интересно. Все пак е история. Ax, извинявай, нека отгатна: историята изобщо не те интересува, тя те отегчава.

Един голям блестящ мехур заплува към реката. Цири мълчеше, хапейки устните си.

— Твойт космат прародител — продължаваше елфът, разбърквайки течността със сламката — бързо се е научил да използва противоположния на останалите пръсти палец и зачатъците си на интелект. С тяхна помощ правел разни неща, по правило колкото и смешни, толкова и страшни. Искам да кажа, че ако правените от него неща не били толкова страшни, са щели да бъдат смешни.

Пореден мехур, веднага след него втори и трети.

— Нас, *Aen Elle*, по принцип малко ни е интересувало какви ги върши твоят прародител. За разлика от *Aen Seidhe*, нашите братовчеди, ние отдавна сме напуснали вашия свят. Избрахме си друг, по-интересен. Защото в онези времена — сигурно ще се учудиш на това, което ще ти кажа — можеше да се пътува доста свободно между световете. Ако притежаваш малко талант и опит, разбира се. Несъмнено разбиращ какво имам предвид.

Цири изгаряше от любопитство, но упорито мълчеше, съзнавайки, че елфът ѝ се надсмива. И не искаше да облекчава задачата му.

Аубeron Муиркетах се усмихна. Обърна се. На шията му висеше златен обръч, знак за власт, наричан на Старата реч *torc'h*.

— *Mire, luned.*

Духна леко, бавно въртейки сламката. На отвора ѝ, вместо един мехур, както по-рано, увиснаха няколко.

— Мехур до мехур, мехур до мехур — затананика той. — Ex, така беше, така беше... Казвахме си — какво значение има, ще прекараме малко тук, малко там, и какво от това, че *Dh'oine* са решили да унищожат своя свят заедно със себе си? Ще отидем някъде другаде... В друг мехур...

Цири срещна искряща му поглед и кимна, облиза устни. Елфът отново се усмихна, отърси мехурите, духна още веднъж, сега така, че на края на сламката се образува огромен грозд от малки, слепени помежду си мехури.

— Настыпи Сливането. — Елфът вдига окичената с мехури сламка. — Световете станаха още повече. Но вратите се затвориха. Те са затворени за всички, освен за шепа избрани. А времето изтича. Вратите трябва да се отворят. Спешно. Това е императив. Разбиращ ли тази дума?

— Не съм глупава.

— Разбира се, че не си. — Той обърна глава. — Просто не можеш да бъдеш глупава. Та нали ти си *Aen Hen Ichaer*, Старата кръв. Ела по-близо.

Когато той протегна ръка към нея, тя неволно стисна зъби. Но той докосна само ръката ѝ под лакътя, а после — китката. Тя усети как

я побиват тръпки — усещането беше приятно. Осмели се да погледне в необикновените му очи.

— Не вярвах, когато ми го казваха — прошепна той. — Но това е истина. Имаш очите на Шиадал. Очите на Лара.

Цири сведе поглед. Чувстваше се неуверено и глупаво.

Кралят на Елшите облегна лакът на парапета на терасата и положи брадичка върху дланта си. През следващите няколко минути изглеждаше, че го интересуват само плуващите по реката лебеди.

— Благодаря ти, че дойде — каза той най-накрая, без да обръща глава. — А сега си иди и ме остави сам.

* * *

Тя откри Авала'к на една тераса при реката, в момент, когато той се качваше в лодка в компанията на прекрасна елфка със сламеноруси коси. Върху устните си елфката имаше червило с фъстъчен цвят, а върху бузите и слепоочията си — мъничко златисто-брокатен грим.

Цири се готвеше да се обърне и да си тръгне, но в този момент Авала'к я спря първо с жест, а после я покани в лодката. Тя се поколеба. Не искаше да разговарят пред свидетел. Авала'к каза нещо бързо на елфката и й изпрати въздушна целувка. Елфката сви рамене и си тръгна. Обърна се само веднъж, за да каже с поглед на Цири какво мисли за нея.

— Ако можеш, изчакай с коментарите — каза Авала'к, когато тя седна на пейката откъм носа. Самият той също седна, извади флейтата си и засвири, без изобщо да се интересува от лодката. Цири се огледа неспокойно, но лодката си плуваше точно насред реката, без да се отклонява нито на щанца в посока на спускащите се към реката стъпала, опори и колони. Това беше странна лодка, Цири никога не беше виждала такива, дори в Скелиге, където се беше нагледала на всичко, способно да се държи над водата. Имаше висок, изящен нос във вид на клюн, беше много тясна и неустойчива. Наистина, само елф можеше да седи в такова чудо и да свири на флейта, вместо да се държи за кормилото и за веслата.

Авала'к престана да свири.

— Какво те измъчва?

Той я изслуша и я погледна със странна усмивка.

— Ти си измамена. — Това не беше въпрос, а констатация. —

Измамена, разочарована, но преди всичко — възмутена.

— Изобщо не съм. Не съм!

— И не трябва да бъдеш. — Елфът стана сериозен. — Аубeron се е отнесъл към теб с уважение, като благороден *Aen Elle*. Не забравяй, че ние, Народът на Елшите, никога не бързаме. Имаме време.

— Той ми каза нещо съвсем различно.

— Знам какво ти е казал.

— Сигурно знаеш и за какво е всичко това?

— Разбира се.

Тя вече беше научила много неща. Дори с въздишка, дори с трепване на клепачите не издаде нетърпението си и яда си, когато той отново хвани флейтата и засвири. Мелодично, тъжно. Продължително.

Лодката плуваше. Цири броеше мостовете, преминаващи над главите им.

— Имаме повече от сериозни основания да смятаме, че твоят свят е застрашен от гибел — заговори той, когато минаваха под четвъртия мост. — Климатичен катаклизъм с колосални мащаби. Като ерудит ти несъмнено си попадала на *Aen Ithlinne Speath*, Пророчеството на Итлина. В това пророчество се говори за Белия студ. Ние смятаме, че се има предвид огромно заледяване, което може да застраши голяма част от живите същества. Те просто ще измрат от студ. Тези, които оцелеят, ще затънат във варварство и ще се унищожат взаимно в безмилостни войни за храна, ще станат плячка на подивели от глад хищници. Спомни си думите на Пророчеството: Време на презрение, Времето на брадвата, Времето на вълчата виелица.

Цири не го прекъсваше, опасявайки се да не започне да свири отново.

— Детето, което толкова ни е необходимо — продължи Авалах'х, играйки си с флейтата, — потомъкът на Лара Дорен и носителят на нейния ген — този ген, който ние специално създадохме, — може да спаси обитателите на тамошния свят. Имаме основания да предполагаме, че потомъкът на Лара — и твой, разбира се, — ще притежава способности, хилядократно по-силни от онези, които

притежаваме ние, Просветените. И които отчасти притежаваш ти. Знаеш какво имам предвид, нали?

Цири вече беше успяла да свикне с това, че в Старата реч такива риторични конструкции, външно имащи формата на въпрос, фактически не само че не се нуждаеха от отговор, но всъщност го и забраняваха.

— Накратко казано — продължи Авалак'х, — става въпрос за възможно преместване между световете не само на себе си, на своята собствена не толкова значима особа. Става въпрос за отварянето на *Ard Gaeth*, огромни и устойчиви портали, през които биха могли да минат всички. Преди Сливането това ни се удаваше. Искаме да го постигнем и сега. Ще евакуираме от загиващия свят живеещите там *Aen Seidhe*. Нашите братя, на които сме длъжни да помогнем. Не бихме могли да живеем с мисълта, че не сме направили всичко за спасяването им. И ще спасим, ще евакуираме от този свят всички, които са заплашени от гибел. Всички, *Zireael*. Включително и хората.

— Така ли? — не издържа тя. — И *Dh'oine* ли?

— И тях. Сега сама виждаш колко важна си, колко много зависи от теб. Колко е важно да си търпелива. Колко е важно довечера да отидеш при Аубeron и да останеш при него цялата нощ. Повярвай ми, поведението му не е било демонстрация на неприязнь. Той знае, че нещата за теб не са прости, че настойчивостта може да те обиди. Той знае много неща, Лястовичке. Не се съмнявам, че си забелязала това.

— Забелязах — изсумтя тя. — Забелязах също, че течението ни отнася далеч от Тир на Лия. Време е да се хващат веслата. Които, между другото, не забелязвам.

— Защото ги няма. — Авалак'х вдигна ръка, завъртя китката си и щракна с пръсти. Лодката спря. Известно време стоя на място, после заплува срещу течението.

Елфът се настани по-удобно, поднесе към устните си флейтата и изцяло потъна в музиката.

* * *

Вечерта Кралят на Елшите я покани на вечеря. Когато тя влезе, шумолейки с копринената си дреха, той с жест ѝ предложи място на

масата. Нямаше слуги. Той самият й сервираше.

Вечерята се състоеше от няколко вида зеленчуци. Също така имаше гъби — варени и задушени в сос. Цири никога не беше яла такива гъби. Имаше бели и тънки като листа гъби, с нежен и мек вкус, имаше и кафяви, и черни, месести и ароматни.

Аубeron не жалеше и розето. Леко на вкус, то удряше в главата, отпускаше и развързваше езика. Преди да се усети, Цири вече му разказваше неща, които никога не бе предполагала, че ще каже на някого.

Той я слушаше. Търпеливо. А тя изведнъж си спомни за какво е дошла, намръщи се и мълкна.

— Доколкото разбрах — той ѝ предложи нов вид гъби, зелени и миришещи на ябълков пай, — ти смяташ, че с този Гералт те свързва предопределението?

— Точно така. — Тя вдигна чашата си, вече носеща многобройни следи от червилото ѝ. — Предопределението. Той, тоест Гералт, е предопределен за мен, а аз — за него. Съдбите ни са свързани. Така че по-добре да си тръгна оттук. Веднага. Разбираш ли?

— Признавам си, че не съвсем.

— Предопределението — тя отпи гълтка — е сила, на чийто път е по-добре да не заставаш. Затова мисля... Не, не, благодаря, не ми слагай повече, моля те, наядох се така, че сигурно ще се пръсна.

— Беше почнала да казваш, че мислиш...

— Мисля, че беше грешка да ме примамваш тук. И да ме караш... Знаеш какво имам предвид. Трябва да си тръгна оттук, да побързам да му помогна... Защото моето предопределение...

— Предопределението — прекъсна я той. — Съдбата. Нещо неизбежно. Механизъм, който води към това, че практически безкрайно множество от събития, които е невъзможно да се предвидят, трябва да завършат само по един, а не по друг начин. Така ли е?

— Точно така!

— Тогава къде искаш да отидеш и заради какво? Пий вино, радвай се на мига, радвай се на живота. Ако е съдено нещо да се случи, то ще се случи, ако е неизбежно.

— Да, бе! Не е толкова просто!

— Сама си противоречиш.

— Не е вярно!

— Противоречиши на противоречието. Това е порочен кръг!

— Не! — тръсна глава тя. — Не може да се седи със скръстени ръце! Нищо няма да се случи само!

— Софизъм.

— Не бива да се пилее времето напразно. Така може да се пропусне точният момент! Единственият подходящ и неповторим момент! Защото времето никога не се връща назад.

— Моля — той се изправи. — Погледни тук.

На стената, която той посочи, имаше релеф, изобразяващ огромна люспеста змия. Влечугото, извило се в осморка, беше загризalo собствената си опашка. Цири вече беше виждала нещо подобно, но не помнеше къде.

— Това е древната змия Уробос — каза елфът. — Уробос символизира безкрайността и самият той е безкрайност. Той е вечното отпътуване и вечното завръщане. Нещо, което няма нито начало, нито край. Времето е като древния Уробос. Времето — това са отминаващи моменти, песъчинки, изтичащи в пясъчен часовник. Времето — това са моментите и събитията, чрез които толкова охотно се опитваме да го измерим. Но древният Уробос ни напомня, че във всеки един момент, във всяко събитие се съдържа миналото, настоящето и бъдещето. Във всеки миг е скрита вечността. Всяко отпътуване е същевременно и завръщане, всяко прощаване — среща, всяко завръщане — раздяла. Всичко е едновременно и начало, и край. И ти също — продължи той, без да я поглежда — си едновременно и начало, и край. И понеже си говорим за предопределението, знай, че точно това е твоето предопределение. Да бъдеш начало и край. Разбираш ли?

Тя се поколеба за момент. Но искрящият му поглед я накара да отговори.

— Разбирам.

— Съблечи се.

Той изрече тези думи толкова нехайно, толкова равнодушно, че тя едва не изкреша от ярост. С треперещи ръце започна да разкопчава жилетката си.

Пръстите не ѝ се подчиняваха, катарамите, копчетата и шнурчетата бяха дребни и неудобни. Макар че Цири действаше възможно най-бързо, желаейки да приключи с всичко колкото се може

по-скоро, съблиchanето ѝ продължи цяла вечност. Но елфът, изглежда, не бързаше. Сякаш наистина разполагаше с вечността.

„Кой знае — помисли си тя, — може наистина да е така?“

Вече напълно гола, тя запристипва от крак на крак, паркетът изстудяваше стъпалата ѝ. Той забеляза това и безмълвно ѝ посочи леглото.

Завивката беше от кожата на норка. Мека, топла и приятна.

Той легна до нея, както си беше с дрехите, даже и с ботушите. Когато я докосна, тя неволно се напрегна, малко ядосана на себе си, защото беше решена до последния момент да се прави на горда и непристыпна. Естествено, зъбите ѝ тракаха. Но колкото и да беше странно, наелектризиращото му докосване успокояваше, а пръстите му я изучаваха и заповядваха. Указваха. В момента, в който тя започна да разбира указанията толкова добре, че даже ги предвиждаше, тя затвори очи и си представи, че това е Мистле. Но нищо не се получи — той беше твърде различен от Мистле.

Дланта му я учеше какво трябва да направи. Тя го послуша. Даже с охота. Припряно.

А той изобщо не бързаше. Успя да я размекне с ласките си, накара я да започне да стене. Да хапе устните си. Доведе я до резки спазми, разтърсващи цялата ѝ същност.

Онова, което той направи след това, тя изобщо не очакваше.

Стана и си отиде. Оставяйки я разгорещена, с учестено дишане и трепереща.

И дори не се обърна.

Кръвта удари Цири в слепоочията. Тя се сви на кълбо върху кожите от норка. И започна да ругае. От ярост, срам и унижение.

* * *

На сутринта Цири намери Авалак'х в перистила зад двореца, сред редиците скулптури. Скулптурите бяха странини — изобразяваха елфически деца. Предимно ядосани. Особено интересна беше статуята, до която стоеше елфът — тя изобразяваше момче с изкривено от злоба лице, със стиснати юмруци, застанало на един крак.

Цири дълго време не можа да откъсне поглед от скулптурата, усещайки тъпа болка под корема си. Едва когато Авалак'х я подкани, тя му разказа всичко. Уклончиво и със запъване.

— Той е виждал поне шестстотин и петдесет пъти пушеците на Саовине — каза със сериозен тон Авалак'х, когато тя приключи. — Появрай ми, Лястовичке, това е много дори за Народа на Елшите.

— Какво ме интересува това? — изфуча тя. — Нали се съгласих? Вие, мисля, сте научили от вашите побратими джуджетата какво е това договор? Аз изпълних моята част! Отдадох се! Какво ме интересува, че той не може или не иска? Все ми е едно дали това е старческа немощ или не го привличам! Може би се гнуси от *Dh'oine*? Може като Ередин да вижда къс злато в купчина тор?

— Надявам се, че не си му казала нещо подобно? — Лицето на Авалак'х се промени и се намръщи — нещо небивало досега.

— Не съм. Макар че много ми се искаше.

— Спри. Не знаеш какво рискуваш.

— Все ми е едно. Имаме уговорка. Или я изпълнявайте, или я анулираме и ставам свободна.

— Пази се, *Zireael* — повтори той, показвайки статутата на ядосаното момче. — Не бъди като това дете. Подбирай внимателно думите си. Опитвай се да разбереш другите. А ако нещо не разбираш, в никакъв случай не действай прибързано. Бъди търпелива. Не забравяй — времето няма значение.

— Но то има значение!

— Моля те, не бъди опърничаво дете. Повтарям ти още веднъж: бъди търпелива с Ауберон. Защото това е единственият ти шанс да получиш свободата си.

— Сериозно? — едва не закрещя тя. — Започвам да се съмнявам! Започвам да си мисля, че си ме измамил! Че всички вие сте ме измамили...

— Обещах ти, че ще се върнеш в твоя свят. — Лицето на Авалак'х си оставаше не по-малко безжизнено от каменната статуя. — Дадох ти думата си. Да поставяш нечия дума под съмнение е тежка обида за *Aen Elle*. За да я избегнем, предлагам да приключим този разговор.

Той понечи да си тръгне, но тя му прегради пътя. Аквамариновите му очи се превърнаха в процепи и Цири осъзна, че си

има работа с много опасен елф. Но беше късно да отстъпва.

— Това е типично по елфически — изсъска тя като змия. — Да нанесеш обида и да се чудиш защо ти отвръщат със същото.

— Внимавай, Лястовичке.

— Чуй ме! — гордо вдигна глава тя. — Вашият Крал на Елшите не се справя със задачата, това вече е ясно. Няма значение дали причината е в него, или в мен. Но аз искам да изпълня договора ни. И да приключи с това. Така че нека някой друг ми направи това дете, което ви е толкова необходимо.

— Дори не знаеш за какво говориш.

— А ако причината е в мен — каза тя, без да променя изражението и тона си, — значи ти си сгрешил, Авалах'х. Не си довел в този свят точния човек.

— Не разбираш какво говориш, *Zireael*.

— Ако всички вие се гнусите от мен — изкрешя тя, — възползвайте се от метода на животновъдите, отглеждащи мулета. Какво, не го ли знаеш? Показват на жребеца кобила, а после му завързват очите и му пробутват магарица!

Той дори не благоволи да ѝ отговори. Безцеремонно се извърна и си тръгна по алеята.

— А може би ти ще го направиш? — извика тя. — Искаш ли да се отdam на теб? А? Няма ли да се пожертваш? Нали уж имам очите на Лара?

С два скока той се озова до нея, ръцете му като змии се протегнаха към шията ѝ и я стиснаха като стоманени клещи. Тя разбра, че стига да поиска, ще я удуши като пиле.

Той я пусна. Наведе се и я погледна в очите.

— Коя си ти, че се осмеляваш по такъв начин да оскверняваш името ѝ? — попита той необичайно спокойно. — Коя си ти, че си позволяваш да ме оскъряваш, сякаш съм просяк, молещ за подаяние? О, да, виждам каква си. Ти не си дъщерята на Лара. Ти си дъщерята на Крегенан, безумна, аrogантна, самовлюбена *Dh'oine*, типичен представител на една раса, която нищо не разбира, но се стреми да разруши и унищожи всичко, да го превърне в руини с едно докосване, да го оскверни и опетни, дори само чрез мислите си за него. Твойт прародител ми открадна моята любов, самовлюбено и аргантно ми

отне моята Лара. Но аз няма да позволя на теб, достойната му дъщеря, да ми отнемеш спомена за нея!

Той се извърна. Цири преодоля спазъма в гърлото си.

— Авалак'х...

Той я погледна.

— Прости ми. Държах се безумно и подло. Прости ми. И ако можеш — забрави.

Той се приближи и я прегърна.

— Вече го забравих — изрече топло. — Да не се връщаме повече към това.

* * *

Когато вечерта тя влезе в кралските покои, измита и вчесана, Аубeron Muirketах седеше зад масата, навел глава над шахматната дъска. Той безмълвно ѝ даде знак да седне срещу нея.

И спечели в девет хода.

В следващата партия тя играеше с белите и той я спечели в единайсет хода.

Едва тогава той вдигна очите си — необикновените си светли очи.

— Съблечи се, моля.

В едно не можеше да бъде упрекнат — беше деликатен и изобщо не бързаше.

Когато — както и предишния път — той стана от леглото и си тръгна безмълвно, Цири прие това спокойно. Но не можа да заспи почти до разсъмване.

А когато в прозорците блесна утринното зарево и тя най-накрая заспа, сънува много странен сън.

* * *

Висогота, приведен, отърсва капана за ондатри от росата. Шумят люлеещите се от вятыра тръстики.

Чувствам се виновен, Лястовичке. Аз ти подсказах идеята за това безумно приключение. Показах ти пътя към тази проклета Кула.

— Не се упреквай, Стари гарване. Ако не беше Кулата, Бонхарт щеше да ме хване. Тук поне съм в безопасност.

Не си в безопасност тук.

Висогота се изправя.

Зад гърба му Цири вижда хълмове, голи и гладки, издигащи се от тревите като превитите гърбове на дебнещи в засада чудовища. На един от хълмовете има огромен камък. До него стоят две фигури. Жена и девойка. Вятырът дърпа и развява черните коси на жената.

На хоризонта припламват мълнии.

Хаосът протяга ръце към теб, дъще. Дете на Старата кръв, девойко, втъкана в Движението и Промяната, в Гибелта и Възраждането. Предопределена и самата ти явяваща се предопределение. Иззад затворените врати Хаосът протяга своите нокти към теб, без още да знае ще станеш ли негово оръжие или пречка за плановете му. Без да знае дали няма да изиграеш ролята на песъчинките в Часовника на съдбата. Хаосът се бои от теб, Дете на предопределението. А иска да направи така, че теб да те е страх. Затова ти изпраща сънища.

Висогота се навежда, чисти капана за ондатри.

„Той вече не е жив — мисли си трезво Цири. — Означава ли това, че там, в отвъдния свят, мъртвите трябва да почистват капани за ондатри?“

Висогота се изправя. Зад гърба му в небето пламти заревото на пожари. По равнината в галоп се носят хиляди конници. Конници с червени наметала.

Dearg Ruadhri.

Чуй ме внимателно, Лястовичке. Старата кръв, течаща във вените ти, ти дава огромна власт. Ти си господарка на Пространството и Времето. Притежаваш огромна Сила. Не позволявай на престъпници и негодници да ти я отнемат и да я използват за подлите си цели. Защитавай се! Измъкни се от нечистопътните им ръце!

— Лесно ти е да го кажеш! Те са ме обградили тук с някаква магическа бариера...

Ти си господарка на Пространството и Времето. Невъзможно е да те държат против волята ти.

Висогота се изправи. Зад гърба му имаше плато, скалиста равнина, а на нея — острови от кораби. Десетки острови. А по-надалеч се виждаше замък — черен, грозен, с назъбени крепостни стени, извисяващ се над планинско езеро.

Te ще загинат, ако не им помогнеш, Лястовичке. Само ти можеш да ги спасиш.

Устните на Йенефер, разбити и треперещи, се мърдат беззвучно, от тях тече кръв. Виолетовите ѝ очи блестят, пламтят върху отслабналото, изкривено, почерняло от страдание лице, прикрито от вихър от раздърпани, мръсни, черни коси. Във вдълбнатината на пода има воняща локва, наоколо притичват плъхове. Каменните стени са пронизваща студени. Студени са и оковите на китките на ръцете, на глезните на краката.

Дланите и пръстите ѝ са буци от засъхнала кръв.

— Мамичко! Какво са направили с теб?

Мраморни стъпала, водещи надолу. Три етажа надолу.

Va'esse deireadh aer eigean... Нещо приключва... Какво?

Стъпала. Долу има огън, пламтящ в железни кошници. Пламтящи гоблени.

„Да вървим — казва Гералт. — Надолу по стъпалата. Дължни сме. Така трябва. Няма друг път. Само тези стъпала. Искам да видя небето.“

Устните му не се помръдват. Те са посинели, и по тях има кръв. Кръв, навсякъде кръв. Целите стълби са в кръв...

Няма друг път. Няма, Звездоока.

— По какъв начин? — крещи Цири. — По какъв начин мога да им помогна? Аз съм в друг свят! Затворена! И безсилна!

Не могат да те затворят.

„Всичко вече е описано — казва Висогота. — Дори и това. Погледни под краката си.“

Цири с ужас вижда, че стои сред море от кости. Сред черепи, пищяли и кости.

Само ти можеш да предотвратиш това, Звездоока.

Висогота се изправя. Зад гърба му има зима, сняг, виелица. Вятърът вее и свисти.

Пред нея, във виелицата, е Гералт, яхнал кон. Цири го разпознава, макар че на главата му има кожена шапка, а около лицето му е омотан вълнен шал. Зад него се мяркат други конници, фигурите им са размити, така омотани, че е невъзможно да се разпознае кой е.

Гералт гледа към нея. Но не я вижда. Снегът се сипе в очите му.

— Гералт! Това съм аз! Тук!

Той не я вижда. И не чува виковете ѝ във виелицата.

— Гера-а-алт!

„Това е муфлон — казва Гералт. — Това е само един муфлон.

Връщаме се.“

Конниците изчезват, разтварят се сред виелицата.

— Гера-а-алт! Не-е-е!

* * *

Тя се събуди.

* * *

На сутринта веднага отиде в конюшнята. Дори без да закусва. Не искаше да се среща с Авалак'х, не искаше да разговаря с него. Предпочиташе да избягва натрапчивите, любопитни, въпросителни, лепкави погледи на другите елфи и елфки. Елфите, които във всеки друг случай бяха демонстративно равнодушни, проявяваха жив интерес към случващото се в кралската спалня, и Цири беше сигурна, че стените на двореца имат уши.

Тя намери бокса на Келпи, откри седлото и юздата. Още не беше успяла да оседлае кобилата, когато около нея се озоваха слугите, сивите елфки, с една глава по-ниски от *Aen Elle*. Те ѝ помогнаха да се оправи с кобилата, покланяйки се и учтиво усмихвайки се.

— Благодаря — каза Цири. — Щях да се справя и сама, но благодаря. Много сте мили.

Най-близката елфка се усмихна и Цири потрепна.

Заштото в устата на девойката имаше и кучешки зъби.

Цири подскочи към нея толкова бързо, че момичето едва не приседна от уплаха. Махна косата от ухото ѝ. Ухо, което се оказа без заострен връх.

— Ти си човек!

Девойката, а заедно с нея и всички останали — се хвърлиха върху изметения под. Наведоха глави, в очакване на наказание.

— Аз... — започна Цири, жестикулирайки с юздата. — Аз...

Не знаеше какво да каже. Девойките все още стояха коленичили. Конете неспокойно пръхтяха и тропаха с крака в боксовете.

Отвън, вече върху седлото, тя все още не можеше да събере мислите си. Човешки девойки. Слуги, но това не беше най-важното. Важното беше, че и в този свят има *Dh'oine*...

„Хора — поправи се тя. — Започвам да мисля като елфите!“

От мислите ѝ я изтрягна цвиленето и подскокът на Келпи. Тя вдигна глава и видя Ередин.

Той беше върху сивия си дорест жребец, този път без демоничния букранион и по-голямата част от останалата бойна украса. Само ризницата все така проблясваше под наметалото му, преливащо се в множество оттенъци на червеното.

Жребеца ги поздрави с хрипливо цвилене, тръсна глава и показва на Келпи жълтите си зъби. Придържайки се към принципа, че нещата се уреждат с господарите, а не със слугите, Келпи насочи зъби към ухото на елфа. Цири рязко дръпна юздата.

— Внимавай — каза тя. — Дръж се на разстояние. Моята кобила не обича чужди лица. Може да те ухапе.

— На такива, които хапят — измери я той със зъл поглед, — трябва да им се слагат железни мундштуци. За да им пускат кръв. Чудесен начин за изкореняване на лошите навици. Дори у конете.

Той дръпна трензелата на коня толкова силно, че животното изхриптя и отстъпи няколко крачки назад. От устата му потече пяна.

— Защо ти е ризницата? — измери Цири елфа с поглед. — Да не се готовиш за война?

— Точно обратното. Искам мир. Освен нрава си, твоята кобила има ли и други достойнства?

— Например?

— Искаш ли да се надбягваме?

— Ако искаш, защо не? — Тя се изправи на стремената. — Нататък, към онези кромлекси...

— Не — прекъсна я той. — Нататък — не.

— Защо?

— Забранена територия.

— За всички, предполагам?

— Не за всички, разбира се. Компанията ти е твърда ценна за нас, Лястовичке, за да рискуваме да се лишим от нея заради теб самата или заради някой друг.

— Кой друг? Нали нямаш предвид еднорозите?

— Не искам да те отегчавам с разговори за това какво имам предвид.

— Не разбирам.

— Знам, че не разбираш. Еволюцията не ти е дала достатъчно мозъчни гънки, за да разбереш. Слушай, ако искаш да се надбягваме, нека да бъде покрай брега. Ето оттам. До Порfirния мост, третия подред. После през моста на другия бряг, оттам — покрай брега по течението на реката, финалът — при вливащия се в реката ручей. Готова ли си?

— Винаги.

Той пришпори с вик жребеца си, който се понесе като ураган. Преди Келпи да беше потеглила, той вече беше далеч пред нея. Жребецът препускаше така, че земята се тресеше, но не можеше да се сравнява с Келпи. Тя го настигна бързо, още преди Порfirния мост. Мостът беше тесен. Ередин извика, и жребецът, колкото и невероятно да изглеждаше, увеличи скоростта си. Цири моментално съобрази за какво става въпрос. През моста в никакъв случай не можеха да минат два коня едновременно. Единият трябваше да направи път на другия.

Но Цири нямаше намерение да отстъпва. Прилепи се за гривата и Келпи се понесе напред като стрела. Отърка се от стремето на елфа и влетя първа на моста. Ередин изкрещя, жребецът се вдигна на задните си крака, удари хълбока си в алабастровата статуя и я повали от пиедестала ѝ, разбивайки я на парчета.

Цири, кикотейки се, галопираше през моста, без да се обръща.

При ручея се спря и го изчака.

Той пристигна след минута, ходом. Спокоен и усмихнат.

— Моите поздравления — каза кратко, слизайки от коня. — Както за кобилата, така и за амazonката.

Макар и вътре в себе си да беше горда като паун, тя само изсумтя пренебрежително.

— Е, какво? Няма да ни слагаш железен мундшук?

— Само с твоє съгласие — усмихна се двусмислено той. — Има кобили, които обичат грубите ласки.

— Съвсем неотдавна ме приравни с тор. — Погледна го тя надменно. — А сега говорим за ласки?

Той се приближи до Келпи, потупа я по шията, поклати глава, убеждавайки се, че е суха. Келпи дръпна главата си и иззвили противожно. Ередин се обърна към Цири.

„Ако и мен ме потупа — помисли си тя, — ще съжали.“

— Ела с мен.

Покрай вливащия се в реката ручей, който се спускаше от стръмен, горист склон, нагоре водеха обрасли с мъх стълби, направени от плочки пясъчник. Стълбите бяха многовековни, напукани и раздробени от корените на дърветата. Движеха се нагоре в зигзаг, на места пресичайки ручея във вид на мостчета. Бяха заобиколени от гора, дива гора, пълна със стари дървета — ясени и габъри, тисове, явори и дъбове, лещак, тамарикс и касис. Миришеше на пелин, босилек, коприва, влажни камъни, пролет и плесен.

Цири вървеше безмълвно, без да бърза, контролирайки дишането си. Опитваше се да владее и нервите си. Не знаеше какво иска от нея Ередин, но нямаше добри предчувствия.

До поредното водопадче, шумно спускащо се от каменен праг, имаше каменна тераса, а на нея, в сянката на голям храст от див люляк, се намираше колиба, обградена от бръшлян и традесканция. Надолу се откриваше изглед към короните на дърветата, лентата на реката, покривите, перистилите и терасите на Тир на Леа.

Двамата постояха, наслаждавайки се на гледката.

— Никой не ми каза — наруши Цири първа мълчанието — как се нарича тази река.

— *Easnadh*.

— Въздишка? Красиво. А ручеят?

— *Tuathe*.

— Шепот. Също красиво. Защо никой не ми е казал, че в този свят живеят хора?

— Защото това е несъществена информация и няма никакво значение за теб. Да влезем в колибата.

— Защо?

— Нека да влезем.

Първото, което видя вътре, беше дървената кушетка. Цири почувства как кръвта в слепоочията ѝ започва да пулсира. „Естествено — помисли си тя, — това можеше да се очаква. Та нали в храма четох романа на Ана Тилер. За стария крал, младата кралица и жадуващия властта претендент. Ередин е безскрупулен, амбициозен и решителен. Знае, че истинският крал — истинският владетел — е този, в чиито ръце е кралицата. Той е истински мъж. Знае, че който притежава кралицата, ще притежава и кралството. Тук, на тази кушетка, ще започне държавният преврат...“

Елфът седна на едното мраморно столче и ѝ посочи другото. Изглеждаше сякаш се интересува от изгледа през прозореца много повече, отколкото от нея. Изобщо не погледна към кушетката.

— Ти ще останеш завинаги тук — заговори той, сварвайки я неподгответна. — Ти, моя амazonке, лека като пеперуда. До края на пеперудения си живот.

Тя мълчеше, гледайки го право в очите. Те не изразяваха нищо.

— Няма да ти позволят да си отидеш оттук — повтори той. — Ще пренебрегнат факта, че въпреки пророчествата и митовете ти си никоя и никаква, същество без никакво значение. Няма да повярват в това и няма да те пуснат да си отидеш. Излъгали са те с обещания, за да си осигурят послушанието ти, но никога не са имали намерение да изпълнят тези обещания. Никога.

— Авалак'х ми даде думата си — изрече хрипливо тя. — И каза, че да се съмняваш в думата на елф е оскърбление.

— Авалак'х е Просветен. Просветените имат свой кодекс на честта, в който всяка втора фраза твърди, че целта оправдава средствата.

— Не разбирам защо ми казваш всичко това. Освен ако... Освен ако не искаш нещо от мен. Изглежда, имам нещо, от което се нуждаеш. И искаш да потъргуваш. Е, Ередин? Свободата ми срещу... Срещу какво?

Той я гледа дълго време. А тя напразно търсеше в очите му никакво указание, сигнал, знак. Поне нещичко...

— Със сигурност — започна бавно той — вече си успяла да поопознаеш Ауберон. Със сигурност си забелязала, че той е невероятно честолюбив. Има неща, които никога няма да одобри, с които никога няма да се съгласи. По-скоро ще умре.

Цири мълчеше, хапейки устните си и гледайки в кушетката.

— Ауберон Муиркетах — продължи елфът — никога няма да прибегне до магия или други средства, които могат да променят ситуацията. А такива средства има. Добри, мощнни, сигурни средства. Значително по-ефективни от атрактантите, с които слугините на Авалак'х насищат твоята козметика.

Той бързо прокара длан над масата, а когато отдръпна ръката си, върху тъмния плот имаше малко шишенце от сиво-зелен нефрит.

— Не — изхриптя Цири. — Категорично не. Не съм съгласна.

— Не ме изчака да довърша.

— Не ме смятай за глупачка. Няма да му дам това, което е в шишенцето. Не се и надявай.

— Прекалено избръзваш с изводите — каза Ередин бавно, гледайки я в очите. — Опитваш се да надбягаш самата себе си. А това винаги приключва с падане. Много болезнено падане.

— Казах — не.

— Помисли добре. Независимо от това какво се намира в шишенцето, ти ще спечелиш. Ще спечелиш при всички случаи, Лястовичке.

— Не!

Със също толкова бързо движение както преди малко, наистина достойно за илюзионист, елфът накара шишенцето да изчезне от масата. После мълча дълго, гледайки река *Easnadh*, блещукаща между дърветата.

— Ти ще умреш тук, пеперудке — каза той най-накрая. — Няма да ти позволят да си тръгнеш. Но това си е твой избор.

— Договорихме се. Свободата ми срещу...

— Свобода — изсумтя той. — Постоянно говориш за тази свобода. А какво ще направиш, когато я получиш? Къде ще отидеш? Разбери най-накрая, че от твоя свят сега те отделя не само пространството, но и времето. Времето тук тече по различен начин от

там. Тези, които си познавала там като деца, сега са грохнали старци, а твоите връстници отдавна са покойници.

— Не ти вярвам!

— Спомни си вашите легенди. Легендите за хора, тайнствено изчезнали и върнали се след години само за да видят обрасналите с бурени гробове на близките си. Мислиш си, че това са фантазии, приказки, изсмукани от пръстите? Грешиш. Отвлечани са хора за по цял век, отнасяли са ги конниците, които вие наричате Дивия лов. Похитени, използвани, а после захвърлени като черупки на изпити яйца. Но теб не те очаква дори това, *Zireael*. Ти ще умреш тук, дори няма да ти дадат да видиш гробовете на приятелите си.

— Не ти вярвам.

— Вярванията ти са си твоя лична работа. А съдбата си сама си я избрала. Да се връщаме. Имам една молба към теб, Лястовичке. Искаш ли да закусваме заедно в Тир на Лия?

Няколко удара на сърцето гладът и безумният интерес се бореша в Цири с гнева, страхът от отравяне и антипатията.

— С удоволствие — сведе поглед тя. — Благодаря за поканата.

— Аз ти благодаря. Да вървим.

На излизане от колибата Цири още веднъж погледна към кушетката и си помисли, че Ана Тилер все пак е глупава и възторжена графоманка.

Бавно, в мълчание, вдъхвайки аромата на джоджен, босилек и коприва, те се спуснаха към река Въздишка. Надолу по стъпалата. Покрай ручейчето на име Шепот.

* * *

Когато вечерта, парфюмирала, с все още влажни след ароматизираната баня коси, тя влезе в кралските покои, завари Аубeron на леглото, наведен над някаква книга. Без да изрече нито дума, той с жест й нареди да седне до него.

Книгата беше богато илюстрована. Честно казано, в нея нямаше нищо друго, освен илюстрации. Макар и да се опитваше да играе ролята на светска дама, Цири усети как бузите ѝ пламват. В библиотеката на храма в Ерландер беше виждала няколко такива

произведения. Но те не можеха да се сравнят с книгата на Краля на Елшите — нито по богатство и разнообразие, нито по майсторство на художественото изпълнение.

Разглеждаха я дълго, в мълчание.

— Съблечи се, моля те.

Този път той също се съблече. Тялото му беше жилаво и момчешко, слабо като на Гиселхер, Кайли и Реф, които тя беше виждала неведнъж да се къпят в ручеи или планински езера. Но Гиселхер и Пльховете излъчваха енергия, излъчваха жизнена сила.

А той, Кралят на Елшите, излъчваше само студена вечност.

Беше търпелив. Няколко пъти изглеждаше, че всеки момент ще се получи. Но нищо не ставаше. Цири се ядосваше на себе си, сигурна, че причината е нейната неопитност и сковаващата ѝ неловкост. Той забеляза това и я успокои. Както обикновено, много ефективно. И тя заспа. В прегръдките му.

Но на сутринта той вече не беше до нея.

* * *

На следващата вечер Кралят на Елшите за пръв път прояви нетърпение.

Тя го завари наведен над масата, на която лежеше огледало с кехлибарена рамка. Огледалото беше засипано с бял прашец.

„Започва се“ — помисли си тя.

Аубeron събра с малко ножче фистеха и го оформи в две пътечки. Взе от масата една сребърна тръбичка и изсмърка прашеца в носа си — първо с лявата ноздра, след това с дясната. Очите му, обикновено искрящи, сякаш малко поугаснаха и помътняха, след което започнаха да сълзят. Цири веднага разбра, че това не е първата доза.

Той направи на масата две нови пътечки, покани я с жест и ѝ подаде тръбичката. „Какво пък — помисли си тя. — Лесно ще мине.“

Наркотикът беше невероятно силен.

След малко вече седяха прегърнати на леглото и гледаха луната със сълзящи очи.

Цири кихна.

— Шнурователна нощ — каза тя на елфически, избърсвайки носа си с ръкава на копринената блуза.

— Очарователна — поправи я той. — *Ensh'eass*, не *en'leass*. Трябва да поработиш върху произношението.

— Ще поработя.

— Съблечи се.

Отначало изглеждаше, че всичко ще бъде наред, че наркотикът му е подействал толкова възбуждащо, колкото и на нея. А на нея ѝ подейства така, че тя стана активна и предприемчива, нещо повече, прошепна му на ухото няколко доста неприлични — според нейните разбирания — думи. Това като че ли му подейства, ефектът беше, хм, осезаем, в определен момент на Цири ѝ се стори, че ей сега ще се получи. Но не беше „ей сега“. Или поне не докрай.

И в този момент той започна да нервничи. Стана, наметна върху слабите си рамене самурената си шуба. Стоя така, извърнат, гледайки прозореца и луната. Цири седна и обхвана коленете си с ръце. Тя беше разочарована и ядосана, но в същото време я обзе някакво странно самосъжаление. Несъмнено силният фистех действаше.

— Аз съм виновна за всичко — промърмори тя. — Белегът ме прави уродлива, знам. Знам какво виждаш, когато ме гледаш. В мен не е останало много от елфите. Златен къс в купчина тор...

Той се обърна рязко.

— Ти си невероятно скромна — процеди. — Бих казал: перла сред свински лайна. Диамант на пръста на гниещ труп. В рамките на усъвършенстването на езика опитай да намериш и други сравнения. Утре ще те изпитам, малка *Dh'oine*. Човешко същество, в което не е останало нищо, абсолютно нищо елфическо.

Той се приближи към масата, взе тръбичката и се наведе над огледалото. Цири седеше като вкаменена и се чувствуше така, сякаш са я зашлевили.

— Не идвам тук от любов към теб! — изръмжа тя яростно. — Аз съм затворница и съм шантажирана, добре знаеш това. Но се примирих, правя го за...

— За кого? — прекъсна я той гневно, съвсем не по елфически. — За мен? За заточените в твоя свят *Aen Siedhe*? Ти, глупава девойко! Правиш това за себе си, заради себе си идваш тук и се опитваш да ми се отدادеш. Защото аз съм твоята единствена надежда, единствената ти

спасителна сламка. И ще ти кажа още: моли се, пламенно се моли на своите човешки идоли, божества или тотеми. Защото или ще бъда аз, или Авалак'х и неговата лаборатория. Появрай ми, не би искала да попаднеш в лабораторията и да се запознаеш с алтернативата.

— Все ми е едно — каза тя глухо, свивайки се върху леглото. — Съгласна съм на всичко, само и само да спечеля свободата си. Да си отида. В моя свят. При моите приятели.

— Твоите приятели! — подигра ѝ се той. — Ето ги твоите приятели!

Обърна се и рязко ѝ подаде зацепаното от фистеха огледало.

— Ето ги тук твоите приятели — повтори той. — Погледай.

Той излезе, развявайки разкопчаната си шуба.

Отначало тя видя в мътното стъкло само собственото си неясно отражение. Но почти веднага огледалото просветля, стана млечнобяло и се напълни с дим. А след това се появи изображение.

Йенефер, висяща във водна бездна, вкочанена, с ръце, вдигнати нагоре. Ръкавите на роклята ѝ са разперени като криле на птица. Косите ѝ се развяват, сред тях плуват малки рибки. Цели пасажи блещукащи подвижни рибки. Някои от тях вече ръфат бузите и очите на магьосницата. От краката на Йенефер към дъното на езерото се спуска въже, на края на което е завързана потънала в тинята голяма кошница, пълна с камъни. Високо горе проблясва повърхността на езерото.

Роклята на Йенефер се развява в същия ритъм като косата ѝ.

Зацепаната от фистеха повърхност на огледалото отново се изпълва с дим.

Гералт, призрачно блед, със затворени очи, седи под спускащи се от скалите дълги ледени висулки. Той е неподвижен, вледенен. Носеният от виелицата сняг бързо го засипва. Белите коси вече са се превърнали в бели ледени шушулки, ледени ресни висят от веждите му, миглите, устните. А снегът все вали и вали, преспите покриват краката на Гералт, пухкавите снежни хълмчета върху раменете му се увеличават. Фъртуната вие и свисти...

Цири скочи от леглото и със замах запрати огледалото в стената. Кехлибарената рамка се пръсна, стъклото се разби на милион парченца.

Тя разпознаваше виденията, спомняше си ги. От отдавнашните ѝ сънища.

— Всичко това не е истина! — извика тя. — Чуваш ли, Аубeron? Не вярвам в това! Не е истина! Това е само твоята злоба, безсилна като теб самия. Това е твоята злоба...

Тя седна на пода. И се разплака...

* * *

Цири подозираше, че стените на двореца имат уши. На следващото утро тя не можеше да се отърве от двусмислените погледи, усещаше, че зад гърба ѝ се подиграват, дочуваше шепоти.

Авалак'х го нямаше никъде. „Знае — помисли си тя, — знае какво се е случило и ме отбягва. Рано-рано, още преди да стана, е отплавал някъде по-надалеч със своята позлатена елфка. Не иска да разговаря с мен, не иска да си признае, че планът му се е провалил!“

Ередин също го нямаше никъде. Впрочем, това беше напълно нормално, той често изчезваше със своите *Dearg Ruadhri*, Червените ездачи.

Цири изведе Келпи от конюшнята и тръгна към реката. През цялото време размишляваше трескаво, без да забелязва нищо наоколо.

„Трябва да бягам оттук. Няма значение дали изображенията в огледалото са истина или лъжа. Едно нещо е сигурно — Йенефер и Гералт са там, в моя свят, и мястото ми е там, при тях. Трябва да избягам оттук, да избягам незабавно! Трябва да има все никакъв начин! Аз дойдох тук сама, значи трябва да мога и да си тръгна сама. Ередин казваше, че имам дива, стихийна магическа дарба, същото нещо го подозираше и Висогота. Изследвах подробно *Tor Zireael*, от нея нямаше изход. Но може би тук има и друга кула...“

Тя се загледа в далечината, към хълма и очертаващия се върху него силует на кромлекс. „Забранена територия — помисли си. — Ха, изглежда доста далеч. Сигурно Бариерата няма да ме допусне дотам. Няма защо да опитвам. Ще тръгна по течението на реката. Още не съм яздила там.“

Келпи изцвили, тръсна глава и рязко хвърли къч. Не пожела да завие в обратна посока и тръгна в тръс към хълма. Цири беше толкова

смаяна, че известно време не реагира и позволи на кобилата да продължи да бяга. Едва след това извика и дръпна юздата. Келпи се вдигна на задните си крака, изцвили и се понесе в галоп. В същата посока.

Цири повече не се опита да я удържа или управлява. Беше безкрайно учудена. Достатъчно добре познаваше Келпи. Кобилата си имаше нрав, но не чак такъв! Това поведение трябваше да означава нещо.

Келпи намали скоростта си, премина в тръс. Бягаше право към увенчания с кромлекс връх на хълма.

„Горе-долу едно стаяние — помисли си Цири. — Сега ще започне да действа Бариерата.“

Кобилата изтича на каменистата площадка между плътно наредените напукани монолити, обрасли с къпинови храсти, и се спря като закована. Единственото, което се движеше, бяха ушите ѝ.

Цири се опита да я накара да се обърне в обратна посока. След това — да я помръдне от мястото ѝ. Напразно. Ако не бяха пулсиращите вени на шията на кобилата, Цири би се заклела, че седи не върху жив кон, а върху статуя. Изведнъж нещо я докосна по гърба. Нещо остро проби дрехите ѝ и болезнено я убоде. Тя не успя да се обърне. Иззад камъните без никакъв звук се появи червеникав еднорог и решително пъхна рога си под мишницата ѝ. Силно и рязко. Цири почувства как отстрани по тялото ѝ потича струйка кръв.

От другата ѝ страна се появи още един еднорог. Той беше напълно бял — от върха на ушите до края на опашката. Само ноздрите му бяха розови, а очите — черни.

Белият еднорог се приближи. Бавно, много бавно положи глава върху утробата ѝ. Цири беше толкова разтревожена, че изохка.

Аз пораснах — прозвуча в главата ѝ. — Пораснах, Звездоока. Тогава, в пустинята, не знаех как трябва да се държа. Сега вече знам.

— Конче? — ахна тя, все още висяща между двата рога.

Казвам се Ихуараквакс. Помниши ли ме, Звездоока? Помниши ли как ме лекуваше? Как ме спаси?

Той се отдръпна и се обърна настрани. Тя видя раната на крака му и го позна. Помнеше го.

— Конче! Това си ти! Но нали беше в съвсем друг цвят...

Пораснах.

В главата ѝ възникна неочеквана суматоха — шепоти, гласове, викове, цвилене. Роговете се отдръпнаха. Тя видя, че вторият еднорог, онзи зад гърба ѝ, беше синкав, на петна.

Старите те изучават, Звездоока. Изучават те чрез мен. Още малко и ще могат да разговарят с теб. Сами ще ти кажат какво искат от теб.

Какофонията в главата на Цири прerasна в диво бучене. И почти веднага се смекчи, премина в поток от чисти и ясни мисли.

Искаме да ти помогнем да избягаш, Звездоока.

Тя мълчеше, макар че сърцето ѝ се разтуптя.

Къде е безумната радост? Къде са благодарностите?

— А откъде изведнъж такова желание да ми помогнете? — попита тя дръзко. — Толкова много ли ме обичате?

Изобщо не те обичаме. Но това не е твоят свят. Това не е място за теб. Не можеш да останеш тук. Не искаме да оставаш.

Тя стисна зъби. Макар и да беше развълнувана от перспективата, поклати глава. Кончето — Ихуараквакс — вирна уши, започна да рие земята с копита, погледна я с черното си око. Червеникавият еднорог тропна с крак така, че земята се разтресе, страховито размаха рога си. Изпръхтя гневно, и Цири разбра.

Нямаш ни доверие.

— Нямам ви доверие — призна тя охотно. — Всеки тук играе някаква своя, неразбираема за мен игра, и се опитва да ме използва. Защо трябва да вярвам точно на вас? Веднага си личи, че между вас и елфите няма приятелски чувства, сама видях там, в степта, как едва не се стигна до битка. Спокойно може да се предположи, че ме искате, за да навредите на елфите. И по тях не си падам кой знае колко, в края на краищата ме държат тук насила и ме карат да върша неща, които изобщо не ми харесват. Но нямам да позволя да бъда използвана.

Червеникавият тръсна глава, рогът му отново направи опасно движение. Синият изцвили. В главата на Цири закънтя като в кладенец, а мислите, коитоолови, не бяха добри.

— Аха! — извика тя. — И вие сте същите като тях! Или покорност и подчинение, или смърт? Не ме е страх! Нямам да позволя да ме използват!

Тя отново почувства в главата си суматоха и хаос. Измина известно време, преди в хаоса да се появи мисъл, която да може да

прочете.

Чудесно е, че не обичаш да те използват, Звездоока. Точно това ни трябва. Точно това искаме да ти осигурим. И на теб, и на себе си. И на целия свят. На всички светове.

— Не разбирам.

Ти си страшно оръжие. Не можем да допуснем това оръжие да попадне в ръцете на Краля на Елишите, Лисицата и Ястреба.

— Кой? — учуди се тя, но после се досети кои са Лисицата и Ястреба. — Аха...

Кралят на Елишите вече е стар. Но Лисицата и Ястреба не могат да придобият власт над Ard Gaeth, Вратите между световете. Веднъж те вече я получиха. И веднъж я изгубиха. Сега не могат нищо, освен да блуждаят, да се скитат сред световете крачка по крачка, сами като привидения, безсилни. Лисицата — до Tir na Bea Arainne, Ястреба и конниците му — до Спиралата. По-нататък не могат, нямат сили. Затова мечтаят за Ard Gaeth и за власт. Ще ти покажем по какъв начин веднъж вече са използвали тази власт. Ще ти покажем това, Звездоока, когато си тръгнеш оттук.

— Не мога да си тръгна оттук. Направили са ми магия. Бариерата. *Geas Garadh*...

Никой не може да те задържи. Ти си Господарката на Световете.

— Да, бе. Нямам никаква стихийна дарба, не съм господарка на нищо. А от Силата се отказах там, в пустинята, преди година. Кончето е свидетел.

В пустинята ти се отказа от фокусничествата. Не е възможно да се откажеш от Силата, която е в кръвта ти. Все още я имаш. Ще те научим как да я използваш.

— А да не би случайно вие да искате да се сдобиете с тази Сила, с тази власт над световете, която уж притежавам? — извика тя.

Не е така. На нас твоята сила не ни трябва. Ние винаги сме я притежавали.

Поярвай им — помоли Ихуараквакс. — Поярвай им, Звездоока.

— При едно условие.

Еднорозите вдигнаха глави, издуха ноздри, от очите им сякаш се посипаха искри. „Те не обичат да им поставят условия — помисли си

Цири, — те не обичат дори звученето на тази дума. *Pest*, не знам дали постъпвам правилно... Само да не приключи всичко трагично...“

Слушаме *те*. Какво е условието *ти*?

— Ихуараквакс да дойде с мен.

* * *

Привечер се събраха облаци, стана задушно. Над реката се вдигна плътна лепкава мъгла. А когато над Тир на Лия се спусна мракът, в далечината с глухо бучене се обади бурята, озарявайки хоризонта с проблясванията на мълнии.

Цири вече отдавна беше готова. Облечена в черно, с меча на гърба, развълнувана и напрегната, тя нетърпеливо изчака мрака.

Тихо прекоси пустия вестибюл, прокрадна се край колонадите, излезе на терасата. Река *Easnadh* проблясваше като смола в тъмнината, върбите шумяха.

През небето премина далечен гръм.

Цири изведе Келпи от конюшнята. Кобилата знаеше какво трябва да направи. Послушно потегли в тръс към Порфирния мост. Цири гледа известно време подире ѝ, после се обърна към терасата, край която стояха лодки.

„Не мога — помисли си. — Ще му се покажа още веднъж. Може би така ще успея малко да забавя преследването? Рисковано е, но не мога иначе.“

В първия момент ѝ се стори, че него го няма и кралските покой са пусти. Такава тишина и безжизненост царяха там.

Забеляза го едва след малко. Той седеше в ъгъла, с бяла риза, разтворена на белите му гърди. Ризата беше ушита от толкова тънък плат, че изглеждаше като мокра върху тялото му.

Лицето и ръцете на Краля на Елшите бяха почти толкова бели, колкото и ризата.

Той вдигна очи към Цири. В тях имаше пустота.

— Шиадал? — прошепна елфът. — Добре, че дойде. Знаеш ли, говореха, че си умряла.

Той разтвори юмрук, нещо падна върху килима. Шишенце от сиво-зелен нефрит.

— Лара. — Кралят на Елшите поклати глава, докосна шията си, сякаш златният кралски обръч го задушаваше. — *Caet a me, luned.* Ела при мен, дъще. *Caet a me, elaine.*

В дъха му Цири усети смъртта.

— *Elaine blath, feainne wedd...* — заговори напевно той. — *Mire, luned,* лентичката ти се е развързала. Позволи ми...

Понечи да вдигне ръка, но не можа. Въздъхна дълбоко, рязко вдигна глава, погледна я в очите. Този път с разумен поглед.

— *Zireael. Loc'hlaith.* Ти наистина си Предопределението, Господарке на езерото. И моя господарке, както се оказва. — След кратка пауза той отново се обади: — *Va'esse deirdeadh aer eigean...* — Цири с ужас осъзна, че движенията и говорът му започват кошмарно да се забавят. — Добре, че все пак нещо започва — завърши той с въздишка.

Иззад прозореца долетя протяжен гръм. Бурята още беше далече, но бързо се приближаваше.

— Въпреки всичко никак не ми се иска да умирам, *Zireael* — каза той. — И ми е страшно тъжно, че се налага. Кой би предположил? Мислех, че няма да ми е мъчно. Живях дълго, научих всичко. Преситих се от всичко... И все пак сега изпитвам съжаление. И знаеш ли какво още? Наведи се. Ще ти го кажа на ухото. Нека това бъде наша тайна.

Тя се наведе.

— Страх ме е — прошепна той.

— Знам.

— Още ли си тук?

— Тук съм.

— *Va faill, luned.*

— Сбогом, Краю на Елшите.

Тя седя до него и го държа за ръката, докато той не утихна и легкото му дихание не угасна. Не бърше сълзите си. Остави ги да си текат.

Бурята се приближаваше. Хоризонтът пламтеше от мълниите.

* * *

Бързо изтича по мраморните стъпала на терасата с колоните, до която се поклащаха лодките. Отвърза едната, крайната, тази, която беше привлякла погледа ѝ още вечерта. Отблъсна се от терасата с дългия махагонов прът, който предварително беше извадила от корниза в стаята си. Защото се съмняваше, че лодката ще я слуша така, както слуша Авалах'х.

Лодката тръгна безшумно по течението. В Тир на Лия беше тихо и тъмно. Само статуите върху терасите я съпровождаха с мъртвите си погледи. Цири броеше мостовете.

Небето над гората се освети от заревото на мълния, след известно време протяжно се разнесе гръм.

Третият мост.

Нещо се понесе през моста, тихо и ловко като огромен черен плъх. Лодката се разклати, когато той скочи на носа ѝ. Цири захвърли пръта на дъното на лодката и измъкна меча си.

— Значи все пак реши да ни лишиш от компанията си? — изсъска Ередин Бреак Глас.

Той също извади меча си. В краткия проблясък на една мълния Цири успя да разгледа оръжието. Имаше острие само от едната страна; беше леко извит, блестящ и несъмнено оствър, с дълга ръкохватка и предпазител във вид на кръгла ажурна пластина. От пръв поглед си личеше, че елфът умеет да използва меча.

Неочекано той люшна лодката, здраво опрял крака в борда. Цири ловко запази равновесие, успокой лодката със силно накланяне на тялото и сама се опита да направи същия номер, скачайки върху борда и с двата си крака. Ередин се олюя, но запази равновесие и налетя върху нея с меча напред. Тя парира удара, защитавайки се инстинктивно, защото не виждаше почти нищо. Отговори с бърз удар отдолу. Ередин отби и сам нанесе удар. Цири също отби. От остриетата излитаха искри като от огниво.

Ередин отново люшна лодката — много силно, едва не я обърна. Цири затанцува, балансирайки с разперени ръце. Той отстъпи към носа, отпускайки меча.

— Къде си се научила на това, Лястовичке?

— Ще се изненадаш, ако ти кажа.

— Съмнявам се. Сама ли се сети, че по реката можеш да преодолееш бариерата, или някой ти каза?

— Няма значение.

— Има значение. И ние ще изясним това. Има си начини. А сега пусни меча и да се връщаме.

— Как ли пък не!

— Връщаме се, *Zireael*. Аубeron чака. Гарантирам ти, че тази нощ ще бъде енергичен и бодър.

— Как ли пък не! — повтори тя. — Предозирал си ободряващото средство, което си му дал. А може и изобщо да не е било ободряващо средство, а?

— Какво искаш да кажеш?

— Кралят е мъртъв.

Ередин мигновено се отърси от изненадата и рязко се хвърли към нея, разклащащи лодката. Балансирайки, двамата размениха яростни удари и над водата се разнесе гръмкото звънене от сблъсъците на стомана в стомана.

Една мълния озари нощта. Над главата им се мярна мост. Един от последните мостове на Тир на Лия. А може би последният?

— Не може да не осъзнаваш, Лястовичке — изрече хрипливо елфът, — че само отлагаш неизбежното. Не мога да ти позволя да си тръгнеш.

— И защо? Аубeron умря. А аз съм нищо и не знача нищо. Ти самият го каза.

— Защото това е истина. — Той вдигна меча. — Нищо не значиш. Ти си малък молец, който може да бъде смякан с пръсти, но който може, ако му се позволи, да прояде дупка в скъпоценна тъкан. Ти си зърнце пипер, съвсем незначително, но ако по невнимание те сдъвчат, можеш да развалиш и най-изисканата гозба. Ето какво си. Нищо. Едно досадно нищо.

Мълния. Под светлината ѝ Цири видя това, което искаше да види. Елфът вдигна меча си, замахна, скочи върху пейката. Имаше преимущество във височината. Би трябвало да спечели следващия сблъсък.

— Не трябваше да вдигаш оръжие срещу мен, *Zireael*. Сега вече е твърде късно. Няма да ти простя това. О, не, няма да те убия. Но няколко седмици в леглото, в бинтове, със сигурност ще са ти от полза.

— Почакай. Първо искам да ти кажа нещо. Да ти разкрия една тайна.

— Какво би могла да ми кажеш? — изсумтя той. — Какво нещо, което не знам, може да ти е известно? Каква истина можеш да ми разкриеш?

— Тази, че няма да успееш да минеш под моста.

Той не успя да реагира, удари тила си в моста, загуби равновесие и полетя към кърмата. Цири можеше просто да го избута от лодката, но се боеше, че това няма да е достатъчно, че той няма да се откаже от преследването. Освен това именно той, умишлено или не, беше убил Краля на Елшите. А заради това му се полагаше да изпита болка.

Промуши го в бедрото под самата ризница. Той падна зад борда, пльосна се във водата и потъна.

Цири се обърна и започна да наблюдава. Отне му доста време да изплува. Изпълзя на спускащите се към водата мраморни стъпала и се просна върху тях неподвижно, с течащи от него вода и кръв.

— Няколко седмици в леглото, в бинтове, със сигурност ще са ти от полза — промърмори тя.

Хвана пръта и силно отблъсна лодката. Река *Easnadh* набираше скорост, лодката плаваше все по-бързо. Скоро последните постройки на Тир на Лия останаха зад гърба на Цири.

Тя повече не се обърна назад.

Отначало стана много тъмно, когато лодката заплува в старата гора, между дърветата, чийто клони се събираха над реката, образувайки свод. После просветля, гората свърши, по двата бряга се заредиха елши и тръстика. В чистата преди това река започнаха да се появяват стръкове трева, водорасли, дънери. Когато небето се озаряваше от мълнии, Цири виждаше във водата кръгове, а когато удареше гръм, чуваше плясъците на уплашената риба. Нещо постоянно бълбукаше и плискаше, мляскаше и джвакаше. Няколко пъти близо до лодката се появяваха големи фосфоресциращи очи, неколократно лодката потрепваше, сблъскала се с нещо голямо и живо. „Не всичко тук е толкова хубаво, за непривикналите този свят е смъртоносен“ — припомни си тя думите на Ередин.

Реката се разшири. Появиха се островчета и ръкави. Цири остави лодката да плува накъдето я носи течението. Но започна да се притеснява. Ами ако влезе в грешен канал?

Едва успя да помисли за това, и от брега, от храсталациите, долетяха цвиленето на Келпи и силният телепатичен сигнал на

еднорога.

— Ти си тук, Конче!

Да побързаме, Звездоока. Движи се след мен.

— Към моя свят?

Първо трябва да ти покажа нещо. Така наредиха Старите.

Потеглиха първо през гората, после през степта, през гъсто обрасли дерета и клисури. Проблясваха мълнии, гърмяха гръмотевици. Бурята беше все по-близо, задуха вятър.

Еднорогът отведе Цири в една от клисурите.

Тук.

— Какво има тук?

Слез от коня и виж.

Тя слезе на земята. Почвата беше неравна. Цири се спъна в нещо.

Проблесна мълния и Цири нададе приглушен вик.

Намираше се сред море от кости.

Пясъчните склонове на клисурата се ронеха, най-вероятно от дъждовете. И се беше показало онова, което се криеше под тях. Гробище. Морга. Огромни купища от кости. Пищяли, тазове, ребра, бедрени кости. И черепи.

Цири се наведе и вдигна един от тях.

Проблесна мълния и Цири изкреша. Разбра чии останки лежат тук.

Черепът, носещ следа от удар с острие, имаше и кучешки зъби.

Сега разбираш — прозвуча в главата ѝ. — Сега вече знаеш. Това го направиха те, Aen Elle. Кралят на Елшите. Лисицата. Ястраба. Този свят изобщо не беше тяхен. Стана тяхен, след като го завладяха. Когато отвориха Ard Gaeth, след като измамиха и използваха нас така, както сега се опитаха да измамят и използват теб.

Цири изпусна черепа от ръцете си.

— Злодеи! — извика тя в нощта. — Убийци!

По небето с грохот премина мълния. Ихуараквакс зацвили силно, предупредително. Тя го разбра. Скочи на седлото с едно движение и с вик подкара Келпи в галоп.

По следите им идваха преследвачи.

* * *

„Това вече някога е било — мислеше си тя, препускайки в галоп срещу биещия в лицето ѝ вятър. — Това вече някога се е случвало. Такова диво препускане в тъмнината, в нощ пълна със страшилища, призраци и привидения.“

— Напред, Келпи!

Безумен галоп, очите сълзят. Една светкавица разсича небето и под светлината ѝ Цири вижда елшите, наредени от двете страни на пътя. Уродливите дървета протягат към нея своите дълги възлести ръце-клони от всички посоки, щракат с черните си хралупи-уста, сипят подире ѝ проклятия и заплахи. Келпи цвили пронизващо, носи се толкова бързо, че копитата ѝ сякаш едва докосват земята. Цири се притиска към шията на кобилата. Не само за да намали съпротивлението на въздуха, но и за да не налети на клоните на елшите, които и без това се опитват да я повалят или смъкнат от седлото. Клоните свистят, плющят, млатят я, опитват се да се вкопчат в дрехите и косите ѝ. Уродливите дънери се люлеят, хралупите щракат и бучат.

Келпи цвили диво. Еднорогът ѝ отговаря по същия начин. Той е снежнобяло петно в мрака, показващо пътя.

Препускай, Звездоока! Препускай с всички сили!

Елшите са все повече, все по-трудно ѝ е да избягва клоните им. Скоро те съвсем ще преградят пътя ѝ.

Отзад се чува вик. Гласът на преследвачите.

Ихуараквакс цвили. Цири приема сигнала му. Разбира значението му. Още по-плътно се притиска към шията на Келпи. Няма нужда да пришпорва кобилата. Страхът я кара да лети в главоломен галоп.

Нов сигнал от еднорога, по-ясен, врязващ се в мозъка ѝ. Това е указание, даже нареддане.

Скачай, Звездоока. Трябва да скочиш. На друго място, в друго време.

Цири не разбира, но се опитва да разбере. Много се старае да разбере, съсредоточава се. Съсредоточава се толкова силно, че кръвта започва да шуми и пулсира в ушите ѝ...

Мълния. А после внезапна тъмнина, мека и черна, пълен мрак без никаква светлинка.

Шум в ушите.

* * *

Вятър в лицето. Студен вятър. Капки дъжд. Мирис на борове в ноздрите.

Келпи хвърля къчове, пръхти, тропа с крака. Шията ѝ е мокра и гореща.

Мълния. Почти веднага след нея — и гръм. Под светлината на мълнията Цири вижда Ихуараквакс, тръскащ главата и рога си, ровещ в земята с копита.

— Конче?

Тук съм, Звездоока.

Небето е пълно със звезди. Със съзвездия. Драконът. Снежната кралица. Седемте козлете. Стомната.

А почти над самия хоризонт — Окото.

— Получи се — въздъхна Цири. — Успяхме, Конче. Това е моят свят!

Сигналът му беше толкова ясен, че Цири разбра всичко.

Не, Звездоока. Избягахме от техния свят. Но това съвсем не е същото място, не е същото време. Чака ни още дълъг път.

— Не ме оставяй сама.

Няма да те оставя. Аз съм ти дълъжник. Трябва да ти се отплатя. Докрай.

* * *

Едновременно с надигащия се вятър небето на запад потъмня, прииждащите вълни от облаци загасиха съзвездията едно след друго. Угасна Драконът, угаснаха Снежната кралица, Седемте козлете, Стомната. Угасна Окото, продължило да свети по-дълго от останалите.

Небето на хоризонта припламна за кратко от поредната мълния. Разнесе се приглушен грохот. Вятърът се усилваше, запращаше в очите

прах и сухи листа.

Еднорогът изцвили и изпрати телепатичен сигнал.

Няма време за губене. Единствената ни надежда е в бързото бягство. На точното място и в точното време. Да побързаме, Звездоока.

„Аз съм Господарката на Световете. Аз съм Старата кръв.

Аз съм кръв от кръвта на Лара Дорен, дъщерята на Шиадал.“

Ихуараквакс изцвили, подканяйки я. Келпи го подкрепи с протяжно пръхтене. Цири дръпна юздата.

— Готова съм — каза тя.

Шум в ушите. Блясък и светлина. А после — мрак.

[1] Преводът на стиховете на Гьоте е на Григор Ленков. — Б.пр. ↑

[2] Букранион — украса във формата на глава на бик. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Повечето историци обясняват процеса над Йоахим дъо Вет, както и присъдата над него и екзекуцията му, с бурната, жестока и тиранична природа на император Емхир. Не липсват — особено сред авторите с вкус към белетристиката — хипотези за отмъщение и разправа по лични причини. Дойде време да се каже истината, която е очевидна за всеки сериозен изследовател. Дук Дъо Вет е командвал групата „Верден“ по начин, за който определението „неудачен“ е прекалено деликатно. Имайки на разположение двукратно по-многобройни сили от врага, той се е забавил с настъплението на север и е хвърлил всичките си сили срещу верденските гериласи. Групата „Верден“ е проявила изключителна жестокост към населението. Резултатът бил неизбежен и лесен за отгатване: ако през зимата силите на съпротивата наброявали по-малко от петстотин души, през пролетта въстанала почти цялата страна. Преданият на Империята крал Ервил бил убит и начело на въстанието застанал синът му, принц Кистрин, симпатизиращ на нордлингите. Заобиколен от десантите на пиратите от Скелиге откъм фланга, настъпващите от Цидарис нордлинги откъм фронта и бунтовниците откъм тила, Дъо Вет се оплел в хаоса на войната и започнал да претърпява поражение след поражение. По този начин забавил настъплението на група „Центрър“, и както е установено, вместо да

задържи крилото на нордлингите, групата „Верден“ е задържала Мено Коехорн. Нордлингите незабавно се възползвали от ситуацията и предприели контраудари, разкъсвайки обръча около Майнена и Марибор и свеждайки до минимум шансовете за бързо повторно превземане на тези важни крепости.

Некадърността и глупостта на Дъо Вет са оказали влияние и в психологически аспект. Сринал се е митът за непобедимостта на Нилфгард. Към армиите на нордлингите започнали да се присъединяват доброволци.

Рестиф дъо
Монтолон, „Северните
войни — митове, лъжи,
полуистини“

Както можеше да се очаква, Яре беше страшно разочарован. Вследствие на възпитанието в храма и собствената му открита природа той вярваше в хората, в тяхната доброта, дружелюбие и безкористност. Сега от тази вяра не беше останало много.

Вече втора нощ спеше навън, в остатъци от купи сено, а сега се оказваше, че трябва да прекара трета нощ по сходен начин. Във всяко село, където помолеше за подслон за през нощта или за къшет хляб, му отговаряха или с навъсено мълчание, или с ругатни и заплахи. Дори и когато казваше кой е и каква е целта на пътешествието му, това не помагаше с нищо.

Беше много, много разочарован от хората.

Стъмваше се бързо. Момчето крачеше забързано и енергично по пътеката насред полето. Оглеждаше купите сено, отчаян и съсиран от перспективата да прекара поредна нощ под открито небе. Наистина, март беше необичайно топъл, но през нощта ставаше студено. И доста страшно.

Яре погледна небето, на което, както и всяка нощ вече от седмица, се виждаше жълто-червената глава на кометата, пресичаща небето от запад към изток, и точещата се след нея блещукаща огнена

опашка. Зачуди се какво ли наистина можеше да предвещава това странно, споменавано в множество пророчества явление.

Продължи по пътя си. Ставаше все по-тъмно. Пътеката водеше надолу, към гъста редица храсти, изглеждащи страховито в полумрака. Отдолу, там, където беше още по-тъмно, вееше студ и прииждаше отвратителната смрад на изгнили треви и още нещо.

Нещо, което не беше никак добро.

Яре се спря. Опита се да убеди себе си, че по гърба и раменете му пълзи хлад, а не страх. Не успя.

Бреговете на обраслия с ракитак и уродливи върби канал, черен и блестящ като прясна смола, бяха свързани помежду си с ниско мостче. На местата, където гредите бяха изгнили и пропаднали, зееха продълговати дупки; перилата бяха счупени, подпорите им бяха потънали във водата. От другата страна на моста върбите растяха понагъсто. Макар че още беше далеч от същинската нощ, макар че далечните ливади отвъд канала все още бяха осветени от висящата по върховете на тревите паяжина от мъгла, сред върбите цареше тъмнина. В мрака Яре смътно забеляза руините на някаква постройка — вероятно мелница, шлюз или терариум за змиорки.

„Трябва да премина през мостчето — помисли си той. — Няма друг начин! Макар да усещам с кожата си, че там, в мрака, се е стаило нещо зло, трябва да премина от другата страна на канала. Просто съм длъжен да премина, както би постъпил и митичният вожд или герой, за когото четох в онези пожълтели ръкописи в храма на Мелителе. Ще прекося канала и тогава... Как беше? Картите са раздадени? Не, жребият е хвърлен. Назад ще остане миналото ми, напред ще се разпростира бъдещето ми...“

Стъпи на мостчето и веднага осъзна, че предчувствието не го е излъгало. Осъзна го още преди да види. И да чуе.

— Е, какво? — изрече дрезгаво един от онези, които му преградиха пътя. — Не ви ли казах? Казах ви, че ако почакаме малко, все някой ще дойде.

— Вярно, Окултих. — Вторият от въоръжените с дебели тояги типове леко фъфлеше. — Наистина ставаш за врачка. Вярно, че идва някой! Ще дадеш ли с добро, каквото имаш, или няма да мине без бой?

— Нямам нищо! — извика с всички сили Яре, макар че надеждата, че някой ще го чуе и ще хукне да му помага, не беше

голяма. — Аз съм беден пътник! Нямам пукнат грош! Какво да ви дам? Тояжката си? Дрехите?

— И тях също — каза фъфлещият, и в гласа му имаше нещо, което накара Яре да потрепери. — Защото трябва да ти кажа, бедни пътнико, че ние тук всъщност сме много на зор и причаквахме някоя девойка. Но понеже вече се стъмва и явно няма да дойде никаква девойка... Като няма риба, и ракът е риба! Хванете го, момчета!

— Имам нож! — извика Яре. — Предупреждавам ви!

Той наистина имаше нож. Сви го от кухнята на храма в нощта преди бягството си и го скри във вързопа си. Но не посягаше към него. Парализираше го и го ужасяваше мисълта, че това няма смисъл и с нищо няма да му помогне.

— Имам нож!

— Виж ти! — усмихна се фъфлещият, приближавайки се. — Той има нож! Кой би си помислил?

Яре не можеше да побегне. Ужасът беше превърнал краката му в два забити в земята стълба. Усети спазъм, стискащ гърлото му като примка.

— Хей! — извика третият тип, който имаше млад и учудващо познат глас. — Та аз го познавам! Да, да, познавам го! Оставете го, казвам ви, той ми е приятел! Яре? Позна ли ме? Аз съм Мелфи. Хей, Яре? Позна ли ме?

— Поз... нах... — Яре с всички сили се бореше с някакво отвратително, непреодолимо, непознато му досега усещане. Едва когато почувства болка в бедрото си, удрящо се в гредите на моста, разбра какво е това усещане.

Усещането, че губи съзнание.

* * *

— Ама че изненада! — каза Мелфи. — На това му се вика случайност! Да срецна свой човек! Познат от Еландер! Приятел! А, Яре?

Яре преглътна късчето твърда и лепка сланина, с която го почерпи странната компания, хапна си една печена ряпа. Не отговори, само кимна към заобиколилата огнището шесторка.

— И накъде си тръгнал, Яре?

— Към Визима.

— Ха! Та и ние сме към Визима! Какво съвпадение! А, Милтън?

Помниш ли Милтън, Яре?

Яре не го помнеше. Не беше сигурен дали изобщо го е виждал някога. Впрочем Мелфи също малко преувеличаваше, наричайки го приятел. Той беше син на бъчвар от Еландер. Когато двамата заедно посещаваха началното училище към храма, Мелфи редовно пердаше Яре и го наричаше „заченато в копривата копеленце“. Това продължи около година, след изтичането на която бъчварят взе сина си от училището, защото стана ясно, че момчето не е годно за друго, освен да прави бъчви. Така че Мелфи, вместо с пот на челото да опознава тайните на четмата и писмото, започна с пот на челото да рендосва дъски в работилницата на баща си. А когато Яре се изучи и по препоръка на храма беше приет на длъжност помощник-писар в градския съд, бъчварят чирак — по примера на баща си — започна да му се кланя до земята, да му дава подаръци и да демонстрира приятелски чувства.

— ... отиваме във Визима — продължаваше да разказва Мелфи.

— В армията. Всички до един отиваме в армията. Ето тези тук, Милтън и Ограбек, синове на селяни, имат да изпълняват повинност, знаеш как е...

— Знам. — Яре хвърли поглед към синовете на селяните, светлокоси, еднакви като братя, ръфащи някаква неизвестна, изпечена в жарта храна. — По един на всеки десет ниви. Землена повинност. А ти, Мелфи?

— С мен се получи следното — въздъхна бъчварският син: — Първият път, когато Гилдията трябваше да даде наборник, баща ми се откупи и не участва в жребия. Но номерът не мина, наложи се втори жребий, защото градът реши така... Знаеш как е...

— Знам — отново потвърди Яре. — Законът за допълнителното набиране на наборници, приет от съвета на град Еландер на шестнайсети януари. Необходим заради опасността от нилфгардско нападение.

— Щука, чуй го само как говори — хрипливо се намеси в разговора набитият и остриган до кожа тип, който се казваше Окултих

и който първи го беше посрещнал на моста. — Господинчо! Някакъв умник!

— Умник! — подкрепи го провлаченото вторият едър тип, с вечно цъфнала върху физиономията глупава усмивка. — Всезнайко!

— Мльквай, Клапрот! — изрече бавно онзи, когото бяха нарекли Щуката, най-възрастният в компанията, висок, с увиснали мустаци и с обръснат тил. — Щом е умник, тогава е добре да го слушате какво говори. Може да има полза от него. Учеността никога не вреди. Е, почти никога. И почти на никого.

— Което си е вярно — вярно си е — съгласи се Мелфи. — Яре наистина не е глупав, чете и пише... Учен! В Еландер работеше за съдебния пристав, а в храма на Мелителе отговаряше за цяла библиотека от книги...

— Интересното е — прекъсна го Щуката, разглеждайки Яре през дима и искрите, — какво прави такъв съдебно-храмов книжен плъх по пътищата?

— Същото като вас — отвърна юношата. — Отивам да се запиша в армията.

— А за какво му е притрябвала на един съдебно-храмов учен армията? — Очите на Щуката проблеснаха, отразявайки светлината така, както рибите отразяват блъсъка на борината, запалена на носовете на лодките нощем. — Защото нали не е от наборниците? Всеки глупак знае, че храмът е освободен от задължението да дава наборници. Всеки глупак знае също, че всеки един съд може да отърве писаря си от служба. Та каква е работата, господин чиновник?

— Отивам в армията като доброволец — обясни Яре. — Отивам сам, по собствена воля, не като наборник. Отчасти по лични причини, но главно от чувство за патриотичен дълг.

Компанията избухна в гръмогласен хоров смях.

— Гледайте, момчета — обади се най-накрая Щуката, — какви противоречия има понякога в човека. Две природи. Юношата уж е учен и знае много, при това явно е природно умен. Би трябвало да знае какво става в тази война, кой кого побеждава и скоро изцяло ще победи. А той, както сами чухте, без принуда, по собствена воля, от патриотични подбуди, иска да се присъедини към губещата страна.

Никой не направи коментар. Включително и Яре.

— Такива патриотични подбуди — продължи след малко Щуката — обикновено са характерни за хората с болни мозъци, какъвто може и да е случаят със съдебно-храмовия възпитаник. Но стана въпрос и за някакви лични причини. Страшно ми е интересно: какви са тези лични причини?

— Те са толкова лични — отсече Яре, — че няма да говоря за тях. Още повече, че вие, любезни господа, също не бързате да разкажете за своите причини.

— Я гледай — обади се след кратка пауза Щуката. — Ако някой простак ми беше казал такова нещо, моментално щеше да получи един по физиономията. Но щом е учена писарушка... Ще му се размине... този път. И отговарям: аз също отивам в армията. И също като доброволец.

— Като някой болен мозък се присъединяваш към губещите? — Яре сам се учуди откъде събра тази дързост. — Пътном обирачки пътници по мостовете?

— Той още ни е обиден за засадата на моста — закикоти се Мелфи, изпреварвайки Щуката. — Стига, Яре, това беше само шега. Съвсем невинна. Нали, Щука?

— Точно така. — Щуката се прозина и така изщрака със зъби, че се чу ехо. — Невинна шегичка. Жivotът е тъжен като теле, водено към кланицата. Само с такива шегички човек може да се развесели. Не е ли така, писарушка?

— Така е. По принцип.

— Хубаво е, че мислиш така. — Щуката не отместваше от него сълзящите си очи. — Защото иначе нямаше да си ни подходяща компания и щеше да е най-добре да пътуваш до Визима сам. И да тръгнеш веднага.

Яре мълчеше. Щуката се протегна.

— Казах каквото имах да казвам. Е, момчета, пошегувахме се, повеселихме се, а сега е време за почивка. Ако искаме до вечерта да стигнем до Визима, трябва да тръгнем по изгрев-слънце.

* * *

Нощта беше много студена. Въпреки умората си, Яре, свит на кълбо под наметалото си и притиснал колене едва ли не към брадичката си, изобщо не можеше да заспи. Когато най-накрая заспа, спа лошо, сънищата му постоянно го събуждаха. Повечето от тях изобщо не успя да запомни. Освен два. В първия от тях познатият му вешер Гералт от Ривия седеше под висящи от никакви скали дълги висулки. Неподвижен, замръзнал и вече полуласипан от снега, който продължаваше да вали. В другия сън Цири, яхнала врана кобила и прилепила се към гривата ѝ, се носеше в галоп между уродливи елши, опитващи се да я хванат с кривите си клони.

А, и преди разсъмване му се присъни Трис Мериголд. След миналогодишното пребиваване на магьосницата в храма той я беше сънувал няколко пъти. Сънищата караха Яре да прави нещо, от което много се срамуваше.

Сега, разбира се, не направи нищо такова, от което да се срамува. Просто беше твърде студено.

* * *

На сутринта седмината наистина тръгнаха веднага след изгрев слънце. Милтън и Ограбек, селските синове наборници, даваха воля на въображението си, съчинявайки военна песничка:

*Язди войникът, с ризница дрънчи.
Ще те целуне, моме — от пътя се дръпни!
Нека ме целуне, кой му забранява?
С живота си родината той отбранява!*

Щуката, Окултих, Клапрот и залепилият се за тях бъчварски син Мелфи си разказваха вицове, по тяхно мнение — невероятно смешни.

— И нилфгардецът питат: „На какво вони така“? А елфът отговаря: „На лайно!“. Ха-ха-ха!

— Хе-хе-хе!

— Хе-хе-хе-хе! А този слушали ли сте го? Вървят нилфгардец, елф и джудже. Гледат: лети прилеп...

Колкото повече напредваше денят, толкова по-често срещаха по пътя други странници, селски каруци, колони от наборници, марширащи армейски части. Някои от каруците бяха натоварени със стока, след тях бандата на Щуката вървеше с носове, едва ли не долепени до земята, като хрътки, обирали всичко, което падне — ту морков, ту картоф, ряпа или дори глава лук. Скриха предвидливо част от придобивките за тежки моменти, а останалото изядоха, без да спират с вицовете.

— ... а нилфгардецът: „Пфу-у-у!“. И напълнил гащите! Ха-ха-ха!

— Ха-а, ха-ха-ха, ха-а! О боже, не издържам... Напълнил гащите... Ха-а-а, ха-а-а, ха-а-а!

— Хе, хе-е-е, хе-е-е!

Яре чакаше повод и удобен случай, за да се отдели от тях. Не му харесваше Щуката, нито пък Окултих. Не му харесваха погледите, които Щуката и Окултих хвърляха на изпреварващите ги търговски фургони, селските каруци и седящите в тях жени и девойки. Не му харесваше подигравателният тон на Щуката, когато той постоянно се връщаше на въпроса относно целесъобразността на това някой да се записва доброволно в армията в момент, в който поражението и гибелта са сигурни и неизбежни.

Замириса на изорана земя. На дим. В долината, сред равните квадрати на полетата, горичките и блестящите като огледала езерца се виждаха покривите на постройки. От време на време долитаše далечен лай на кучета, мучене на волове, кукуригане на петли.

— Вижда се, че са заможни тези селца — фъфлеше Щуката, облизвайки устни. — Малки, но си ги бива.

— Тук, в долината, живеят полуурьстове — побърза да обясни Окултих. — При тях всичко е хубаво и спретнато. Оправен народ са тези дребосъци.

— Проклети нечовеци! — изхрачи се Клапрот. — Разпореждат се тук, а заради такива като тях истинските хора мизерстват. На такива дори войната не им вреди.

— Засега. — Щуката разтегна устни в неприятна усмивка. — Запомнете това селце, момчета. Това крайното, сред брезите, при

самата гора. Запомнете го добре. Ако някога решава да дойда тук на гости, не искам да се объркам.

Яре извърна глава. Направи се, че не е чул, че гледа само в пътя.

Продължиха да вървят. Милтън и Ограбек, селските синове наборници, запяха нова песен. Не чак толкова военна. И сякаш твърде песимистична. Която можеше да се смята — особено след предишните намеци на Щуката — за лошо предзнаменование.

*Чуйте, хора, със смъртта
няма никаква шега.
Дали си стар или младеж,
от нея няма да се отървеш.
Реши ли някого да отнесе,
не може никой да я спре.*

* * *

— Ето този трябва да има мангизи — оцени навъсено Окултих.
— Ако няма мангизи, да вляза в манастир!

Човекът, заради когото Окултих поемаше такъв огромен риск, беше брадат търговец, който крачеше до теглена от магаре двуколка.

— Мангизи или не — магарето също струва нещо — изфъфли Щуката. — Ускорете крачка, момчета!

— Мелфи — хвана Яре бъчваря за ръкава, — отвори си очите. Не виждаш ли какво се готови тук?

— О, това са само шегички, Яре. — Мелфи си изтръгна ръкава.
— Само шегички.

Отблизо се виждаше, че двуколката на търговеца за нула време може да се превърне в сергия. Конструкцията, теглена от магарето, беше украсена с ярки надписи. Съдейки по тях, търговеца предлагаше балсами и лекове, талисмани и защитни амулети, еликсири и отвари, перилни препарати, металотърсачи и трюфелотърсачи, надеждна стръв за риба, змиорки и девойки.

Търговеца, слаб и прегърбен от бремето на годините тип, се огледа, видя ги, изруга и подкара магарето. Но магарето, както всяко

магаре, изобщо не възнамеряваше да върви по-бързо.

— Има, има нещо този — оцени тихо Окултих. — И в каручката сигурно ще се намери това-онова...

— Е, момчета — изкомандва Щуката, — раз, два! Да се захващаме за работа, докато на пътя има малко свидетели!

Яре, без сам да знае откъде у него се е взело толкова мъжество, с няколко големи крачки изпревари компанията и се обърна, преграждайки пътя към търговеца.

— Не! — каза той, с усилие изтръгвайки думите от свитото от спазми гърло. — Няма да позволя...

Щуката бавно разтвори кафтана си и показа втъкнатия в колана му дълъг нож, явно оствър като бръснач.

— Отдръпни се, писарушка — прошепна той зловещо. — Ако ти е скъп животът. Мислех си, че ще се приспособиш към компанията ни, но не — виждам, че храмът те е направил прекалено набожен, твърде много си се вмирисал на кандило. Така че отстъпи от пътя, защото иначе...

— Я, какво става тук? А?

Иззад наредените покрай пътя клонести върби, най-често срещащият се елемент на пейзажа в долината на река Исмена, се появиха две страни фигури.

И двамата мъже имаха натъркани с воськ и стърчащи нагоре мустачки, широки шарени панталони, стегнати, украсени с лентички кафтани и огромни меки копринени шапки със снопове пера. Освен висящите на широките им колани сатъри и кинжали, и двамата носеха на гърбовете си двуръчни мечове, дълги почти сажен^[1], с ръкохватки, дълги един лакът и големи, извити предпазители.

Поскачайки, ландскнехтите^[2] закопчаваха панталоните си. Нито един от тях не направи дори движение към ръкохватките на страховитите мечове, но Щуката и Окултих моментално се кротнаха, а великанът Клапрот се сви като надуваема играчка, на която са изпуснали въздуха.

— Ние тук... Ние тук нищо... — зафъфли Щуката. — Нищо лошо...

— Само се шегуваме — изврещя Мелфи.

— На никого не е нанесена вреда — неочеквано се обади прегърбеният от годините търговец. — На никого!

— Отиваме във Визима — бързо се намеси Яре, — за да се запишем в армията. Може би и вие сте натам, господа войници?

— Точно така — изсумтя ландскнехтът, веднага съобразявайки за какво става въпрос. — И ние сме към Визима. Който иска, може да върви с нас. Ще бъде по-безопасно.

— Определено по-безопасно — многозначително добави вторият, измервайки Щуката с продължителен поглед. — Освен това трябва да добавя, че неотдавна видяхме тук, в околностите на Визима, конен патрул. Те с голяма охота бесят по дърветата, горко на разбойниците, които им попаднат на пътя.

— Наистина е добре. — Щуката се посъвзе и се озъби. — Даже е много добре, уважаеми господа, че има закон и наказание за разбойниците, така трябва да бъде. В такъв случай да тръгваме към Визима, към армията, патриотичният дълг ни зове.

Ландскнехтът го изгледа продължително и с подозрение, но после сви рамене, намести меча си и тръгна по пътя. Спътникът му, както и Яре и търговецът с магарето и двуколката поеха след него, а на известно разстояние ги последваха Щуката и шайката му.

— Благодаря ви, господа войници — каза след известно време търговецът, подкарвайки магарето с тояжката си. — Благодаря ти и на теб, млади господине.

— Няма за какво — махна с ръка единият ландскнехт. — Свикнали сме.

— В армията отиват най-различни хора. — Спътникът му погледна през рамо. — Когато градът или селото разберат, че са длъжни да дадат всеки десети за наборник, често се възползват от случая, за да се отърват от най-големите негодници. А после пътищата се изпълват с такава измет. Но нищо, там, в армията, ефрейторската палка ги учи на послушание; като минат един-два пъти на бегом през уличката^[3], ще се научат на ред.

— Аз отивам да се запиша доброволец, не по принуда — побърза да поясни Яре.

— Похвално, похвално. — Ландскнехтът го погледна и зави крайчетата на натърканите си с воськ мустаци. — При това виждам, че още от детството ти са те месили от друго тесто. Как се събра с тях?

— Случайността ни събра.

— Вече съм виждал как такива случайни срещи и сприятиелявания водят всички заедно до бесилото — каза със сериозен тон войникът. — Направи си изводите, момче.

— Ще си ги направя.

* * *

Преди забуленото в облаци слънце да достигне зенита си, стигнаха до главния път. Тук се наложи да направят принудително прекъсване на пътешествието, заедно с тълпящите се пред тях пътници — защото пътят беше задръстен от преминаващи войски.

— Отиват на юг — поясни единият от ландскнехтите. — Към фронта. Към Марибор и Майена.

— Какви знаци носят? — посочи с глава другият.

— Редански — отвърна Яре. — Сребърни орли на пурпурен фон.

— Правилно отгатна. — Ландскнехтът го потупа по рамото. — Наистина си умна глава, младежо. Това е реданската армия, която кралица Хедвиг ни изпрати на помощ. Сега сме силни в единството си: Темерия, Редания, Аедирн, Каедвен — всички сме съюзници, свързани общото дело.

— Малко късничко — обади се зад гърбовете им Щуката с явен сарказъм.

Ландскнехтът се обърна и го погледна, но си премълча.

— Е, да седнем и да дадем възможност на нозете ни да си починат — предложи Мелфи. — На тази войска не ѝ се вижда краят, ще мине доста време, преди пътя да се освободи.

— Да седнем ей там, при горичката — посочи търговецът. — Оттам гледката е по-хубава.

Реданската конница отмина, след нея, вдигайки прах, маршируваха пешаците и щитоносците. След тях пристъпваха конници с ризници.

— А тези са с други знаци — посочи ги Мелфи. — Черни знамена, изпъстрени с нещо бяло.

— Ex, глуха провинция — погледна го ландскнехтът. — Не знаеш герба на собствения си крал. Това са сребърни лилии, празноглавецо.

— Черно поле, осяно със сребърни лилии — каза Яре и изведнъж му се прииска да покаже, че във всеки случай той не е глуха провинция. — На стария герб на кралство Темерия е бил изобразен крачещ лъв — продължи той. — Но темерийските принцове използвали променен герб: добавяли към щита допълнително поле с три лилии, защото в хералдическата символика лилията е знак за кралски син, наследник на трона и скрептъра.

— Смотан всезнайко — изсьска Клапрот.

— Нека да говори, а ти си затваряй устата, конска муцуно — изрече заплашително ландскнехтът. — Продължавай, момче. Това е интересно.

— А когато принц Гойдемар, син на стария крал Гардик, влязъл в битка против въстаниците на дяволицата Фалка, темерийската армия се била и победила решително именно под неговото водачество, под герба с лилиите. Когато по-късно Гойдемар наследил трона от баща си, той в чест на тези победи и на чудодейното избавление на жена му и децата му от вражески ръце направил трите лилии на черен фон герб на кралството. А по-късно крал Кедрик със специален декрет променил герба, превръщайки го в черен щит, осенен със сребърни лилии. И темерийският герб такъв си и останал до ден-днешен. В което можете да се убедите и сами, защото по пътя точно сега минават темерийските копиеносци.

— Много точно ни обясни всичко, млади господине — каза търговеца.

— Не аз — въздъхна Яре. — Заслугата е на Ян от Атре, учен хералдик.

— Явно и ти не си по-лош учен.

— Точно като за новобранец — обади се шепнешком Щуката. — Достоен да бъде убит под тези сребърни лилии, за краля и за Темерия.

Чуха пеене. Страховито, войнствено, ехтящо като бурна вълна, като грохота на приближаваща се буря. След темерийците в плътен строй се движеше друга армия. Сива, почти безцветна кавалерия, над която не се развиваха нито хоругви, нито знамена. Яздещите начело командири носеха украсени с конски опашки прътове, върху които имаше напречни дъски с наредени отгоре човешки черепи.

— Свободната рота — посочи сивите конници ландскнехтът. — Кондотиери^[4]. Наемна войска.

— Веднага си личи, че са войнствени — въздъхна Мелфи. — Мъжага до мъжага! И какви са им равни редиците, като на парад!

— Свободната рота — повтори ландскнехтът. — Вижте, селяни и младоци, на какво се вика истински воиници. Тези вече са влизали в битка — точно те, кондотиерите, предвождани от Адам Панграт, Мола, Фронтино и Абатемарко, са наклонили везните при Майена, благодарение на тях се е разкъсал нилфгардският обръч, тяхна е заслугата, че крепостта е освободена.

— Сигурен съм — добави другият, — че тези смели и мъжествени хора, кондотиерите, са непробиваеми в битка също като тази скала. Макар и Свободната рота да служи срещу заплащане, както може да се разбере от песните им.

Отрядът се приближаваше и песента им звучеше все по-мощно и гръмогласно, но се долавяше и удивително мрачна, зловеща нотка:

*От тронове не се вълнуваме,
с крале в алианси не членуваме.
За да служим, във отплата,
искаме дукати!*

*Клетвите ви за нас не струват,
 знамената ви не целуваме.
За верността ни, във отплата,
искаме дукати!*

— Ех, ако можеше да се служи при такива — въздъхна отново Мелфи. — Да се воюва заедно с такива... Човек може да спечели и слава, и пари...

— Дали не ме лъжат очите? — намръщи се Окултих. — Начело на втория отряд... Жена? Под командинето на жена ли воюват тези наемници?

— Да, това е жена — потвърди ландскнехтът. — Но не която и да е жена. Това е Джулия Абатемарко, наричат я „Сладката ветрогонка“. Войн един път! Под нейна команда кондотиерите са спрели настъплението на Черните и елфите при Майена, макар че е

разполагала само с два отряда по петстотин бойци, а нилфгардците са били три хиляди!

— Дочух — изрече Щуката със странен, противно работепен и същевременно злобен тон, — че не е имало голяма полза от тази победа, тези дукати напразно са платени на наемниците. Нилфгард се окопитил и отново ударил нашите, здравата! И отново обсадил Майена. А може би вече е превзел крепостта? И може би се насочва насам? И след някой друг ден ще пристигне? Може би тези продажни кондотиери вече отдавна са купени с нилфгардско злато?

— А може би — прекъсна го разсърдилият се войник, — искаш да получиш един по мутрата, нахалнико? Имай предвид, че плюенето по войската ни се наказва с бесило! Млъквай, докато още съм добър!

— Ооо! — Глуповатият Клапрот, широко отворил уста, разсея напрежението. — Ооо, гледайте! Какви смешни дребосъци идват!

По пътя, под глухия грохот на литаври, рева на гайди и дивото врещене на пищялки, маршируващ отряд пехотинци, въоръжени с алебарди, гизарми, брадви, вериги и боздугани. Облечени с кожени ямурлуци, ризници и с островърхи шапки на главите, войниците бяха наистина необичайно ниски.

— Джуджета от планините — поясни ландскнехтът. — Едно от подразделенията на Махакамския свободен отряд.

— А аз си мислех, че джуджетата не са с нас, а са против нас — каза Окултих. — Мислех, че проклетите дребосъци са ни предали и са с Черните против нас...

— Ти си мислел? — погледна го пренебрежително ландскнехтът.
— Интересно с какво? Ти, дръвнико, дори и да погълнеш със супата някоя хлебарка, пак ще имаш повече ум в кратуната, отколкото сега. Тези, които маршират там, са едно от подразделенията на пехотата на джуджетата, които ни е изпратил на помощ Броувър Хуг, махакамският старейшина. В по-голямата си част те също са участвали в битки — понесоха големи загуби при Визима, когато отстъпиха за прегрупиране.

— Войнствен народ са джуджетата — потвърди Мелфи. — В Еландер един от тях като ме удари по ухoto на Саовине, главата ми кънтя чак до Юле.

— Отрядът на джуджетата е последен в колоната — каза ландскнехтът, засланяйки очите си с длан. — Край на парада. Сега

пътят ще се освободи. Да се приготвяме и да тръгваме, защото скоро ще стане пладне.

* * *

— Толкова военни са тръгнали на юг — каза търговецът на амулети и лекове, — че несъмнено ще бъде голяма война. Големи нещаствия очакват хората! А пък армията ще претърпи големи бедствия. Хиляди ще погинат от меч и пожари. Да вземем, господа, тази комета с червената огнена опашка, която всяка нощ се вижда на небето. Ако опашката на кометата е синя или бледосиня, това е предзnamенование за зимни болести, трески и простуди, а също така за водни бедствия като наводнения, бури или порои. Червеният цвят показва, че ще има кръв и огън, а също така желязо, което се ражда от огъня. Страшни, страшни нещаствия очакват хората! Ще има големи погроми и кланета. Както е казано в онова пророчество: ще лежат труповете на камари, дванайсет лакти високи, по опустошената земя ще бродят вълци, а човек ще целува на другите хора следите... Горко ни!

— Защо на нас? — прекъсна го студено ландскнехтът. — Кометата лети високо, от Нилфгард също я виждат, да не говорим за долината на Ина, откъдето, казват, настъпва Мено Коехорн. Черните също гледат към небето и виждат кометата. Защо да не приемем, че тя пророкува поражение не на нас, а на тях? Че техните трупове ще лежат на камари?

— Точно така! — подкрепи го вторият ландскнехт. — Това ги очаква Черните!

— Много хитро го съобразихте, господа.

— Че как!

* * *

Прекосиха заобикалящите Визима гори, излязоха на ливадите и пасищата. Тук пасяха цели стада коне, най-различни — кавалерийски, ездитни, впрегнати — за карети или за тежки каруци. Както

обикновено през март, из ливадите нямаше кой знае колко трева, но се виждаха много пълни със сено каруци.

— Виждате ли? — облиза устни Окултих. — Това се казват коне! И никой не ги пази! Само отиваш и си взимаш...

— Затваряй си устата — изсъска Щуката и се усмихна угоднически на ландскнехтите, показвайки щърбите си зъби: — Той си мечтае да служи в кавалерията, господа, затова се зазяпва така по конете.

— В кавалерията? — подхвърли единият ландскнехт. — Какво си въобразява тоя нахалник? По-скоро става за коняр, да изтребва с вила фъшкиите изпод конете и да ги извозва с ръчна количка!

— Прави сте, господа!

Продължиха нататък, и най-накрая достигнаха до дигите покрай редица изкуствени езерца и канали. И внезапно видяха подаващите се над върховете на елшите кули на визимския замък.

— Е, почти пристигнахме — каза търговецът. — Надушвате ли?

— Пфу! — намръщи се Мелфи. — Каква смрад! Какво е това?

— Сигурно войници, умрели от глад на кралска служба — промърмори зад гърбовете им Щуката. Но тихичко, така че ландскнехтите да не го чуят.

— Не се издържа, а? — засмя се единият ландскнехт. — Ами тук са били на лагер хиляди войници, а войниците трябва да ядат, и след като се наядат — да се изходят. Такива ги е създала природата и нищо не може да се направи по въпроса! И всичко, което остане подир тях, се извозва и се изсипва в тези канали, дори без да се затрупва. През зимата, като замръзне всичко, може да се понесе, но през пролетта... Пфу!

— И постоянно идват нови войници и увеличават старата купчина. — Вторият ландскнехт също се изплю. — А чувате ли силното жужене? Това са мухи. Цели рояци, рано напролет тук е невиждана гледка! Обвийте си лицата с каквото можете, че влизат в очите и устата, гадините! Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

* * *

Отминаха каналите, но не успяваха да се отдалечат от вонята. Даже напротив. Яре можеше да се закълне, че колкото повече се приближаваха към града, толкова по-силна ставаше смрадта. Но също така по-разнообразна и богата на оттенъци. Воняха заобикалящите града военни обози и палатки. Вонеше огромният лазарет. Воняха многолодните и шумни предградия, вонеше насипът, вонеше портата, воняха площадите и уличките, воняха стените на издигащия се над града замък. За щастие ноздрите им бързо свикнаха и скоро вече им беше все едно дали това са изпражнения, мърша, котешка пикня или поредната столова.

Мухите бяха навсякъде. Непрестанно жужаха, влизаха в очите им, в носовете. Невъзможно беше да ги прогонят. По-лесно беше да ги размазват върху лицето си. Или между зъбите си.

Веднага щом излязоха от сянката на портата, погледите им бяха привлечени от огромна картина на стената, изобразяваща рицар с насочен към тях показалец. Надписът над картината питаше с огромни букви: „А ТИ ЗАПИСА ЛИ СЕ ДОБРОВОЛЕЦ?“.

— Да, да — промърмори единият ландскнехт. — За съжаление.

Имаше множество такива картини — едва ли не на всяка стена. Преобладаваше рицарят с показалеца, но често се забелязваше и патетичната Майка Родина с развиващи се прошарени коси, зад чийто гръб пламтяха села и се виждаха бебета, набучени на нилфгардски копия. Мяркаха се и изображения на елфи, захапали окървавени ножове.

По едно време Яре се обърна и осъзна, че са останали сами — той, ландскнехтите и търговецът. От Щуката, Окултих, селските новобранци и Мелфи не беше останала и следа.

— Да, да — потвърди предположението му ландскнехтът, гледайки го внимателно. — Твоите приятелчета се ометоха при първия удобен случай, зад първия ъгъл. И знаеш ли какво ще ти кажа, момче? Добре, че пътищата ви се разделиха. И дано не се срещнат отново.

— Жалко за Мелфи — промърмори Яре. — По принцип е добро момче.

— Всеки сам избира съдбата си. А ти ела с нас. Ще ти покажем къде вербуват наборниците.

Излязоха на малък площад, на сред който на каменна платформа се издигаше позорен стълб. Около него се тълпяха жадни за

развлечения граждани и войници. Окованият във вериги осъден, който току-що беше получил буца кал в лицето, плюеше и плачеше. Тълпата цвилеше от смях.

— Ей! — извика единият ландскнехт. — Гледайте кого са оковали! Това е Фусон! Интересно, за какво ли?

— За земеделие — побърза да разясни дебел гражданин с шуба от вълча кожа и филцова шапка.

— За какво?

— За земеделие — повтори натъртено дебелакът. — За това, че е сял!

— Ха! Що за глупости плещите, с извинение? — засмя се ландскнехтът. — Познавам Фусон, той е обущар, син на обущар и внук на обущар. Никога в живота си нито е сял, нито е орал, нито е брал. Откъде го измислихте това за сеенето?

— Самият съдебен изпълнител го каза! — наду се гражданинът.
— Ще стои на позорния стълб до сутринта, защото е сял! И е сял по нилфгардско внушение и срещу нилфгардски сребърници... Наистина, странно зърно е сял, някакво отвъдморско... Чакай да си спомня... А! Дефетизъм^[5]!

— Да, да! — възклика продавачът на амулети. — Дочух и аз, че говореха за това! Нилфгардските шпиони и елфите разпространяват мор, заразяват извори, кладенци и ручеи с разни отрови: татул, цикута, проказа, дефетизъм.

— Така е — кимна гражданинът с шубата от вълча кожа. — Вчера обесиха двама елфи. Заради същите отрови.

* * *

— Зад ъгъла на тази уличка — посочи единият ландскнехт — има кръчма, в която работи комисията по вербуването. Разпънали са там голямо платнище, на него са темерийските лилии, които са ти познати, момче, така че няма как да се объркаш. Е, бъди здрав. Дано дадат божовете да се срещнем и в по-добри времена. Всичко хубаво и на вас, господин търговецо.

Търговецът се изкашля шумно.

— Любезни господа — каза той, ровейки сред сандъчетата и кутиите си, — позволете, за помощта ви... В знак на благодарност...

— Не си правете труда, добри човече — прекъсна го ландскнхехтът с усмивка. — Помогнали сме и това е, няма нужда да го споменаваме повече...

— А може би чудотворен мехлем против рани от стрели? — Търговецът намери нещо на дъното на една кутия. — Или може би универсален и безотказен лек против бронхит, подагра, паралич, че даже и срещу пърхот? Или смолист балсам против ужилвания на пчели и ухапвания на змии и вампири? А може би талисман за защита от лоши погледи?

— А може би имате нещо за облекчаване на последствията от погълъщане на лоша храна? — попита го сериозно ландскнхехтът.

— Имам! — извика търговецът с грейнала физиономия. — Ето много ефективно средство, изработено от магически корени и допълнено с ароматни билки. Достатъчни са три капки след ядене. Моля, вземете го, любезни господа!

— Благодаря. Е, всичко хубаво, господине. Всичко хубаво и на теб, момче. Успех!

— Честни, благоразумни и учтиви — оцени ги търговецът, когато войниците се скриха в тълпата. — Такива не се срещат всеки ден. Но и ти ми помогна, млади господине. Какво да ти подаря на теб? Амулет гръмоотвод? Безоар? Костенурков камък против уроци? Ха, имам и опущен зъб от труп, и парче от изсушено дяволско изпражнение — него е добре да го носиш в десния си ботуш...

Яре откъсна поглед от хората, които с ярост отмиваха от една стена надписа: „ДА ИЗЛЕЗЕМ ОТ ПРОКЛЕТАТА ВОЙНА.“

— Оставете — каза той. — Време ми е да тръгвам...

— Ха! — възклика търговецът, изваждайки от една кутийка медальонче с формата на сърчице. — Това трябва да ти е от полза, младежо, защото е точно за млади хора. Голяма рядкост е, имам само един екземпляр. Магьоснически амулет. Прави така, че любимата на притежателя не забравя за него никога, дори ако ги разделят много време и много мили. Погледни, ето така се отваря, а вътре има листче от тънък папирус. Достатъчно е да се напише на това листче с червено магическо мастило, каквото имам, името на любимата ти, и тя няма да

те забрави, сърцето ѝ няма да ти измени, няма да те предаде и няма да те изостави. Е?

— Хммм. — Яре леко се изчерви. — Знам ли...

— Какво име да запиша? — Търговецът потопи перото в магическото мастило.

— Цири. Тоест Цирила.

— Готово. Вземи.

— Яре! Какво правиш тук, по дяволите?

Яре рязко се обърна. „Надявах се, че съм оставил миналото зад гърба си — помисли си той машинално, — че всичко отсега нататък ще бъде ново. А едва ли не на всяка крачка се натъквам на стари познати.“

— Господин Денис Цранмер...

Джуджето с тежка шуба, ризница, железни нараменници и шапка от лисича кожа с наръч пера, огледа бързо момчето, после търговеца, след това пак момчето.

— Какво правиш тук, Яре? — попита суворо той, повдигайки вежди, брада и мустаци.

Момчето помълча известно време, чудейки се дали да не изльже и дали за достоверност да не вплете в лъжата версията на благоразположения търговец. Но почти веднага размисли. Денис Цранмер, някога служил в гвардията на княза на Еландер, се ползваше с репутацията на джудже, което трудно може да бъде излъгано.

— Искам да се запиша в армията.

Знаеше какъв ще бъде следващият въпрос.

— А Ненеке разреши ли?

Нямаше нужда да отговаря.

— Избягал си! — разтърси брада Денис Цранмер. — Просто си избягал от храма. А Ненеке и жриците сега си скубят косите...

— Оставих им бележка — измънка Яре. — Господин Цранмер, не можех... Дължен бях... Не можех да се примиря с бездействието, когато врагът е на прага... В тежък за родината час... А при това тя... Цири... Майка Ненеке не беше съгласна за нищо на света; макар че изпрати три четвърти от девойките в армията, мен не ме пусна... Аз не можех...

— И взе, че избяга — смръщи вежди джуджето. — Безброй демони, би трябвало да те вържа и да те изпратя в Еландер по

куриерска поща! За да те затворят там в тъмницата под замъка и да те държат, докато жриците не се появят да си вземат пратката! Би трябвало да... — Той се задъха от гняв. — Кога си ял за последен път, Яре? Кога за последен път яде топла храна?

— Наистина топла? Преди три... Не, преди четири дни.

— Да вървим.

* * *

— Яж по-бавно, синко — посъветва го Золтан Чивай, един от спътниците на Денис Цранмер. — Вредно е да се яде бързо, без да се дъвче както трябва. Закъде си се разбързал? Повярвай ми, никой няма да ти вземе тази храна.

Яре не беше толкова сигурен в това. В главната зала на странноприемницата „При рошавата мишка“ точно в момента се водеше юмручен бой. Под акомпанимента на рева на другарите им от Свободната рота и аплодисментите на местните проститутки, две набити и широки като печки джуджета така се налагаха, че залата кънтеше. Подът скърцаше, падаха мебели и съдове, а пръските кръв от разбитите носове на биещите се валяха наоколо като дъжд. Яре очакваше всеки момент някой от бойците да се стовари върху тяхната офицерска маса и да събори на пода чинията със свински джолан, паницата с варен грах и глинените халби. Бързо глътна отхапаното парче сланина, изхождайки от съображението, че каквото е погълнал, вече си е негово.

— Не mi стана много ясно, Денис... — Второто джудже, на име Шелдън Скагс, дори не трепна, макар че един от бойците, размахващи юмруци, едва не го удари. — Ако това момче е жрец, защо трябва да се записва в армията? Нали жреците не могат да проливат кръв?

— Той е възпитаник на храма, не е жрец.

— Никога не съм ги разбирал тези объркани човешки суеверия, мамка му! Е, не е хубаво да се подиграваш с чужди вярвания... Излиза, че това момче, макар че е възпитаник на храма, няма нищо против проливането на кръв. Особено нилфгардска. Така ли е, младежо?

— Остави го на мира, Скагс.

— Охотно ще отговоря. — Яре си отхапа парче от джолана и изсипа в устата си лъжица грах. — Работата е следната: в справедлива война може да се пролива кръв. При защита на държавните интереси. Затова се записвам... Майката Родина зове...

— Сами виждате — Шелдън Скагс обходи с поглед приятелите си — колко истина има в твърдението, че хората са ни толкова близка раса, сякаш имаме общ произход. Най-доброто доказателство за това седи между нас и нагъва грах. С други думи: и сред младите джуджета се срещат много такива глупави ентузиасти.

— Особено след майенския поход — отбеляза студено Золтан Чивай. — След спечелените битки напливът на доброволци винаги се увеличава. Но ще намалее веднага щом се разчуе за настъплението нагоре по река Ина на войската на Мено Коехорн, оставяща след себе си само вода и гола земя.

— Само да не започне тогава наплив в обратна посока — промърмори Цранмер. — Нямам голямо доверие на доброволците. Интересно е, че всеки втори дезертьор е бивш доброволец.

— Как можете... — Яре без малко не се задави. — Как може да предполагате нещо подобно, господине... Аз от идейни съображения... Отивам на справедлива и священа война... Майката Родина...

С удар, който, както се стори на момчето, разтресе основите на сградата, едното джуudge рухна, прахта от процепите между дъските на пода се вдигна половин сажен нагоре. Този път поваленият, вместо да скочи на крака и да цапардоса противника си, лежеше, размахвайки хаотично крайници като паднал по гръб майски бръмбар.

Денис Цранмер се изправи.

— Въпросът е решен — каза той гръмко, оглеждайки залата. — Постът командир на рота, останал вакантен след геройската смърт на Елкана Фостър, паднал в битката при Майена, се получава от... Как ти е името, синко? Забравих го.

— Бласко Грант! — Победителят в юмручния бой изплю на пода един от зъбите си.

— ... се получава от Бласко Грант. Има ли още някакви спорни въпроси относно повишенията? Не? Чудесно. Кръчмарю! Бира! За какво говорехме?

— За справедливата война — започна да изброява с пръсти Золтан Чивай. — За доброволците. За дезертьорите...

— Точно така — прекъсна го Денис. — Знаех си, че исках да кажа още нещо. Ставаше въпрос за дезертиращите доброволци. Спомням си цинтрийския корпус на Висегерд. Гадините дори не сменили знамето си. Това ми го разказаха кондотиери от Свободната рота, от отряда на Джулия Сладката ветрогонка. При Майена отрядът на Джулия се натъкнал на цинтрийци. Те вървели в авангарда на нилфардските редици, под същите знамена с лъвове...

— Тях ги е призовала Майката Родина — вметна навъсено Скагс.

— И императрица Цири.

— Тихо! — изсъска Денис.

— Вярно — каза мълчалото до момента четвърто джудже, Ярпен Зигрин. — Тихо и при това възможно най-тихо! И то не заради страх от шпиони, а защото не бива да говориш за неща, за които нямаш никаква представа.

— А ти, Ярпен, имаш представа за тези неща, така ли? — издаде брадата си напред Скагс.

— Имам. И ще ти кажа едно нещо: никой не би могъл да принуди това момиче да направи нещо — нито Емхир вар Ерейс, нито магьосничките бунтовнички от Танед, нито дори самият дявол. Не биха могли да я прочупят. Знам това. Защото я познавам. Цялата тази история със сватбата й с Емхир е мистификация. Мистификация, от която могат да се заблудят само разни глупаци... Казвам ви, това момиче има друго предопределение. Съвсем различно.

— Говориш така, сякаш наистина си я познавал, Зигрин — промърмори Скагс.

— Престани — намеси се неочеквано Золтан Чивай. — Що се отнася до предопределението, той има право. И аз вярвам в това. Имам си основания.

— Добре де! — махна с ръка Шелдън Скагс. — Защо да говорим празни приказки? Цирила, Емхир, предопределението... Това са далечни неща... А това, което е по-близо, господа, е Мено Коехорн и армия „Център“.

— Аха — въздъхна Золтан Чивай. — Нещо не ми се вярва да избегнем голямата битка. Може би най-голямата в историята.

— Тя ще реши много неща — каза Денис Цранмер. — Наистина много...

— И още повече неща ще приключи.

— Всичко... — Яре се оригна, благоприлично прикривайки устата си с длан. — Ще приключи всичко.

Джуджетата известно време го гледаха мълчаливо.

— Не можах да те разбера съвсем, младежо — каза най-накрая Золтан Чивай. — Ще поясниш ли какво имаш предвид?

— В княжеския съвет... — заговори, запъвайки се Яре. — На Еландер... Та там се говореше, че победата в тази война е толкова важна, защото... Това е най-голямата война, която ще сложи край на всички войни.

Шелдън Скагс прихна и опръска брадата си с бира. Золтан Чивай се разсмя с глас:

— И вие ли мислите така, господа?

Сега беше ред Денис Цранмер да прихне. Ярпен Зигрин запази мълчание, гледайки юношата внимателно и като че ли със съчувствие.

— Синко — каза той накрая много сериозно. — Погледни. Ето там, на бара, седи Евангелина Пар. Трябва да се признае, че тя е голяма. Направо огромна. Но въпреки размерите си, несъмнено тя не е курва, способна да сложи край на всички курви.

* * *

Денис Цранмер зави в една тясна и безлюдна уличка и се спря.

— Трябва да те похваля, Яре — каза той. — Знаеш ли за какво?

— Не.

— Не се преструвай. Пред мен — няма нужда. Достойно за похвала е, че дори окото ти не трепна по време на разговора за Цирила. Още по-похвално е, че дори не си отвори устата... Е, не прави глупави физиономии. Знам много за нещата, които стават при Ненеке, зад стените на храма, можеш да ми вярваш. А ако това не ти е достатъчно, трябва да ти кажа и че чух името, което търговецът записа на медальона. — Джуджето тактично се направи, че не вижда руменината, избила върху лицето на момчето. — Продължавай да се

държиш така и по-нататък, Яре. И не само когато става въпрос за Цири... В какво си се зазяпал?

На стената на хамбара в края на улицата някой беше написал с разкривени букви: „ПРАВИ ЛЮБОВ, НЕ ВОЙНА“. Отдолу някой беше добавил с доста по-малки букви: „Ходи по нужда всяка сутрин“.

— По-добре гледай в друга посока, глупако — подхвърли Денис Цранмер. — Само за четенето на такива надписи можеш здравата да загазиш, а ако кажеш нещо не на място, ще те качат на стълба и ще ти съдерат кожата от гърба. Тук осъждат бързо. Много бързо!

— Видях вече окования обущар — промърмори Яре. — За това, че се дефетизъм.

— Неговото „сеене“ — каза сериозно джуджето, дърпайки момчето за ръкава — най-вероятно се е изразявало в това, че когато е изпращал сина си в армията, е плакал, вместо да крещи патриотични лозунги. За по-сериозно „сеене“ наказват по друг начин. Ела, ще ти покажа.

Двамата излязоха на малък площад. Яре отстъпи назад, притискайки с ръце устата и носа си. На огромно каменно бесило висяха повече от десет трупа. Някои — ако се съди по вида и миризмата им — бяха там от доста отдавна.

— Ето този — посочи Денис, като същевременно пропърждаше мухите — е изписвал глупави надписи по стените. Този е твърдял, че войната е дело на управляващите и че мобилизираните нилфгардски селяни не са му врагове. Третият, подпийнал, разказал следния виц: „Какво е копието? Това е оръжие на велможите — тояга, на всеки от краищата на която има по един бедняк“. А там, накрая, виждаш ли онази жена? Това е мадам на армейски пътуващ бордей, на чийто фургон е било написано: „Чукай днес, войнико! Защото утре вече може и да не си способен!“.

— И само заради това.

— Освен това се оказалось, че една от девойките има трипер. А това вече е по параграфа за диверсия и умишлено снижаване на боеспособността.

— Разбрах, господин Цранмер. — Яре зае стойката, в която според него стояха войниците. — Но не се беспокойте за мен. Аз не съм никакъв дефетист...

— Нищо не си разбрал и не ме прекъсвай, преди да съм свършил. Този последният обесен, дето тъкмо се е разсмърдял, е виновен само в това, че в отговор на приказките на агент-провокатор е възкликал: „Прав сте, господине, наистина сте прав, че две и две е четири!“. Ето сега какви, че си разбрал.

— Разбрах. — Яре се огледа скришом. — Ще бъда внимателен. Но... Господин Цранмер... Как са нещата в действителност?

Джуджето също се огледа.

— В действителност — каза той тихо — нещата стоят така: армейска група „Център“ на маршал Мено Коехорн, състояща се от около сто хиляди войници, напредва на север. Ако не беше въстанието във Верден, вече щяха да са тук. В действителност би било добре да се започнат преговори. В действителност Темерия и Редания нямат достатъчно сили, за да спрат Коехорн. Не и преди стратегическата граница Понтар.

— Река Понтар е на север от нас — прошепна Яре.

— Точно това исках да кажа. Но помни, за това никому нито дума.

— Ще внимавам. Но и когато попадна в отряда ли? И там ли мога да се натъкна на шпионин?

— В строевата част? Близо до фронтовата линия? По-скоро не. Шпионите затова са толкова усърдни преди фронтовата линия, защото се боят да не попаднат там. Освен това, ако бесят всеки войник, който се оплаква, роптае и недоволства, то няма да има кой да воюва. Но ти, Яре, както и в случая с Цири, по-добре си дръж езика зад зъбите. Помни ми думите, в затворена уста не може да влезе нито една муха. Никога. А сега да вървим, ще те изпратя до комисията.

— Ще кажете ли там някоя дума за мен? — Яре погледна с надежда джуджето. — А, господин Цранмер?

— Ама че си глупав, писарушка! Това тук е армия! Да ходатайстват за теб е все едно да си бродираш на гърба със златни букви „неудачник“. Повече няма да има живот за теб в отряда, момче.

— А при вас? — запримигва Яре. — Във вашия отряд?

— Дори не си го помисляй.

— Защото при вас е само за джуджета, нали? — изрече с горчивина момчето. — Не е за мен, нали?

— Да.

„Не е за теб — помисли си Денис Цранмер. — Не е за теб, Яре. Защото аз все още не съм се издължил на Ненеке. И затова искам да се върнеш жив от войната. А Махакамският свободен отряд се състои от джуджета, от същества от чужда и по-лоша раса. Него винаги ще го изпращат с най-опасните задачи, в най-горещите точки. Там, откъдето няма връщане. Там, където не биха изпратили хора.“

— Тогава как да направя така — намръщи се Яре, — че да попадна в хубав отряд?

— А кой според теб е толкова хубав, че да се напъваш за него?

Яре се извърна, чувайки пеене, набиращо сила като вълна от прибоя, разрастващо се като грохота на бързо приближаваща се буря. Силно, мощно, твърдо като стомана. Той вече беше чувал такова пеене.

По уличката, идваща откъм замъка, се движеше отряд от кондотиери, строени в редици по трима. Най-отпред, яхнал сив жребец, под украсената с човешки черепи дъска, се движеше командирът им — мъж с орлов нос и с бели коси, сплетени на плитка, която падаше върху бронята.

— Адам „Адю“ Панграт — промърмори Денис Цранмер.

Песента на кондотиерите гърмеше, бучеше, кънтеше. Съпровождана от дрънченето на подковите върху паважа, тя запълваше уличката до покривите на къщите и се издигаше високо над тях, в синьото небе над града.

*Загинем ли, не ще пролеят и сълза,
нито любовница, нито жена.
Отиваме на лютата схватка
само заради дукати.*

— Питате кой отряд... — каза Яре, неспособен да откъсне поглед от кавалеристите. — Дори и в такъв като този! В такъв бих искал...

— Всеки си има своя песен — тихо го прекъсна джуджето. — И всеки се разделя по свой начин с живота. Както дойде. И после някои ги оплакват, други — не. По време на война, писарушка, само при пеенето и маршируването всички са наредени в строй. А после, в боя — всекиму каквото е писано. Дали си в Свободния отряд на „Адю“

Панграт, или в пехотата, или в обозите... С блестяща ризница и шапка с пера или с дрипи и въшлясал кожух... На расов кон. Или зад щит... Всеки си получава своето. Както се падне! Е, ето я и комисията, виждаш ли табелката над входа? Там трябва да отидеш, щом си решил да станеш войник. Тръгвай, Яре. Всичко хубаво. Ще се видим, когато всичко свърши.

Джуджето съпроводи с поглед юношата, докато той не се скри зад вратите на кръчмата, заета от наборната комисия.

— Или няма да се видим — добави той тихо. — Не се знае на кого какво е писано. На кого какво ще се падне.

— Яздиш ли кон? Стреляш ли с лък или с арбалет?

— Не, господин комисар. Но умее да пиша, владея калиграфията, а също и старите руни... Знам Старатата реч...

— Да се биеш с меч? Да хвърляш копие?

— ... чел съм „История на войната“ и произведенията на маршал Пелиграм... И Родерик де Новембре...

— А може би поне умееш да готвиш?

— Не, не умея... Но мога да смяtam добре...

Комисарят се намръщи и махна с ръка.

— Начетен умник! Кой поред е за днес? Да му се издаде документ за ПШП. Ще служиш в ПШП, момче. Отиди с този документ в южния край на града, а после, през Мариборската порта — към езерото.

— Но...

— Лесно ще го намериш. Следващият!

* * *

— Хей, Яре! Хей! Почакай!

— Мелфи?

— Аз, че кой друг! — бъчварят се олюля и се облегна на стената.

— Точно аз, хе-хе.

— Какво ти е?

— На мен ли? Хе-хе. Нищо! Пийнах малко. Пих за победата над Нилфгард. Ох, Яре, радвам се да те видя, защото мислех, че някъде съм те изгубил... Приятел си ми ти...

Яре отстъпи, сякаш са го защлевили. Бъчварят вонеше не само на допнапробна бира и още по-допнапробна ракия, но и на лук, чесън и кой знае какво още. И вонеше страшно.

— А къде ти е достойната компания? — попита Яре ехидно.

— За Щуката ли питаш? — намръщи се Мелфи. — Ето какво ще ти кажа: да върви по дяволите! Знаеш ли, Яре, мисля, че не беше добър човек.

— Браво! Бързо си го разгадал.

— Аха! — наду се Мелфи, без да усети подигравката. — Преструваше се, но не може толкова лесно да ме излъже! Сега ще ти кажа какво е замислил! За какво се е домъкнал тук, във Визима! Сигурно си мислиш, че той и шайката му отиваха в армията, като нас? Нищо подобно! Знаеш ли какво е замислил? Няма да повярваш!

— Ще повярвам.

— Трябваха му коне и военна униформа! — завърши триумфално Мелфи. — Искаше да ги открадне някъде оттук. За да може после да се прави на разбойник във военна униформа!

— Дано увисне на бесилото!

— Възможно най-скоро! — Бъчварският син леко се олюя, облегна се на стената и разкопча панталоните си. — Само ми е жал за Ограбек и Милтън, селските глупчовци, че му позволиха да ги измами и тръгнаха след него. Така че и те са готови за бесилото. Но да вървят и те по дяволите, дръвници! А как е при теб, Яре?

— В смисъл?

— Назначиха ли те някъде комисарите? — Мелфи пусна струя върху каменната стена. — Питам, защото аз вече се записах. Към Мариборската порта съм, на южния край на града. А ти закъде си?

— Също към южния край.

— Ха! — Бъчварят подскочи няколко пъти, изтръсвайки се, после закопча панталоните си. — Може пък да воюваме заедно?

— Не мисля — погледна го снизходително Яре. — Аз получих назначение в съответствие с квалификацията си. В ПШП.

— Е, сигурно. — Мелфи изхълца и се оригна срещу него, лъхайки на своята страховита смесица. — Ти си учен! Такива умници ги вземат за важни неща, а не за никакви дреболии. Какво да се прави! Но поне още малко ще походим заедно. До южния край на града пътят ни е общ.

- Така се получава.
- Да вървим тогава.
- Да вървим.

* * *

— Май не сме за тук — каза преценяващо Яре, гледайки заобиколения от палатки плац, на който вдигаше прах група дрипльовци с дълги тояги на раменете. Всеки от дрипльовците беше с привързан към десния крак сноп сено, а към левия крак — сноп слама.
— Май объркахме мястото, Мелфи.

— Слама! Сено! — чуваха се на плаца виковете на командащия дрипльовците ефрейтор. — Слама! Сено! Равнявайте се, мамицата ви!

— Над палатките се разяват знамена — каза Мелфи. — Виж сам, Яре. Това са същите лилии, за които ти говореше по пътя. Има ли знамена? Има. Има ли армия? Има. Значи сме точно за тук.

— Ти — може. Но не и аз.

— Виж, там, при оградата, стои някакъв старши. Да го попитаме. После нещата се развиха скоро стрелно.

— Нови ли сте? — оживи се сержантът. — От наборната комисия? Давайте документите! Какво стоите като пънове, мамка му? Бегом на място! По-живо, мамка му! Наляво! Надясно, мамка му! Бегом марш! Остави, мамка му! Слушай и запомняй! Първо, мамка му, при домакина. За получаване на снаряжение. Ризница, кожени наколенки и налакътници, пика, мамка му, шлем и сабя! После на строева подготовка! Да сте готови за вечерната проверка! Бегом, марш!

— Момент. — Яре се огледа неуверено. — Аз май имам друго назначение...

— Какво-о-о?!

— Извинявайте, господин офицер — изчерви се Яре. — Аз само за да избегнем евентуална грешка... Защото господин комисарят ясно каза... Ясно каза, че ще съм в ПШП, защото аз...

— Точно където трябва си, момче — изсумтя сержантът, малко поомекнал от обръщението „офицер“. — Това е точно твоето назначение. Добре дошъл в Проклетата Шибана Пехота.

* * *

— А защо трябва да ви плащам данък, уважаеми господа? — повтори Роко Хилдебранд. — Вече платихме всичко, каквото трябваше.

— Я го вижте, какъв полуръст умник. — Настанил се удобно на седлото на откраднатия кон, Щуката се озъби на приятелите си. — Вече бил платил! И мисли, че това е всичко! Също като онъ пуйк, дето си кроял планове за неделята, а в събота му резнали главата!

Окултих, Клапрот, Милтън и Ограбех се закикотиха в хор. Шегата си я биваше. А веселбата обещаваше да е още по-добра.

Роко забеляза отвратителните, лепкави погледи на грабителите и се огледа. На прага на колибата му стояха Инкарвилия Хилдебранд, жена му, както и дъщерите му, Алое и Ясмин.

Щуката и приятелите му наблюдаваха хобитките с противни усмивки. Да, определено се очертаваше страхотна веселба.

Към живия плет от другата страна на пътя се приближаваше племенницата на Хилдебранд, Импациента Вандербек, наричана умалително Импи. Тя беше наистина красива девойка. Усмивките на бандитите станаха още по-противни.

— Е, дребосъко — подкани го Щуката. — Давай на кралската войска пари, давай храна, давай коне, извеждай кравите от обора. Нямаме намерение да чакаме тук до вечерта. Трябва да минем през още две села днес.

— Защо трябва да даваме и да плащаме? — Гласът на Роко Хилдебранд леко трепереше, но в него продължаваха да звучат настойчивост и упоритост. — Казвате, че това е за войската, че е за нашата охрана. А кой ще ни охранява от глада, питам? Вече платихме и зимен данък, и данък армия, и общ данък, и поземлен, и кой знае какъв още. Не стига, че една четвърт от това селище, включително и синът ми, изработват впрягове за военни обози! И не друг, а моят шурей Мило Вандербек, нарикан Ръсти^[6], е полеви хирург, важна личност в армията. Значи не само сме изпълнили дълга си, но и сме го преизпълнили... Така че защо трябва да плащаме още?

Щуката дълго гледа към жената на полуръста, Инкарвилия Хилдебранд от рода Бибервелдови. Към пухковите му дъщери, Алое и

Ясмин. Към красивата като кукла, издокарана в зелена рокля Импи Вандербек. Към Сам Хофмайер и дядо му, стареца Холофернес. Към баба Петуня, ожесточено дълбаеща земята с мотика. Към останалите полуръстове от селището, повечето — жени и деца, които боязливо поглеждаха от домовете си и иззад оградите си.

— Питаш защо? — изсъска той, като се наведе в седлото и погледна изумения полуръст в очите. — Ще ти кажа защо. Защото си смотан полуръст, от чужда раса, и всеки, който ограбва отвратителните нечовеци като теб, радва боговете. Всеки, който тормози нечовеците като теб, извършва правилна и патриотична постъпка. А също така, защото изгарям от нетърпение да опожаря нечовешкото ти гнездо. Защото нямам търпение да се позабавлявам с твоите дребосъчки. И защото ние сме петима яки мъжаги, а вие сте шепа дребни изроди. Сега вече разбра ли защо?

— Сега вече разбрах — отговори бавно Роко Хилдебранд. — Махайте се оттук, Големи хора. Махайте се, негодници. Нищо няма да ви дадем.

Щуката се изправи на стремената, посягайки към закачената за седлото сабя.

— Бийте ги! — изрева той. — Пребийте ги!

С бързо, почти неуловимо движение Роко Хилдебранд се наведе към ръчната си количка, измъкна скрития отдолу арбалет, допря приклада до бузата си и заби една стрела направо в отворената за вик уста на Щуката. Инкарвилия Хилдебранд от рода Бибервелдови замахна и във въздуха излетя сърп, който се заби точно в гърлото на Милтън. От селянина изригна кръв и той се преметна през задницата на коня, комично размахвайки крака. Ограбек изкрещя и се стовари под копитата на коня си — от корема му стърчеше топорът на дядо Холофернес, забит до дръжката. Клапрот замахна срещу стареца с боздугана си, но излетя от седлото с нечовешки писък, улучен право в окото от колчето, запратено от Импи Вандербек. Окултих обърна коня си и се опита да избяга, но баба Петуня подскочи и заби мотиката в бедрото му. Окултих изрева, изсули се от седлото, но кракът му остана заплечен в стремето. Подплашеният кон го повлече през плета, през острите тръни. Окултих пищеше и виеше, а след него като две вълчици се носеха баба Петуня с мотиката и Импи с кривия нож за орязване на дръвчета. Дядо Холофернес шумно се изсекна.

Всички събития — като се започне от вика на Щуката и се приключи с изсекването на дядо Холофернес — отнеха горе-долу толкова време, колкото е необходимо, за да се произнесе фразата: „Полуръстовете са невероятно пъргави и мятаят безпогрешно всякаакви видове селскостопански инструменти.“

Роко приседна на стъпалата на хралупата си. Жена му, Инкарвилия Хилдебранд от рода на Бибервелдови, се приближи към него. Дъщерите им, Алое и Ясмин, отидоха да помогнат на Сам Хофмайер да доубие ранените и да обере убитите.

Импи се върна — зелената ѝ рокля беше окървавена до лактите. Баба Петуня също се връщаше — тя вървеше бавно, като пъхтеше и охкаше, подпирайки се на омащаната мотика и държейки се за кръста. „Ex, оstarява нашата баба, оstarява“ — помисли си Хилдебранд.

— Къде да заровим труповете, господин Роко? — попита Хофмайер.

Роко Хилдебранд прегърна жена си през раменете и погледна към небето.

— В брезовата горичка — каза той. — До онези предишните.

[1] Сажен — старополска мярка за дължина, равна на около 1,7 м. — Б.пр. ↑

[2] Ландскнехти — наемни пехотинци в германската армия през XV-XVI век. — Б.пр. ↑

[3] Наказание, при което войниците се строяват в две редици едни срещу други и бият минаващи между тях. — Б.пр. ↑

[4] Кондотиери — наемници, служещи в състоящи се предимно от чужденци военни отряди в Италия през XV-XVI в. — Б.пр. ↑

[5] От фр. *défaïtisme* — пораженчество. — Б.пр. ↑

[6] От англ. *rust* — ръжда, ръждив цвят. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

*Сензационното приключение на господин Малкълм Гатри от Бремор влезе като хит в много вестници, дори лондонският „Дейли Мейл“ му посвети няколко реда в рубриката „Чудатости“. Но понеже далеч не всички наши читатели са запознати с пресата, издавана на юг от Туид, а и дори да са запознати, сигурно е с по-сериозни вестници от „Дейли Мейл“, ще припомним събитията. На 10 март тази година мистър Малкълм Гатри отишъл с въдица на езерото Лох Гласкарнох. И там господин Гатри се натъкнал на появяваща се от мъглата и пустотата (*sic!*) млада девойка с грозен белег върху лицето (*sic!*), яздаща врана кобила (*sic!*) и придружена от бял еднорог (*sic!*). Девойката задала на шаардисания господин Гатри въпрос на език, който господин Гатри любезно определи като „френски или някакъв друг диалект от континента“. Тъй като господин Гатри не владее нито френски, нито друг диалект от континента, не се получил разговор. Девойката и придружаващият я звяр изчезнали, по думите на господин Гатри, „като златен сън“.*

Нашият коментар: сънят на господин Гатри несъмнено е имал същия златен цвят като малцовото уиски, което господи Гатри, както ни стана известно, обича да си пийва често и в количества, които могат да обяснят появата на бели еднорози, бели мишки и езерни чудовища. А въпросът ни е следният: Какво е смятал да прави господин Гатри с тази въдица на езерото

*Лох Гласкарнох четири дни преди изтичането на
периода, през който риболовът е забранен?*

„Inverness Weekly“
от 18 март 1906 година

Едновременно с надигащия се вятър небето на запад потъмня, прииждащите валма от облаци загасиха съзвездията едно след друго. Угасна Драконът, угасна Снежната кралица, угаснаха Седемте козлете. Угасна Окото, продължило да свети по-дълго от останалите. Небето на хоризонта припламна за кратко от поредната мълния. Разнесе се приглушен грохот. Вятърът се усилваше, запращаше в очите прах и сухи листа.

Еднорогът изцвили, изпрати телепатичен сигнал. Цири веднага разбра какво иска да каже.

Няма време за губене. Единствената ни надежда е в бързото бягство. На точното място и в точното време. Да побързаме, Звездоока.

„Аз съм Господарката на Световете — напомни си тя. — Аз съм Старата кръв, имам власт над Времето и Пространството.

Аз съм кръв от кръвта на Лара Дорен“.

Ихуараквакс изцвили, подканяйки я. Келпи го подкрепи с протяжно пръхтене. Цири сложи ръкавиците си.

— Готова съм — каза тя.

Шум в ушите. Блясък и светлина. А после — мрак.

* * *

Водите на езерото и привечерната тишина разнасяха ругатните на Краля Рибар, който дърпаше влакното на въдицата, опитвайки се да освободи кукичката, закачила се за дъното. Изпуснатото весло изпляска тихо.

Нимуе нетърпеливо се изкашля. Кондвирамурс се извърна от прозореца и отново се наведе над акварелите. Особено привличаше поглед един от тях: девойка с развиващи се коси, яхнала изправена на

задните си копита врана кобила. До тях — бял еднорог, също на задните си крака. Гривата му се развяваше като косите на девойка.

— Може би само относно този фрагмент на легендата мненията на източниците не се различават — отбеляза послушницата. — Те единодушно го смятат за измислица и приказно разкрасяване, или пък за фина метафора. А художниците и графиците напук на учените предпочитат точно този епизод. Ето, каквато и да е картината, винаги присъстват Цири и еднорогът. Какво имаме тук, например? Цири и еднорогът на скала над морски плаж. А тук — Цири и еднорогът на фона на някакъв пейзаж като от наркотичен транс, нощем, под две луни.

Нимуе мълчеше.

— Навсякъде Цири и еднорогът — повтори Кондвирамурс, оставяйки акварелите върху масата. — Цири и еднорогът в лабиринта на световете, Цири и еднорогът в бездната на времето...

— Цири и еднорогът — каза Нимуе, гледайки през прозореца, към лодката и мятация се в нея Крал Рибар. — Цири и еднорогът се появяват от небитието, като призраци, увисват над гладката вода на някое от езерата... А може би едно и също езеро, свързващо като верига времената и местата — всеки път различни, и всеки път едни и същи?

— Моля?

— Призраци. — Нимуе не я гледаше. — Пришълци от други измерения, други плоскости, други места, други времена. Видения, променящи нечий живот. Променящи и своя живот, своята съдба... Без да знаят за това. За тях това е просто... поредното място. Не точното място, не точното време... Отново, за кой ли път — не точното място, не точното време...

— Нимуе... — усмихна се измъчено Кондвирамурс. — Напомням ти, че именно аз съм сънувачката тук, и че съм дошла именно заради съновните видения и онirosкопията. А ти изведенъж започваш да прорицаваш. Сякаш си виждала това, за което говориш... насиън.

Ако се съди по внезапно усилилите се ругатни, Краля Рибар не беше успял да измъкне кукичката, влакното се беше скъсало. Нимуе мълчеше, гледайки рисунката на Цири и еднорога.

— Наистина съм виждала насын това, за което говорех — спокойно каза тя най-накрая. — Виждала съм го насын много пъти. И веднъж наяве.

* * *

Както е известно, пътуването от Члухов до Малборк^[1] при определени условия може да отнеме дори пет дни. А тъй като писмата на члуховския комтур^[2] до Винрих фон Книпроде, Великия магистър на ордена, трябваше да пристигнат до адресата не по-късно от Петдесетница, рицарят Хенрих фон Швеборн, без да се помайва, потегли на сутринта след Възнесение, за да има възможност да пътува спокойно и да не се притеснява, че ще закъсне. *Langsam, aber sicher*^[3].

Това поведение на рицаря много се хареса на неговия ескорт от шестима конни стрелци, командвани от Хасо Планк, син на пекар от Кьолн. Арбалетчиците и Планк бяха свикнали повече с рицари, които ругаеха, крещяха и даваха заповеди да се бърза с всички сили, а после, след като така или иначе не беше възможно да се стигне навреме, стоварваха цялата вина върху клетите кнехти^[4], лъжейки по начин, недостоен за рицар, при това рицар от Ордена.

Беше топло, макар и облачно. От време на време ръмеше, долините бяха обгърнати в мъгла. Обраслите с буйна зеленина хълмове напомняха на рицаря Хенрих за родната му Тюрингия, а също и за това, че вече от месец не беше имал жена. Яздещите отзад арбалетчици мудно припяваха една от баладите на Валтер фон дер Фогелвиде. Хасо Планк дремеше в седлото.

*Wer gute Fraue Liebe hat,
der schämt sich aller Missetat...*^[5]

Пътешествието протичаше спокойно, и кой знае, може би щеше да продължи така до края, ако някъде около пладне рицарят Хенрих не беше забелязал близо до пътя да проблясва повърхността на езеро. А

тъй като следващият ден беше петък и нямаше да е зле да се снабдят с постна храна, рицарят нареди да се спуснат към водата и да потърсят някоя рибарска къщурка.

Езерото беше голямо и дори си имаше остров. Никой не знаеше името му, но беше много вероятно да се нарича Свято. В тази езическа страна — сякаш напук — всяко второ езеро се наричаше Свято.

Подковите захрущяха по осияния с раковини бряг. Езерото беше обгърнато от мъгла, но и така си личеше, че наоколо е безлюдно — нямаше следи нито от лодки, нито от мрежи, нито от жива душа. „Ще се наложи да потърсим на друго място — помисли си Хенрих фон Швеборн. — А ако не намерим — какво да се прави... Ще ядем каквото имаме в торбите, та дори и да е пушено месо, а в Малборк ще се изповядаме и покаем и свещеникът ще ни опости греха.“

Той вече се готвеше да даде заповед, когато в главата му под шлема нещо зашумя, а Хасо Планк изкрештя диво. Фон Швеборн вдигна поглед и се вцепени. След което се прекръсти.

Пред тях от нищото се появиха два коня — бял и вран, а миг покъсно той с ужас забеляза, че от изпъкналото чело на белия кон стърчи спираловидно извит рог. Видя също, че на враната кобила седи девойка с пепеляви коси, сресани така, че да прикриват бузата ѝ. Миражът, изглежда, не докосваше нито земята, нито водата, а изглеждаше сякаш е увиснал над стелещата се по повърхността на езерото мъгла.

Враната кобила затрепери.

— *Uiups...* — каза съвсем ясно девойката със сивите коси. — *Ire lokke, ire tedd! Squass'me.*

— Света Урсула, покровителница — промърмори Хасо, блед като мъртвец. Арбалетчиците застинаха, отворили уста и кръстейки се.

Фон Швеборн също се прекръсти, после с несигурна ръка измъкна меча си от ножницата, прикрепена за чула.

— *Heilige Maria, Mutter Gottes!* — изрева той. — *Steh mir bei!*^[6]!

Рицарят Хенрих не опозори в този ден своите смели предци Фон Швеборнови, включително и Дитрих фон Швеборн, бил се храбро при Дамиета и един от малцината, които не избягали, когато сарацините с магия пуснали срещу кръстоносците черен демон. Пришпорвайки коня си и спомняйки си за безстрашния си прародител, Хенрих фон Швеборн се хвърли срещу привидението, сред хвърчащите изпод конските копита миди.

— За ордена и Свети Георги!

Белият еднорог съвсем хералдически се вдигна на задните си крака, черната кобила изцвили. Девойката се изплаши, това си пролича от пръв поглед. Хенрих фон Швеборн се носеше към тях. Кой знае, може би всичко щеше да приключи, ако в този момент езерото не се беше покрило с мъгла и тайнственият мираж не се беше пръснал на разноцветни парченца, като ударено с камък цветно стъкло. И всичко изчезна. Всичко — белият еднорог, враната кобила, странната девойка...

Конят на Хенрих фон Швеборн влетя с плясък в езерото, спря се, тръсна глава, изцвили и се зае да гризе със зъби мундщука.

Усмирявайки с усилие настръхналия си кон, Хасо Планк се приближи към рицаря. Фон Швеборн дишаше дълбоко и пъшкаше, почти хръптяше, а очите му бяха опулени като на риба.

— Кълна се в мощните на света Урсула, света Кордула и всичките единайсет хиляди къолнски мъченици... — изрече с усилие Хасо Планк. — Какво беше това, *edler Herr Ritter*^[7]? Чудо? Откровение?

— *Teufelswerk!* — изстена Фон Швеборн, като едва сега пребледня от изумление и зъбите му затракаха. — *Schwarze Magie! Zauberei*^[8]! Проклета, езическа и дяволска работа.

— По-добре да се махаме оттук, господине. Възможно най-бързо... Пелплин е близо, само да чуем в далечината църковните камбани...

При самата гора, на възвищението, рицарят Хенрих фон Швеборн се обърна назад за последен път. Вятърът беше разгонил мъглата. На местата, които не бяха закрити от горската стена, се виждаше огледалната повърхност на водата, матова и леко развълнувана.

Над водата кръжеше огромен орел рибар.

— Безбожна, езическа страна — промърмори Хенрих фон Швеборн. — Много, много работа, много усилия ни очакват, преди Орденът най-накрая да изгони дявола оттук.

* * *

— Конче — каза Цири с упрек и същевременно с насмешка, — не искам да съм нахална, но аз малко бързам за своя свят. Близките ми се нуждаят от мен, знаеш. А какво се получава — първо се озоваваме при някакво езеро и налитаме на някакъв смешен простак с раиран костюм, после на тълпа мръсни, развикиващи се рошльовци с боздугани, а накрая и на ненормалник с черен кръст върху наметалото. Не, това не са точните места, не са точните времена! Много те моля, Конче, пострай се повече. Много те моля.

Ихуараквакс изцвили, вирна рог и й предаде някаква мисъл. Цири не можа да я разбере добре. Нямаше време да се замисля, защото в главата й отново се разля студена светлина, в ушите й зашумя, а в тила си усети хлад.

И отново я погълна черната и мека пустота.

* * *

Смеейки се радостно, Нимуе задърпа мъжа за ръката, двамата се затичаха към езерото, криволичейки между ниските брезички и елшите, сред повалените и изтръгнатите от корените си дънери. Когато излязоха на плажа, Нимуе изхлузи сандалите си, вдигна роклята си и зашляпа с боси крака по крайбрежната вода. Мъжът също събу обувките си, но не побърза да влиза във водата, а свали наметалото си и го разстла върху пясъка.

Нимуе притича, прегърна го през шията и се вдигна на пръсти, но въпреки това на мъжа му се наложи да се наведе, за да я целуне. Не напразно на Нимуе й викаха Лакътка — но сега, когато беше на осемнайсет и вече изучаваше магически изкуства, така можеха да й викат само най-близките й приятелки. И някои мъже.

Без да се откъсва от устните на Нимуе, мъжът мушна ръка в деколтето й.

После всичко започна да се случва бързо. Те се озоваха върху разстланото на пясъка наметало, роклята на Нимуе се вдигна над талията й, бедрата й здраво обгърнаха бедрата на мъжа, а ръцете й се вкопчиха в гърба му. Когато той проникна в нея, както винаги твърде нетърпеливо, тя стисна зъби, но бързо го настигна във възбудата си и

изравни ритъма си с неговия, сдържайки стоновете си. Вече имаше опит.

Мъжът издаваше смешни звуци. Нимуе виждаше над раменете му бавно плувящите по небето кълбести облаци с фантастични форми.

Нещо зазвънтя — като потопена под водата камбана. В ушите й защумя. „Магия“ — помисли си тя, обръщайки глава, за да я измъкне изпод бузата и ръцете на лежащия върху нея мъж.

На брега на езерото — увиснал над повърхността му — стоеше бял еднорог. До него — врана кобила. А в нейното седло седеше...

„Но аз знам тази легенда — помисли си Нимуе. — Знам тази приказка! Бях дете, малко момиченце, когато я чух от дядо Подсвирчо, странстващия разказвач на приказки. Вещерката Цири. С белега на бузата... Враната кобила Келпи... Еднорогът... Страната на елфите...“

Движенията на мъжа, който не беше забелязал нищо, станаха още по-резки, а издаваните от него звуци — още по-смешни.

— Упс — каза девойката, седнала върху вранята кобила. — Отново грешка. Нито точното време, нито точното място. И отгоре на всичко, както виждам, в съвсем неподходящ момент. Извинявайте.

Картината избледня и се пръсна, както се пръсва боядисано стъкло, разпадна се на хиляди разноцветни блещукащи искрици. А после всичко изчезна.

— Не! — извика Нимуе. — Не! Не изчезвай! Не искам!

Изпъна колене и се опита да се освободи от ръцете на мъжа, но не можа — той беше по-тежък и по-силен от нея. Мъжът застена и изохка.

— О-о-ох, Нимуе... О-о-ох!

Нимуе извика и заби зъби в рамото му.

Лежаха на плажа, разгорещени и възбудени. Нимуе гледаше към брега на езерото, към шапката на разбитата от вълните пяна. Към наклонената от вятъра тръстика. Към безцветната, безнадеждна пустота, пустотата, която беше останала след стопилата се легенда.

По носа на послушницата се спускаше сълза.

— Нимуе... Случило ли се е нещо?

— Да, слуши се. — Тя се притисна към него, все още гледайки езерото. — Мълчи. Прегърни ме и нищо не казвай.

Мъжът се усмихна снизходително.

— Знам какво ти е — каза той самодоволно. — Земята се разтърси, нали?

Нимуе се усмихна тъжно.

— Не само тя — отговори тя след кратко мълчание. — Не само тя.

* * *

Блясък. Тъмнина. Следващото място.

* * *

Следващото място беше мрачно, зловещо и отвратително.

Цири инстинктивно се сви в седлото, разтърсена — както в прекия, така и в преносния смисъл на тази дума. Защото подковите на Келпи се удариха със замах в нещо болезнено твърдо, плоско и неотстъпчиво като скала. След дългото движение в мекото небитие усещането за твърдост се оказа толкова неочеквано и неприятно, че кобилата зацвили и рязко се хвърли встрани, изпълнявайки върху твърдата повърхност стакато, от което на Цири й зазвъняха зъбите.

Второто разтърсане, метафоричното, й го достави обонянието. Цири застена и прикри с ръце устата и носа си, усещайки как очите й моментално се пълнят със сълзи.

Наоколо се разнасяше кисела, отровна, плътна и лепкава смрад, ужасна и задушлива, неподлежаша на определение, различна от всички известни й миризми. Тя вече не се съмняваше, че това е миризма на разложение, воня на окончателно изгниване и разпадане, при това по всичко личеше, че разлагашото се нещо изобщо не е миришело по-хубаво и докато е било живо. Дори и по време на разцвета си.

Цири се сви и повърна — не беше способна да се удържи. Келпи пръхтеше и тръскаше глава, стискаше ноздри. Еднорогът, материализирал се до тях, приседна на задните си крака, подскочи и хвърли къч. Твърдата земя отговори с разтърсане и силно ехо.

Наоколо беше нощ, тъмна и мръсна, обгърната с лепкавата и воняща покривка на мрака.

Цири вдигна поглед в търсene на звезди, но отгоре нямаше нищо, само бездна, на места осветена с неясно червеникаво зарево, наподобяващо далечен пожар.

— У-у-упс — каза тя и се намръщи, усещайки как по устните ѝ се полепват кисело-гнили изпарения. — Бля-я-ях! Не е точното време, не е точното място. В никакъв случай не са те.

Еднорогът изпръхтя и кимна, рогът му описа къса и рязка дъга.

Скърцащата под копитата на Келпи повърхност беше каменна, но странна, неестествено гладка, отделяща интензивно миризма на сажди и мръсна пепел. Измина известно време, преди Цири да съобрази, че това, към което гледа, е път. Неприятен и дразнещ със своята твърдост. Цири насочи кобилата към банкета, очертан с нещо, което някога са били дървета, а сега бяха само отвратителни и голи скелети. Трупове, увенчани с късчета парцали, сякаш наистина остатъци от изгнили плащеници.

Еднорогът я предупреди с цвилене и ментален сигнал. Но беше твърде късно.

Веднага след странныя път и изсъхналите дървета започваše сипей, а точно след него — едва ли не отвесен склон, почти пропаст. Цири извика и сръга с пети хълбоците на плъзгащата се надолу кобила. Келпи се дръпна, ронейки с копита склона. А той се състоеше от смет. Главно от някакви странини съдове. Те не се чупеха под подковите, не хрущяха, но се пръскаха отвратително меко и лепкаво, като огромни рибени мехури. Нещо зажвака и забълбука, разнеслата се воня едва не събори Цири от седлото. Келпи цвилеше диво, опитваše се да се изкатери по сметта горе, на пътя. Задъхвайки се от вонята, Цири се улови за шията на кобилата.

Успяха. Посрещнаха с радост и облекчение неприятната допреди малко твърдост на странныя път.

Треперейки, Цири погледна надолу, към склона, който свършваše при гладката черна повърхност на езеро, запълнило дъното на котловина. Езерото беше мъртво и блестящо. Сякаш това не беше вода, а застинала смола. От другата страна на езерото, отвъд сметишето, зад купищата пепел и купчините шлака небето червенееše от далечни зарева, прорязани от ивиците на димни стълбове.

Еднорогът изпръхтя. Цири искаше да избърше с маншета си сълзящите си очи, но веднага осъзна, че ръкавът ѝ е покрит с прах. С

прах бяха покрити и бедрата ѝ, седлото, гривата и шията на Келпи.

Вонята я задушаваше.

— Отвратително — промърмори тя. — Гадост... Струва ми се, че цялата лепна. Да се махаме оттук... Да се махаме оттук по-живо, Конче.

Еднорогът вирна уши, захриптя.

Само ти можеш да го направиш. Действай.

— Аз? Сама? Без твоята помощ?

Еднорогът кимна с рог.

Цири се почеса по тила, въздъхна и затвори очи. Съсредоточи се.

В началото имаше само недоверие, отчаяние и страх. Но в нея бързо се вля яснотата на знанията и силата. Тя нямаше никаква представа откъде се вземат тези знания и сила, къде са корените и изворът им. Но знаеше, че може. Че ще успее, ако поискат.

Тя още веднъж хвърли поглед към застиналото и мъртво езеро, към димящите купища с отпадъци, към скелетите на дърветата. Към небето, осветено с далечно зарево.

— Добре, че това не е моят свят. — Цири се наведе и се изплю.

— Много добре.

Еднорогът многозначително изцвили. Тя разбра какво иска да каже той.

— Даже и да е моят — каза тя, бършайки с кърпичката си очите, устните и носа, — той същевременно не е мой, защото е толкова далечен във времето. Това е миналото или...

Цири мълъкна.

— Миналото е — повтори тя приглушено. — Дълбоко вярвам, че това е миналото.

* * *

Разкъсалият мъглата проливен дъжд, на който попаднаха на следващото място, им се стори истинска благодат. Дъждът беше топъл и ароматен, в него се смесваха миризмите на лято, треви, блато и тор, дъждът отмиваше мръсотията от тях, пречистваше ги, доставяше им истински катарзис.

Като всеки катарзис, и този стана монотонен, досаден и нетърпим. Водата, която в началото ги миеше, скоро започна досадно да ги мокри, като влизаше във врата на Цири, и опасно да ги охлажда. Затова те се постараха да се махнат колкото се може по-бързо оттам. От това дъждовно място.

Зашщото то не беше нужното място. Нито пък нужното време.

* * *

Следващото място беше много топло, там беше жега, така че Цири, Келпи и еднорогът започнаха да изсъхват, изпускайки пара като три чайника. Намираха се в изсушено от слънцето калуново поле на края на гората. Веднага се виждаше, че това е огромна гора, гъста и непроходима. В сърцето на Цири затрептя надежда — това можеше да е и Брокилон, най-после познато и подходящо място.

Тръгнаха бавно по края на гората. Цири се опитваше да открие нещо, което да ѝ подскаже къде се намират в действителност. Еднорогът пръхтеше и се оглеждаше, високо вдигнал главата си и рога. Беше неспокоеен.

— Мислиш ли, че може да ни преследват, Конче? — попита тя.

Хриптене, разбирамо и еднозначно дори без телепатия.

— Още ли не сме успели да избягаме достатъчно далеч?

Тя не разбра това, което той ѝ предаде като отговор в мислите си. Не съществуват близо и далеч? Спирала? Каква спирала?

Не можеше да разбере за какво става въпрос. Но неговото беспокойство се предаде и на нея.

Горещото калуново поле не беше нужното място и време. Разбраха това привечер, когато жегата започна да спада, а на небето над гората вместо ярката луна изгряха две. Едната по-голяма, другата по-малка.

* * *

Следващото място се оказа морски бряг, стръмна пропаст, от върха на която се виждаха странни гравести вълни, разбиващи се в

скалите. Мирис на море, вятър, крясъци на чайки, бял ронлив слой, покриващ склона на пропастта.

Морето стигаше до хоризонта, забулен в тъмни облаци.

Долу, на каменистия плаж, Цири неочаквано видя полу затрупан със ситни камъчета скелет на гигантска риба с чудовищно огромен череп. Зъбите, стърчащи от избелялата от времето челюст, бяха поне три педи дълги, а в пастта ѝ можеше спокойно да влезе човек на кон, и спокойно, без да закачи с глава гръбнака, да подефилира под сводовете на ребрата.

Цири не знаеше дали в нейния свят и по нейно време са съществували подобни риби.

Разходиха се по ръба на пропастта, а чайките и албатросите съвсем не се плашеха и неохотно им правеха път, като при това се опитваха да кльвнат и ошипят по ставите Келпи и Ихуараквакс. Цири веднага разбра, че тук не са виждали нито човек, нито кон, нито еднорог.

Ихуараквакс пръхтеше, тръскайки глава и рог — явно се беспокоеше. Както се оказа — основателно.

Нещо затреща — със звук, подобен на издавания от платно, когато го разкъсват на две. Птиците излетяха, като надаваха крясъци и пляскаха с криле, за момент закривайки небето като бял облак. Въздухът над пропастта изведнъж затрептя, замъгли се като залято с вода стъкло. И се пръсна като стъкло. Пукнатината се изпълни с мрак, а от мрака се изсипаха конници. Около раменете им се развяха наметала, чийто пурпурен цвят наподобяваше заревото на осветено от блясъка на залязвашото слънце небе.

Dearg Ruadhri. Червените ездачи.

Преди още да са утихнали крясъците на птиците и тревожното цвилене на еднорога, Цири вече обръща кобилата и я пришпорваше в галоп. Но въздухът се разкъса и от другата страна, от разкъсаното се развяха наметала като криле и изскочиха нови конници. Полукръгът на преследвачите се затваряше, тласкайки бегълците към пропастта. Цири извика, измъквайки Лястовицата от ножницата ѝ.

Еднорогът я призова с рязък сигнал, който се вряза в мозъка ѝ като игла. Този път тя разбра веднага. Той ѝ показваше пътя. Пробив в обръча. Повдигна се на задните си крака, изцвили пронизващо и се хвърли към елфите, застрашително насочил рога си напред.

— Конче!

Спасявай се, Звездоока! Не позволявай да те хванат!

Тя се притисна към гривата.

Двама елфи ѝ преградиха пътя. Носеха дълги ласа, чиито примки се опитаха да метнат на шията на Келпи. Кобилата ловко отдръпна глава, без нито за миг да забавя бягането си. С един замах на меча Цири разсече втората примка и с вик пришпори Келпи. Кобилата се понесе като вихър.

Но по петите им вече бяха другите конници, тя чуваше виковете им, тропота на копита, плющенето на наметалата. „Какво става с Кончето? — зачуди се тя. — Какво са му направили?“

Нямаше време да разсъждава. Еднорогът беше прав, не биваше да им позволява отново да я хванат. Трябаше да се гмурне в пространството, да се скрие, да се изгуби в лабиринта от места и времена. Съсредоточи се, усещайки с ужас само пустота и странен звънък, усиливащ се шум.

„Опитват се да ми направят заклинание — помисли си тя. — Да ме измамят с магия. Няма да успеят! Магията си има граници. Няма да им позволя да се приближат към мен.“

— По-бързо, Келпи!

Враната кобила изпъна шия и се понесе като вятър. За да намали още повече съпротивлението на въздуха, Цири легна върху гривата ѝ.

Виковете зад гърба ѝ, преди миг силни и опасно близки, утихнаха, заглушени от крясъците на изплашените птици. После станаха съвсем тихи. Далечни.

Келпи се носеше толкова бързо, че вятърът свистеше в ушите на Цири.

В далечните викове на преследвачите се промъкнаха нотки на ярост. Конниците бяха разбрали, че няма да се справят. Че никога няма да догонят враната кобила, летяща без умора, легко, меко и изящно като гепард.

Цири не се оглеждаше. Но знаеше, че са я преследвали дълго. Докато собствените им коне са започнали да хрипят, да се спъват и да отпускат почти до земята озъбените си и покрити с пяна мускуни. Едва тогава са се предали, изпращайки подире ѝ проклятия и безсилни заплахи.

Келпи летеше като вятър.

* * *

Мястото, на което избяга, беше сухо и ветровито. Резкият, виещ вятър бързо изсушаваше сълзите по бузите ѝ.

Беше сама. Отново сама.

Странник, вечен пътник, моряк, изгубил се в безкрайните морски простори, сред архипелаг от времена и места.

Моряк, изгубил надежда.

Вятърът свистеше и виеше, гонеше върху напуканата почва късчета изсъхнала трева.

Вятърът изсушаваше сълзите ѝ.

* * *

В главата ѝ — студена яснота, в ушите ѝ — шум, еднообразен шум, като този във вътрешността на морска раковина. Тръпки по шията. Черно и меко нищо.

Ново място. Друго време.

Архипелаг от места.

* * *

— Тази нощ ще бъде хубава — каза Нимуе, загръщайки се в шубата си. — Усещам го.

Кондвирамурс не отговори, макар че вече доста пъти беше чувала подобни уверения. Защото не за първи път седяха на терасата, с пламналото от залеза езеро пред себе си и с магическото огледало и магическия gobлен зад гърба си.

От езерото се носеха ругатните на Краля Рибар, подсилени от носещото се по водата echo. Краля Рибар по принцип беше свикнал да изразява със силни думи недоволството си от рибарските неуспехи. Но този ден, ако се съдеше по силата и репертоара на ругатните, нещата вървяха особено зле.

— Времето няма нито начало, нито край — каза Нимуе. — Времето е като змията Уробос, захапала собствената си опашка. Във всеки миг се крие вечността. А вечността се побира в миговете, които я създават. Вечността е архипелаг от моменти. В този архипелаг може да се плува, но навигацията е извънредно трудна и човек лесно може да се изгуби. Добре е да има някакъв морски фар, по чиято светлина да можеш да се ориентираш. Добре е човек да може да чуе зов сред мъглата...

Тя мълкна за момент.

— Как завършва интересуващата ни легенда? На нас, на теб и на мен, ни се струва, че знаем как завършва. Но змията Уробос се е вкопчила със зъби в собствената си опашка. Как ще свърши легендата, се решава сега. В този миг. Завършкът на легендата ще зависи от това дали ще успее — и кога ще успее — изгубилият се в архипелага от моменти моряк да види светлината на фара. Да чуе зова.

От езерото се разнесе ругатня, плясък, скърцането на весла.

— Тази нощ ще бъде хубава. Последната преди лятното слънцестоеене. Луната се смалява. Слънцето преминава от трети в четвърти дом, под знака на Козлорибата. Най-доброто време за вдъхновение. Най-доброто... Съсредоточи се, Кондвирамурс.

Кондвирамурс, както и много пъти преди, послушно се концентрира, постепенно достигайки до състояние, близко до транс.

— Потърси я — каза Нимуе. — Тя е някъде там, сред звездите, сред лунната светлина. Сред различните места. Тя е там. Сама. Очаква помощ. Да й помогнем, Кондвирамурс.

* * *

Съсредоточаване, юмруци върху слепоочията. Шум в ушите, идващ сякаш от вътрешността на морска раковина. И веднага меко и черно нищо.

* * *

Имаше едно място, в което Цири видя пламтящи клади. Приковани с вериги към стълбове жени пищяха диво и пронизващо, молейки за пощада, а съbralите се наоколо хора викаха, смееха се и танцуваха. Имаше място, в което огромен град беше обхванат от пламъци, от падащите покриви хвърчаха искри във всички посоки и небето беше забулено в дим. Имаше място, в което огромни двуноги гущери се биеха, вкопчили се един в друг, и изпод зъбите и ноктите им се лееха ручеи ярка кръв.

Имаше място, в което нямаше нищо освен мрак, изпълнен с гласове, шепоти и тревога.

Имаше и други места. Но нито едно от тях не беше това, което тя търсеше.

* * *

Вече се прехвърляше толкова гладко от едно място в друго, че започна да експериментира. Едно от малкото места, от които не се боеше, бяха топлите калунови полета на края на дивата гора, над която висяха две луни. Цири извика в паметта си образа на тези луни и си каза мислено какво иска да направи. Съредоточи се, напрегна се, потопи се в нищото.

Успя от втория опит.

Окуражена, тя се реши на още по-смел експеримент. Беше ясно, че освен различните места, тя е посещавала и различни времена — за това беше говорил Висогота, бяха говорили и елфите, бяха го споменали и еднорозите. Та нали тя беше успяла — макар и неволно — да направи това веднъж! Когато я бяха ранили в лицето, тя беше избягала от преследвачите си във времето, беше скочила четири дни в бъдещето, и после Висогота изобщо не можеше да разбере къде са се дянали тези дни, все не му излизаха сметките...

Може би това беше шансът ѝ на спасение? Скок във времето?

Реши да опита. Пламтящият град, например, не можеше да гори вечно. А ако тя попаднеше там преди пожара? Или след него?

Попадна точно на сред пожара, като опърли веждите и миглите си и предизвика ужасна уплаха сред бягащите от огъня хора.

Веднага избяга в приятното калуново поле. „Май по-добре да не рискувам така — помисли си тя. — Кой знае какво може да се случи? С местата ми се получава по-добре, значи ще се придържам към местата. Ще се опитам да попадна в познати места, такива, които помня, и такива, които предизвикват у мен приятни асоциации.“

Започна с храма на Мелителе, представяйки си портата, сградата, парка, работилниците, общежитията на послушничките, стаята, в която живееха двете с Йенефер. Съсредоточи се, притискайки юмруци към слепоочията си, извиквайки в паметта си лицата на Ненеке, Еурнейд, Кати, Йола Втора.

Нищо не се получи. Попадна в някакви мъгливи и гъмжащи от насекоми мочурища, изпълнени със свистенето на костенурки й квакането на жаби.

Опита подред — с не по-добър резултат — Каер Морхен, островите Скелиге, банката в Горс Велен, в която работеше Фабио Сахс. Отказа се от Цинтра — знаеше, че градът е превзет от нилфгардците. Вместо това се опита да попадне във Визима, града, в който някога двете с Йенефер бяха правили покупки.

* * *

Архениус Кранц, учен, алхимик, астроном и астролог, се въртеше върху твърдото столче, притиснал око към окуляра на телескопа. Кометата от първа величина, която се виждаше от близо седмица на небето, заслужаваше да се наблюдава и изследва. Архениус Кранц знаеше, че такава комета — с огнена червена опашка — обикновено предвещава големи войни, пожари и кланета. Наистина, сега кометата беше малко позакъсняла, тъй като войната с Нилфгард беше в пълния си ход, а пожарите и кланетата можеха да се предскажат и без никаква комета, защото не минаваше и ден без тях. Познавайки отлично движението на небесните сфери, Архениус Кранц все пак се надяваше да изчисли кога, след колко години или векове кометата ще се появи отново, предвещавайки поредната война, за която някой осведомен би могъл да се подготви по-добре, отколкото за сегашната.

Астрономът се изправи, потърка задника си и тръгна да облекчи пикочния си мехур. От терасата, през парапета. Той винаги пикаеше

през терасата право върху лехата божури, без да му пука за забележките на икономката. Клозетът беше твърде далеч, да ходи дотам беше загуба на ценно време, а нито един уважаваш себе си учен не може да си позволява подобно нещо.

Застана при парапета, разкопча панталоните си, гледайки отразяващите се във водата светлинки на Визима. Въздъхна с облекчение и вдигна поглед към звездите.

„Звездите и съзвездията — помисли си той. — Снежната кралица, Седемте козлета, Стомната. Според някои теории това не са никакви блещукащи светлинки, а светове. Други светове. Светове, от които ни разделя време и пространство... Дълбоко вярвам, че някога ще бъдат възможни пътешествията до тези други светове, до тези други времена и пространства. Да, със сигурност това някога ще стане възможно. Ще се намери как. Но за целта е необходим напълно нов начин на мислене, нова живителна идея, която да разкъса сдържащия я в момента твърд корсет, наричащ се рационално познание...“

„Ах — мислеше си той, докато подскачаше. — Ако може само да се случи... Да ми дойде някакво озарение, да попадна на следа! Само един, неповторим шанс...“

Долу, под терасата, нещо светна, нощната тишина се разкъса и от блясъка се появи кон. С ездач на гърба си. Девойка.

— Добър вечер — поздрави го учтиво девойката. — Извинявайте, ако моментът е неподходящ. Мога ли да узная кое е това място? И в кое време?

Архениус Кранц преглътна, отвори уста и избоботи нещо.

— Мястото — повтори търпеливо и ясно девойката. — И времето.

— Аа-а... Такова... Ъъ...

Конят изпръхтя. Девойката въздъхна.

— Е, вероятно отново не съм попаднала където трябва. Не на точното място. Не в точното време. Но отговори ми, човече! Поне с една разбираема дума. Нали не може да съм попаднала в свят, в който хората са изгубили способността да говорят членоразделно!

— Ъъ...

— Една думичка...

— Хъ-ъ-ъ...

— Ох, да те вземат мътните, дръвнико — каза девойката.

И изчезна. Заедно с коня.

Архениус Кранц затвори устата си. Постоя малко до парапета, вглеждайки се в нощта, в езерото и в отразявящите се в него далечни светлинки на Визима. После си закопча панталоните и се върна към телескопа.

Кометата бързо напускаше небето. Трябаше да я наблюдава, без да я изпуска от полезрението. Да следи, докато не изчезне в просторите на космоса. Това беше шанс, а учените не бива да пропускат шансовете си.

* * *

„А може би да опитам по друг начин — помисли си тя, гледайки двете луни над калуновото поле, които сега имаха вид на сърпове, единият по-малък, другият — по-голям и не толкова сърповиден. — Може би не трябва да си представям места и лица, а силно да го поискам... Много силно, с всички сили...“

Зашо да не опитам?

Гералт. Искам при Гералт. Много искам при Гералт.“

* * *

— О, не! — извика тя. — Къде попаднах, да го вземат мътните!

Келпи, издишвайки кълба пара от ноздрите си и пристъпвайки със заритите в сняг крака, потвърди, че и тя си мисли същото.

Виелицата свистеше и виеше, ослепяваше, острите иглички на снега бодяха дланите и бузите. Мразът проникваше отвсякъде, хапеше ставите й като вълк. Цири трепереше, свивайки рамене и криейки шия зад тънката и неспособна да я предпази от студа вдигната яка.

Отляво и отдясно се издигаха величествени скали, сиви каменни монументи, чиито върхове се губеха някъде високо горе в мъглата и виелицата. На дъното на долината ревеше бърза, пълноводна река, гъста от снега и късовете лед. Навсякъде наоколо беше бяло. И студено.

„Ето всичко, на което съм способна — помисли си Цири, усещайки как носът ѝ замръзва. — Ето я цялата ми Сила. Страхотна Господарка на световете, няма що! Исках да попадна при Гералт, а попаднах на средня пустош, зима и виелица.“

— Хайде, Келпи, давай, движи се, че ще замръзнеш. — Тя хвана юздата с безчувствените си от студа пръсти. — Напред, напред, кобилке. Знам, че това изобщо не е мястото, което ми трябва. Сега ще се измъкнем оттук, сега ще се върнем в нашето топло калуново поле. Но трябва да се съредоточа, а това изисква време. Затова се движи. Хайде, напред!

Келпи издиша пара през ноздрите си.

Вихърът бушува, снегът прилепва към лицето ѝ, стопяваше се върху миглите ѝ. Мразовитата фъртуна виеше и свистеше.

* * *

— Гледайте! — извика Ангулеме, опитвайки се да надвика вихъра. — Гледайте там! Там има следи! Някой е минал оттам с кон!

— Какво? — Гералт съмъкна шала, с който беше омотал главата си, за да не му замръзнат ушите. — Какво каза, Ангулеме?

— Следи! Следи от кон!

— Че откъде може да се е взел кон тук? — На Кахир също му се налагаше да крещи, виелицата се засилваше, река Сансретур сякаш шумеше все по-силно. — Откъде може да се е взел?

— Вижте сами!

— Наистина — подхвърли вампирът, единственият от компанията, който не се беше вкочанил, защото явно не беше особено чувствителен нито към ниски, нито към високи температури. — Следи. Но дали са конски?

— Невъзможно е да са конски. — Кахир силно потърка бузите и носа си. — Не и в тази пустош. Следите са оставени от някое диво животно. Най-вероятно муфлон.

— Ти си муфлон! — извика Ангулеме. — Щом съм казала, че е кон, значи е кон!

Милва, както винаги, предпочете практиката пред теорията. Скочи от седлото, наведе се и бутна на тила си калпака от лисича кожа.

— Сополанката има право — обяви тя след малко. — Това е кон. Може би дори подкован, но е трудно да се каже, виелицата заличава следите. Тръгнал е нататък, към това дере.

— Ха! — Ангулеме изпляска силно с ръце. — Знаех си! Някой живее тук. Наблизо! Да тръгнем по следите, може би ще стигнем до някаква колиба и ще ни пуснат да се стоплим? А може би и ще ни нагостят?

— Несъмнено — изрече неодобрително Кахир. — Най-вероятно със стрела от арбалет.

— По-умно ще е да се придържаме към плана и към реката — отсъди с тона си на всезнайко Регис. — Тогава няма опасност да се заблудим. А в долината на Сансретур трябва да има траперска фактория, там ще ни нагостят с много по-голяма вероятност.

— Гералт? Ти какво ще кажеш?

Вещерът мълчеше, без да откъсва поглед от въртящите се във виелицата снежинки.

— Тръгваме по следите — каза той най-накрая.

— Наистина... — започна вампирът, но Гералт не му даде да довърши.

— Подир следите от копита! Напред!

Пришпориха конете, но не стигнаха далеч. Навлязоха на не повече от четвърт стаяния в дерето.

— Край — отбеляза Ангулеме, гледайки гладкия и девствено чист сняг. — Имаше ги — сега ги няма. Като в елфически цирк.

— А сега, вещерю? — Кахир се обърна в седлото. — Следите свършиха. Заличени са.

— Не са заличени — възрази Милва. — Тук, в дерето, е завет.

— Тогава какво е станало с коня?

Стрелкинята сви рамене, наведе се в седлото, свивайки глава между раменете си.

— Къде се е дянал конят? — не се предаваше Кахир. — Изчезнал е? Отлетял? А може би просто ни се е сторило? Гералт? Какво ще кажеш?

Виелицата навлезе в дерето, разфуча се, замята снежинки.

— Защо ни каза да вървим по тези следи, Гералт? — попита вампирът.

— Не знам — призна си вещерът след кратко мълчание. — Нещо... Някакво усещане. Нещо ме подтикна. Няма значение какво. Ти беше прав, Регис. Връщаме се при Сансретур и ще се придържаме към реката, без да се отдалечаваме от нея и да се отклоняваме встри, защото това може да завърши зле. Ако се вярва на Рейнар, истинската зима и отвратително време ни очакват едва в прохода Малхеур. Когато се доберем дотам, трябва да сме в пълните си сили. Не стойте така, връщаме се.

— Без да си изясним какво е станало с тайнствения кон?

— Какво има да си изясняваме? — подхвърли горчиво вещерът.

— Следите са се заличили, това е всичко. Впрочем, може наистина да е било муфлон.

Милва го погледна странно, но се въздържа от коментари.

Когато се върнаха при реката, следите вече ги нямаше и там, затрупани с мокър сняг. В калаеносивия поток на Сансретур плуваше гъста киша, въртяха се ледени късове.

— Трябва да ви кажа нещо — обади се Ангулеме. — Но обещайте, че няма да ми се смеете.

Те се обърнаха. С нахлупената върху ушите шапка с пискюл, със зачервените си от студа бузи и нос, облечена с безформен кожух, момичето изглеждаше смешно, като дундест коболд.

— Ще ви кажа нещо за тези следи. Когато бях в ханзата на Славея, останалите разправяха, че зимно време през проходите препуска на омагьосан сив кон Краля на Планините, господар на ледените демони. Срещата с него е сигурна смърт. Какво ще кажеш, Гералт? Възможно ли е...

— Всичко е възможно — прекъсна я той. — Да тръгваме, дружина! Чака ни проходът Малхеур.

Снеговалежът се усилваше, вятърът духаше, вихърът свистеше и виеше с гласовете на ледени демони.

* * *

Цири веднага осъзна, че калуновото поле, в което попадна, не е същото онова калуново поле. И без да чака вечерта беше ясно, че няма да види две луни тук.

Гората, по чийто край вървеше, беше също толкова дива и непроходима, но все пак имаше разлики. Тук например, имаше доста повече брези и доста по-малко букове. Там не се виждаха или чуваха птици, тук гъмжеше от тях. Там между калуновите храсти се виждаха само пясък и мъх, а тук имаше зелен плаунов килим. Дори отскачащите изпод копитата на Келпи морски кончета бяха някак различни. По-обикновени. А после...

Сърцето ѝ се разтуптя по-силно. Тя видя пътечка, занемарена и обрасла, водеща към горските гъсталаци.

Цири се вгледа внимателно и се убеди, че странната пътечка не продължава сред калуновите храсти, а стига дотук. Че не води към гората, а излиза от нея. Без да му мисли много-много, тя сръга с пети хълбоците на кобилата и навлезе между дърветата. „Ще яздя до пладне — помисли си тя. — Ако не се натъкна на нищо до пладне, ще се върна и ще поема в противоположната посока, през калуновото поле.“

Яздеше бавно под свода от короните на дървета, внимателно оглеждайки се в двете посоки, стараейки се да не пропусне нещо важно. Благодарение на това не пропусна да види стареца, който се появи иззад един дъб.

Старецът, нисък, но не и прегърен, беше облечен с ленена риза и панталони от същата тъкан. Беше обут с огромни смешни цървули от лико. В едната си ръка държеше суха тояжка, а в другата — върбова кошница. Цири не можа да разгледа добре лицето му — то беше скрито зад раздърпана сламена шапка с увисната периферия, изпод която стърчаха изгорял от слънцето нос и сива сплетена брада.

— Не се бой — каза тя. — Няма да ти направя нищо лошо.

Сивобрadiят пристъпи от цървул на цървул и свали шапката. Лицето му се оказа кръгло, осеяно със старчески петна, но бодро и не много сбръкано, с редки вежди, с мъничка и хълтнала брадичка. Дългата му сива коса беше сплетена в плитка на тила, темето му беше абсолютно голо, лъскаво и зеленикаво като диня.

Тя видя, че старецът гледа към меча ѝ, към подаващата се над рамото ѝ ръкохватка.

— Не се бой — повтори тя.

— Хей, хей — възклика той, леко фъфлейки. — Хей, хей, госпожице. Горският дядо не се бои. Той не е от плашливите, о, не.

Усмихна се. Зъбите му бяха големи, силно издадени напред заради неправилната захапка и хълтналата челюст. Ето защо фъфлеше така.

— Горският дядо не се бои от пътниците — повтори той. — Дори и от разбойниците. Горският дядо е беден. Горският дядо е спокоен, не се кара с никого. Хей!

Усмихна се отново. Когато се усмихваше, се създаваше впечатлението, че има само горни зъби.

— А ти, госпожице, не се ли боиш от Горския дядо?

Цири се изсмя.

— Представи си, не. Аз също не съм от плашливите.

— Хей, хей, хей. Гледай ти!

Той пристъпи към нея. Келпи изпръхтя. Цири дръпна юздата.

— Кобилата не обича чужди хора — предупреди го тя. — Може да те ухапе.

— Хей, хей. Горския дядо знае. Лоша, неучтива кобила. А интересно откъде идвате, госпожице? И накъде сте тръгнала?

— Това е дълга история. А накъде води тази пътека?

— Хей, хей! Нима не знаете, госпожице?

— Не отговаряй на въпросите с въпрос, ако обичаш. Накъде води този път? И изобщо, какво е това място? И... това време?

Старецът отново показва зъбите си и ги размърда като нутрия.

— Хей, хей — изфъфли той. — Виж ти! Какво време, питате?

Ох, отдалеч, виждам, че отдалеч сте дошли при Горския дядо!

— От доста далеч, да — кимна тя равнодушно. — От други...

— Места и времена — довърши той. — Дядо знае. Дядо се досети.

— За какво? — попита тя развлънувано. — За какво се досети?
Какво знаеш?

— Горският дядо много знае.

— Говори!

— Сигурно сте гладна, девойче? — озъби се той. — И жадна?
Уморена? Ако искате, Горският дядо ще ви отведе в колибата си, ще ви нахрани, ще ви напои. Ще ви нагости.

От много отдавна Цири не беше имала нито време, нито възможност да мисли за ядене и почивка. Сега от думите на странния старец ѝ се сви стомахът, червата ѝ се завързаха на възел, а езикът ѝ

избяга някъде далеч. Старецът я наблюдаваше изпод периферията на шапката си.

— Горският дядо има храна в колибата си — зафъфли той. — Има изворна вода. Има и сено за кобилката, лошата кобилка, която искаше да ухапе добрия Дядо. Хей! В колибата на Горския дядо има всичко! А ще можем да си поговорим и за местата и времената... Изобщо не е далеч. Ще се възползвате, ли, госпожице пътничке? Нали няма да откажете гостоприемството на бедния Дядо?

Цири преглътна.

— Води ме.

Горският дядо се обърна и се затътри по едва виждащата се пътечка сред гъсталака, като отмерваше пътя, енергично замахвайки с тояжката. Цири яздеше подире му, като постоянно се навеждаше под клоните и удържаше с юздата Келпи, която явно възнамеряваше да ухапе стареца или поне да му изяде шапката.

Въпреки уверенията на стареца, колибата изобщо не беше толкова близо. Когато се добраха до мястото, на една поляна, слънцето беше почти в зенита си.

Колибата на дядото се оказа живописна развалина върху колове, с покрив, който явно биваше поправян често с помощта на подръчни материали. Стените бяха обшити с кожи, приличащи на свински. Пред колибата стояха дървена конструкция във формата на бесило, ниска маса и пън със забита в него брадва. Зад колибата се виждаше печка от камък и глина, на която стояха големи окадени котли.

— Ето го домът на Горския дядо. — Старецът посочи с тояжката не без гордост. — Тук живее Горският дядо. Тук спи. Тук си готови храна. Ако има какво да готови. Труд, жесток труд е да намираш храна в пущинака. Обичате ли перлена каша, госпожице пътешественичке?

— Обичам. — Цири отново преглътна. — Всичко обичам.

— С месце? С мазнинка? С пръжки?

— Ммм...

— А не ми изглежда напоследък да сте яли често месце и пръжки, не... — Дядото я огледа оценяващо. — Слабичка, сте, госпожице, мършава. Само кожа и кости! Хей, хей! А какво е това? Зад гърба ви, госпожице?

Цири се огледа, хващайки се на най-стария и най-примитивния номер.

Страшният удар с изсъхналата тояжка я узели право в слепоочието. Само рефлексът й помогна черепът ѝ да не бъде разбит като яйце — тя успя да вдигне ръка, частично смекчавайки удара. Но въпреки това Цири се озова на земята — зашеметена, шокирана и напълно дезориентирана.

Озъбеният Дядо скочи към нея и я халоса с тояжката още веднъж. Цири отново успя да предпази главата си с длани, в резултат на което и двете й ръце увиснаха безсилно. Лявата почти със сигурност беше счупена, костите на китката най-вероятно бяха раздробени.

Дядото подскочи, приземи се от другата ѝ страна и стовари тояжката в корема ѝ. Тя изкрешя и се сви на кълбо. Тогава той се хвърли върху нея като ястreb, обърна я с лице към земята, притисна я с колене. Цири се стегна, рязко се отблъсна назад, не го узели, нанесе му силен удар с лакът. Дядото изрева яростно и я удари с юмрук в тила толкова силно, че тя зарови лице в пясъка. Той я хвана за косата и притисна към земята носа и устните ѝ. Тя започна да се задушава. Старецът се наведе над нея и все още притискайки главата ѝ към земята, изтръгна меча от гърба ѝ и го хвърли встрани. После се зае с панталоните си, намери катарамата и я разкопча. Цири започна да вие, давейки се и плюейки пясък. Той я притисна още по-силно, лишавайки я от възможността да се движи, оплете косата ѝ около юмрука си. С рязко дърпане ѝ свали панталоните.

— Хей, хей — зафъфли той, дишайки с хриптене. — Хубав задник му е попаднал на Дядо. Ху, ху-у-у, отдавна, отдавна не му е попадал такъв!

Усещайки отвратителното докосване на сухата му, ноктеста ръка, Цири изпища, плюейки пясък и борови иглички.

— Лежи спокойно, госпожице. — Тя усещаше как му текат слюнки, докато опипва задника ѝ. — Дядо вече не е млад, не отведнъж, постепенно... Но няма страшно, Дядо ще направи каквото трябва. Хей, хей! А после Дядо ще похапне, хей, ще похапне! Добре ще похапне...

Той млъкна, изрева, запища.

Усещайки, че хватката му отслабва, Цири се дръпна, изтръгна се от него и скочи като пружина. И видя какво се е случило.

Келпи, промъкнала се тихичко, беше захапала Горския дядо за плитката на тила и почти го беше вдигнала във въздуха. Старецът виеше и пищеше, дърпаše се, размахваше крака и ритаše, и най-

накрая все пак успя да се изтръгне, оставяйки в зъбите на кобилата дългата сива плитка. Посегна към тояжката си, но Цири я изрита надалеч. Понечи да ритне отново, целейки се където трябва, но съмкнатите ѝ до средата на бедрата панталони ѝ попречиха. Дядото се възползва рационално от времето, което тя изгуби, за да се загащи. Той скочи към пъна, изтръгна брадвата, със замах прогони все още ожесточената Келпи, закрещя, озъби се страшно и се хвърли към Цири, вдигнал оръжието си за удар.

— Дядо ще те обладае, госпожичке! — закрещя диво той. — Дори ако му се наложи първо да те разфасова. На Дядо му е все едно цяла ли ще си или на части!

Тя мислеше, че лесно ще се справи с него. В края на краищата това беше един стар, грохнал старец. Но много се лъжеше.

Въпреки чудовищно големите цървули той се въртеше като пумпал, скачаše пъргаво като заек, и размахваше брадвата с извита дръжка с ловкостта на касапин. След като тъмното и наточено острие няколко пъти едва не я достигна, Цири разбра, че единственото спасение е бягството.

Но това, което я спаси, беше не бягството, а случайността. Отстъпвайки, тя закачи с крак меча си. И мигновено го вдигна.

— Хвърли брадвата — издиша тя, със свистене измъквайки Лястовичката от ножницата ѝ. — Хвърли брадвата на земята, похотливо старче. Тогава може и да ти подаря живота. И да не те разфасовам.

Той се спря. Пъшкаше, хрипеше, брадата му беше отвратително олигавена. Но не хвърляше оръжието. В очите му имаше дива ярост.

— Хайде! — завъртя меча тя. — Направи деня ми приятен!

Няколко мига той я гледаше, сякаш не разбираяки, после се озъби, опули очи, изкрещя и се хвърли към нея. На Цири шегичките ѝ бяха омръзнали. Избегна удара с бързо завъртане на полуоборот и съсече двете му вдигнати ръце над лактите. Дядото изпусна брадвата; от ръцете му пръскаше кръв. Но веднага скочи отново към нея, целейки се с разперените си пръсти в очите ѝ. Тя отскочи и го съсече късо през шията. Повече от жалост, отколкото от необходимост — с прерязаните вени и на двете му ръце той и без това неминуемо щеше да издъхне от загуба на кръв.

Той лежеше, невероятно трудно разделяйки се с живота; въпреки раздробените си прешлени продължаваше да се извива като червей. Цири застана над него. Остатъците от пясък все още скърцаха между зъбите ѝ. Тя ги изплю право върху гърба му. Когато спря да плюе, той вече беше умрял.

* * *

Странната конструкция пред колибата, наподобяваща бесило, беше снабдена с железни куки и макара. Масата и пънът бяха хълзгави и лепнеха от мазнина, воняха отвратително.

На кланица.

В кухнята Цири намери котела с прехвалената перлена каша, обилно напоена с мазнина и пълна с късчета месо и гъби. Беше страшно гладна, но нещо я накара да се въздържи от яденето на тази гозба. Тя само пи вода от една кана и изяде малка, сбръчкана ябълка.

Зад колибата намери зимник със стълби, дълбок и студен. В него имаше гърнета със сланина. От тавана висеше месо. Остатъци от труп.

Тя изскочи от зимника, спъвайки се по стъпалата, сякаш я гонеха дяволи. Падна в копривата, след което скочи. Олюлявайки се, дотича до колибата, хвана се за един от подпорните колове. Въпреки че стомахът ѝ беше почти празен, повръща много дълго.

Висящите в зимника остатъци от труп принадлежаха на дете.

* * *

Движейки се по посока на вонята, тя намери в гората запълнена с вода и тиня яма, в която грижливият Горски дядо беше изхвърлял сметта си и онова, което не беше успял да изяде. Гледайки подаващите се от тинята черепи, ребра и тазови кости, Цири осъзна с ужас, че е останала жива благодарение само на това, че чудовищният старец беше поискал да задоволи похотта си. Ако гладът беше надделял, той щеше да я удари с брадвата, а не с тояжката. После щеше да я окачи за краката на дървеното бесило и да одере кожата ѝ, след което щеше да я разфасова върху масата...

Въпреки че й се виеше свят и едва се държеше върху краката си, а лявата ѝ ръка беше подута и страшно я болеше, Цири все пак намери в себе си сили да завлече трупа до ямата и да го хвърли сред костите на другите жертви. После се върна, затрупа с клони и слама входа на зимника, нареди сухи съчки около коловете, поддържащи колибата, и около всичките принадлежности на Дядото. След това грижливо запали всичко от четири посоки.

Отдъхна си едва когато огънят се разгоря както трябва и обхвана всичко. Когато стана ясно, че никакъв кратък дъжд не може да попречи да се изтреи всяка следа от това място.

* * *

Ръката вече не беше толкова зле. Наистина, беше подута, болеше, но като че ли нито една кост не беше строшена.

Когато дойде вечерта, на небето наистина изгря една луна. Но на Цири не ѝ се искаше да признае този свят за свой.

Нито пък да стои в него повече, отколкото трябва.

* * *

— Тази нощ ще бъде хубава — промърмори Нимуе. — Усещам го.

Кондвирамурс въздъхна.

Хоризонтът пламтеше в злато и пурпур. В същите цветове беше и ивицата, проточила се през водите на езерото от хоризонта до острова. Седяха на терасата, в кресла, зад които беше огледалото с абносова рамка и гобленът, изобразяващ сраснал се със скалата замък, отразяващ се във водите на планинско езеро.

„За коя ли подред вечер седим така до мръкване, и до по-късно, в мрака? — помисли си Кондвирамурс. — Без никакъв резултат? Само говорейки си?“

Захладняваше. Магьосницата и послушницата се загърнаха с кожусите си. От езерото се разнасяше скърцането на весла, но лодката

на Краля Рибар не се виждаше, тя се губеше в ослепителния блъсък на залеза.

— Често сънувам, че съм в ледена пустош — върна се Кондвирамурс към прекъснатия разговор. — В нея няма нищо, освен бял сняг и грамади от искрящ под слънчевата светлина лед. И цари тишина — тишина, звънтяща в ушите. Неестествена тишина. Тишината на смъртта.

Нимуе кимна, сякаш показвайки, че знае за какво става въпрос. Но не каза нищо.

— И изведнъж — продължи послушницата — започва да ми се струва, че чувам нещо. Че усещам как ледът под краката ми трепери. Отпускам се на колене, разравям снега. Под него има лед, прозрачен като стъкло, като чистите планински езера, където камъните на дъното и плуващите риби се виждат въпреки дълбочината на водата. И аз също виждам в съня си, макар че водата е дълбока десетки, а може би стотици сажени. Това не ми пречи да виждам... И да чувам... Хора, викащи за помощ. Там, долу, дълбоко под снега... лежи замръзнал свят.

Нимуе не се обади и този път.

— Разбира се, аз знам какъв е източникът на този сън — продължи послушницата. — Пророчеството на Итлина, прословутите Бял студ, Време на мраз и Вълча виелица. Светът, умиращ сред снегове и ледове, за да се възроди отново след много векове, както гласи пророчеството. Пречистен и по-добър.

— Вярвам дълбоко в това, че светът ще се възроди — каза тихо Нимуе. — Но не и че ще бъде по-добър.

— Моля?

— Чу ме добре.

— И не ми се е причуло? Нимуе, Белият студ е предсказан вече хиляди пъти, при всяка сурова зима казват, че вече е дошъл. Сега дори и децата не вярват, че някоя зима може да заплаши света.

— Моля. Децата не вярват. А аз, представи си, вярвам.

— Изхождайки от никакви рационални съображения? — попита Кондвирамурс с лека ирония. — Или изключително заради мистична вяра в непогрешимостта на елфическите пророчества?

Нимуе мълча дълго, пощипвайки мъха на кожухчето си.

— Земята има кълбовидна форма и се върти около слънцето — каза тя най-накрая с леко менторски тон. — Съгласна ли си с това? Или може би си в някоя от модните секти, които имат съвсем различни разбириания?

— Не. Не съм. Приемам хелиоцентризма и съм съгласна с теорията, че Земята е кръгла.

— Прекрасно. Предполагам, ще се съгласиш с това, че оста на въртене на земното кълбо е наклонена, а пътят на Земята около Слънцето не е по правилна окръжност, а по елипса?

— Учила съм това. Но не съм астроном, така че...

— Не е необходимо да си астроном, достатъчно е да мислиш логично. Тъй като Земята обикаля около Слънцето по елипса, по време на движението си тя се озовава ту по-близо, ту по-далеч от него. Колкото повече се отдалечава от Слънцето, толкова по-студена става — според мен това е логично. И под колкото по-голям ъгъл падат слънчевите лъчи, толкова по-малко светлина достига до северното полукълбо.

— Също логично.

— И двата фактора, тоест елипсовидността на орбитата и степента на наклон на оста на света, подлежат на изменения. Както се смята, циклични. Орбитата може да става повече или по-малко елиптична, оста на въртене може да се накланя повече или по-малко. Екстремалните климатични условия ще се появят при едновременна проява на тези фактори: максимално разтегната елипса и максимално накланяне на оста на въртене. Отдалечената от Слънцето Земя ще получи в афелия много малко светлина и топлина, а ситуацията в полярните райони ще се влоши още повече заради неудачния наклон на оста.

— Ясно.

— По-малко светлина в северното полукълбо означава по-продължително задържане на снега. Белият и блестящ сняг отразява слънчевите лъчи, температурата спада още повече. Благодарение на това снегът се задържа още повече, на все по-големи територии изобщо не се разтапя или се разтапя за съвсем кратко. Колкото повече сняг има, толкова повече не се разтапя изобщо и толкова по-голяма площ заема.

— Разбрах.

— Снегът вали, вали, вали и е все повече. Забележи, заедно с морските течения от юг пристигат маси от топъл въздух, които се събират над замразеното северно полукълбо. Топлият въздух се кондензира и пада във вид на сняг. Колкото по-големи са температурните разлики, толкова по-обилни са снеговалежите. Колкото по-обилни са снеговалежите, толкова повече бял, неразтапящ се сняг има. И е толкова по-студено. А колкото по-студено е, толкова по-големи са температурните разлики и е по-обилно кондензирането на влага, съдържаща се във въздушните маси.

— Разбрах.

— Снежната покривка става толкова тежка, че се превръща в пресован лед. Ледник. Върху който, както вече знаем, продължава да пада сняг, което го уплътнява още повече. Ледникът расте, той не само става по-дебел, но и се разширява в страни, покривайки по-големи територии. Белите пространства...

— ... отразяват слънчевите лъчи — кимна Кондвирамурс. — Студено, студено, още по-студено. Белият студ, предсказан от Итлина. Но възможен ли е катаклизъм? Наистина ли има опасност ледът, който винаги си лежи на север, да започне да се движи на юг и да покрие всичко? С каква скорост нараства ледената шапка на полюса? С какви темпове?

— Както сигурно знаеш — каза Нимуе, загледана в езерото, — единственото незамръзвашо пристанище в залива Пракседа е Пойнт Венис.

— Знам.

— Обогати си знанията: преди сто години не е замръзвало нито едно от пристанищата на Залива. Преди сто години — за това има доста свидетелства — в Талгар са отглеждали краставици и тикви, а в Каингорн — слънчоглед и лупина. Сега не ги отглеждат, защото не е възможно — там просто е твърде студено. А знаеш ли, че в Каедвен е имало лозя? Наистина, тамошните вина не са били сред най-хубавите, за което свидетелстват ниските им цени, отбелязани в запазилите се документи. Но въпреки това каедвенските поети са ги възпявали. Сега в Каедвен изобщо няма лози. Защото сегашните зими са доста по-студени от някогашните, а силният студ убива лозите. Не просто забавя вегетацията, а просто ги убива. Унищожава ги.

— Разбирам.

— Да... — замисли се Нимуе. — Какво още да добавя? Освен че в Талгар снегът пада в средата на ноември и се придвижва на юг със скорост над петдесет мили в денонощие? Че в края на декември — началото на януари се случва да има виелици при Алба, където само преди сто години снегът е бил сензация? А това, че топенето на снеговете и на ледената покривка на езерата става през април, се знае от всяко дете. И всяко дете се чуди защо този месец се нарича „цветен“^[9]. Ти не си ли се учудвала?

— Не особено — призна си Кондвирамурс. — Защото при нас, във Виковаро, не казваме „цветен“, а „лъжецвят“, или на елфически — *Birke*. Но разбираам какво имаш предвид. Наименованията на месеците са дошли от древни времена, когато през април наистина всичко е цъфтяло...

— Тези древни времена са само преди сто — сто и двайсет години. Това е почти вчера, момиче. Итлина е била абсолютно права. Нейното предсказание се изпълнява. Светът ще загине под слоеве лед. Цивилизацията ще загине по вина на Разрушителката, която е можела да открие път за спасение. Но както се знае от легендата, не го е направила.

— По причини, които легендата премълчава. Или обяснява с помощта на мъгливо и наивно морализиране.

— Това е вярно. Но фактът си остава факт. Белият студ е факт. Цивилизацията на северното полукълбо е обречена на гибел. Тя ще загине под разрастващия се ледник, под вечен сняг и мраз. Но не бива да се паникъосваме, защото разполагаме с още време, преди това да се случи.

Слънцето залезе изцяло, ослепителният отблъсък изчезна от повърхността на езерото. Върху водата се спусна пътека от по-мека, щадяща очите светлина. Над кулата *Inis Vitre* изгря луната, ярка като пречупен на две златен талер.

— Колко време? — попита Кондвирамурс. — Колко ще продължи това според теб? Тоест, с колко време разполагаме?

— Много.

— Колко, Нимуе?

— Около три хиляди години.

В езерото, на лодката, Краля Рибар изпляска с веслото и изруга. Кондвирамурс въздъхна шумно.

— Малко ме поуспокой — каза тя след кратко мълчание. — Но само малко.

* * *

Следващото място се оказа едно от най-противните, които Цири беше посещавала — безспорно влизаше в първата десетка, и то в началото ѝ.

Това беше пристанище, пристанищен канал — тя виждаше лодки и галери при кейовете и пристаните, виждаше гора от мачти, виждаше платна, тежко увиснали в неподвижния въздух. Наоколо пълзеше и се кълбеше смрадлив дим.

Той се носеше иззад порутените къщурки, наредени до канала. Оттам долитаše и силен детски плач.

Келпи запръхтя, силно тръсна муцуна, отстъпи, кънтечки с копита по паважа. Цири погледна надолу и видя мъртви плъхове. Те бяха пръснати навсякъде. Умрели в мъчения гризачи с бледорозови лапички.

„Нещо тук не е наред — помисли си тя, чувствайки как я обзема ужас. — Нещо тук не е както трябва. Трябва да бягам оттук. Колкото се може по-бързо!“

Под окичения с мрежи и въжета стълб седеше мъж с разкъсана риза и наведена към рамото си глава. На няколко крачки от него лежеше втори. Не приличаха на спящи. Дори не трепнаха, когато подковите на Келпи загракаха по камъните съвсем близо до тях. Цири наведе глава, минавайки под висящите от въжетата парцали, от които се носеше кисела смрад.

На вратите на една от съборетините се виждаше кръст, нарисуван с тебешир или бяла боя. Иззад покрива се вдигаше черен дим. Детето продължаваше да плаче, някой в далечината крещеше, наблизо някой кашляше и хрипеше. Виеше куче.

Цири усети как нещо пълзи по ръката ѝ. Погледна.

Ръката ѝ беше осияна с черни бълхи.

Изпища с цяло гърло. Тресейки се от ужас и отвращение, започна да размахва ръце и рязко да ги тресе. Изплашената Келпи хукна в галоп. Цири едва не падна от седлото. Стискайки кобилата с

бедрата си, тя с двете си ръце чешеше и дърпаше косите си, тръскаше куртката и ризата си. Келпи влетя в обгърната от дим улица. Цири изкрештя от ужас.

Преминаваше през пъкъла, през преизподнята, през най-кошмарния от всички кошмари. Между къщи, отбелязани с бели кръстове. Между тлеещи купчини парцали. Между мъртвци, лежащи поединично, и между такива, натрупани на купчини, един върху друг. И между живи — окъсани, полуголи привидения с хълтнали от болка устни, пълзящи в изпражнения, крещящи на език, който тя не разбираше, протягащи към нея измършавелите си, покрити с ужасни кървави гнойни рани ръце.

Да се махам! Да се махам оттук!

Дори в черното небитие на архипелага от места Цири още дълго време усещаше този дим и смрад.

* * *

Следващото място също беше пристанище. Тук също имаше кейове, имаше укрепен с колове канал, а в него — корабчета, баркаси, шхуни, лодки, а над тях — гора от мачти. Но тук, на това място, над мачтите весело подвикваха чайки, а миризмите бяха познати и привични: мокро дърво, смола, море и риба в трите ѝ основни варианти: прясна, развалена и пържена.

На борда на най-близкото корабче се ругаеха двама мъже, стараейки се да се надвишат с възбудени гласове. Тя разбираше какво си говорят. Ставаше въпрос за цената на херингата.

Наблизо имаше кръчма и от отворените ѝ врати се носеше миризма на спарено и на бира, чуваха се гласове, звънтене, смях. Някой пееше неприлична песничка, повтаряйки постоянно един и същ куплет:

*Luned, v'ard t'elaine arse
Aen a meath ail aen sparse!*

Разбра къде се е озовала. Още преди да прочете на кърмата на един от галеасите: „*Evall Muire*“. И името на пристанището: *Baccalá*. Знаеше къде се намира.

В Нилфгард.

Тя избяга преди някой да успее да ѝ обърне внимание.

Но преди да успее да се гмурне в нищото, последната бълха от пълзящите по нея на предишното място, която беше преживяла пътешествието във времето и пространството, стаила се в една от гънките на куртката, с дълъг скок се приземи върху кея на пристанището.

Още същата вечер бълхата се засели в изтънялата козина на един плъх, стар самец, ветеран от множество битки, за което свидетелстваше липсващото му ухо, отхапано до самия череп. Същата вечер бълхата и плъхът преминаха на един кораб. А още на следващата сутрин тръгнаха на път. На стар тримачтов търговски кораб, занемарен и страшно мръсен.

Корабът се казваше „*Катриона*“. На това име му беше отсъдено да влезе в историята. Но тогава все още никой не знаеше нищо за това.

* * *

Следващото място — макар че беше трудно да се повярва — порази Цири с наистина идилична картина. Край спокойна ленива река, носеща се между наведени над нея брези, елши и дъбове, съвсем до моста, свързващ двата бряга с изящна каменна дъга, сред слезови стръкове, се намираше заобиколена от тръстика кръчма, обвита от дива лоза, бръшлян и пълзящ грах. Над входа се поклащаше табелка с позлатени букви. Букви, напълно непознати за Цири. Но на табелката имаше и съвсем удачно изображение на котка, така че тя предположи, че кръчмата се казва „*При черната котка*“.

Носещият се отвътре аромат на храна я притегляше като магнит. Тя не се колеба дълго. Намести меча на гърба си и влезе.

Вътре беше полупразно, само на една от масите седяха трима мъже. Селяни на вид. Дори не я погледнаха. Цири седна в ъгъла, с гръб към стената.

Кръчмарката, пълна жена с чиста престилка и остро боне, се приближи и я попита нещо. Гласът ѝ звучеше необичайно звънко, но melodично. Цири посочи с пръст отворената си уста, потупа се по корема, после отряза от куртката си едно от сребърните копчета и го сложи на масата. Виждайки учудения поглед на жената, тя посегна към второ копче, но кръчмарката я спря с движение на ръката и леко съскачи, но приятно звучащи думи.

Еквивалентът на копчето се оказа чиния с гъста чорба, глинено гърне с боб и пущен бекон, хляб и чаша разредено вино. Докато поглъщаше първата лъжица, Цири си помисли, че ще се разплаче. Но успя да се сдържи. Ядеше бавно. Наслаждаваше се на храната.

Кръчмарката се приближи и я попита нещо със звънливия си глас, допирайки буза до събраниите си длани. Ще остане ли за през нощта?

— Не знам — отвърна Цири. — Възможно е. Във всеки случай благодаря за предложението.

Жената се усмихна и тръгна към кухнята.

Цири разкопча колана си и се облегна на стената. Замисли се какво да прави по-нататък. Мястото — особено в сравнение с няколкото предишни — беше приятно, предизвикващо у нея желание да остане по-дълго. Но тя знаеше, че излишната доверчивост можеше да се окаже опасна, а непредпазливостта — пагубна.

Една черна котка, същата като тази на табелата, се появи незнайно откъде, потърка се в глезена ѝ, превивайки гръб. Цири я погали, котката деликатно отърка глава в дланта ѝ, после седна и се зае да ближе корема си. Цири гледаше.

Тя видя Яре, седнал до някакъв огън в компанията на неприятни на вид дрипльовци. Всички ядяха нещо, наподобяващо парчета въглен.

— Яре?

— Така трябва — каза момчето, гледайки в пламъците на огъня.

— Четох за това в „История на войните“, труд на маршал Пелиграм. Така трябва, когато родината е в опасност.

— Какво трябва? Да се ядат въглени?

— Да. Точно така. Майката Родина ме зове. А отчасти от лични подбуди.

— Цири, не спи на седлото — казва Йенефер. — Пристигаме.

По къщите на града, в който пристигат, на всички врати и порти се виждат големи кръстове, нарисувани с тебешир или бяла боя. Вие се плътен и вонящ дим, дим от клади, на които се изгарят трупове. Йенефер, изглежда, не забелязва това.

— Трябва да се направя красива.

Пред лицето ѝ, над ушите на коня, виси огледалце. Гребенът танцува във въздуха, реши черните ѝ къдици. Йенефер действа само с магия, без да използва ръцете си, защото...

Зашпото ръцете ѝ са буци от засъхнала кръв.

— Мамичко! Какво са направили с теб?

— Стани, момиче — казва Коен. — Превъзмогни болката и се качи на гребена! Иначе ще започнеш да се страхуваш. До края на живота си ли искаш да умираш от страх?

Жълтите му очи пламтят с лоша светлина. Той се прозява. Острите му зъбки блестят в бяло. Това изобщо не е Коен. Това е котка. Черна котка...

Марширува дълга много мили колона от войници, над тях се люлее и вълнува гора от пики, развява се море от хоругви. Яре също марширува, на главата му има кръгъл шлем, на рамото му пика, толкова дълга, че му се налага да я държи здраво с двете си ръце, иначе тя ще го катурне. Бият барабани, свирят тръби и буботят гласовете на пеещите войници. Над колоната грачат гарги. Множество гарги...

Бряг на езеро, на брега — шапки от пяна, изхвърлена изгнила тръстика. В езерото има остров. Кула. С назъбени бойници. Над нея се вижда тъмносиньо вечерно небе, свети луна — като блестящ, счупен на две талер. На терасата в кресла седят две жени, загърнати с кожухчета. Мъж в лодка...

Огледало и гоблен.

Цири вдига глава. Срещу нея на масата седи Ередин Бреак Глас.

— Не може да не знаеш — казва той, усмихвайки се и погаззвайки равните си зъби, — че само отлагаш неизбежното. Ти си наша и ще се доберем до теб.

— Как ли пък не!

— Ще се върнеш при нас. Ще се помотаеш из местата и времената, после ще се натъкнеш на Спиралата, а там ще ни паднеш в ръцете. Вече никога няма да се върнеш в своя свят и в своето време. Впрочем, и без това вече е късно. Няма при кого да се върнеш. Хората,

които си познавала, отдавна са умрели, гробовете им са обрасли с бурени и са занемарени. Имената им са забравени. Впрочем, и твоето също.

— Лъжеш! Не ти вярвам!

— Вярванията ти са си твоя лична работа. Повтарям: скоро ще се натъкнеш на Спиралата, а аз вече ще те чакам там. Нали ти тайно желаеш това, *me elaine luned*.

— Бълнуваш!

— Ние, *Aen Elle*, усещаме тези неща. Ти беше увлечена по мен, искаше ме и се боеше от своето желание. Искаше ме и продължаваш да ме искаш, *Zireael*. Мен. Ръцете ми. Докосването ми...

Когато той я докосна, тя рязко скочи, обръщайки чашата си — за щастие празна. Понечи да посегне към меча си, но веднага се успокои. Седеше в кръчмата „При черната котка“ и явно беше заспала, задрямала на масата. Ръката, докоснala косите й, беше на пълната кръчмарка. Цири не можеше да понася такива фамилиарности, но жената излъчваше благоразположение и доброта, за които не биваше да й се отвръща с грубост. Цири й позволи да я гали по косата и се усмихна, слушайки melodичната, звънтяща реч. Беше изтощена.

— Трябва да тръгвам — каза тя най-накрая.

Жената се усмихна, изчурулика напевно. „Как се получава така — запита се Цири, — че във всички светове, места и времена, на всички езици и наречия единствено тази дума винаги звучи разбирамо? И винаги горе-долу по един и същ начин?“

— Да. При мама. Майка ми ме чака.

Кръчмарката я изпрати навън. Преди Цири да се качи на седлото, жената изведнъж я прегърна здраво и я притисна към пищния си бюст.

— Довиждане. Благодаря за гостоприемството. Напред, Келпи.

Цири се насочи направо към дъгообразния мост над спокойната река. Когато подковите зазвъняха върху камъните, се обрна. Жената все още стоеше пред кръчмата.

Концентрация. Юмруци върху слепоочията. Шум в ушите, сякаш от вътрешността на морска раковина. Блясък. И внезапно — меко и черно небитие.

— *Bonne chance, ma fille*^[10]! — извика Тереза Льопен, застанала до пътя, водещ от Мелюн до Оксер. — Лек път!

* * *

Съсредоточаване. Юмруци върху слепоочията. Шум в ушите, сякаш от вътрешността на морска раковина. Блясък. И внезапно — меко и черно небитие.

Място. Езеро. Остров. Кула. Луна като пречупен на две талер, блясъкът ѝ се отразява във водата във вид на светла пътечка. На пътечката има лодка, а в нея — мъж с въдица.

На терасата на кулата... Две жени?

* * *

Кондвирамурс не издържа, извика развълнувано и веднага закри устата си с длан. Краля Рибар с плясък изпусна котвата, изруга сърдито, после отвори уста и застина така. Нимуе дори не трепна.

Пресечената от лунната пътека повърхност на езерото затрептя и се набръчка сякаш духа силен вятър. Нощният въздух над огледалната вода се пръсна — както се чупи разбит витраж. От пукнатината се появи врана кобила. Върху нея — ездачка.

Нимуе спокойно протегна ръка и изрече заклинание. Висящият на стойката гоблен неочеквано се разгоря и разцъфна във феерията на разноцветни огънчета. Те се отразиха в овала на огледалото, затанцуваха, зароиха се пред стъклото като шарени пчели и изведнъж избухнаха като разноцветно привидение, разширявайки се в ивица, от която стана светло като ден.

Враната кобила се вдигна на задните си крака и диво иззвили. Нимуе рязко разтвори ръце, след което извика формулата. Виждайки появяващото се във въздуха и увеличаващо се изображение, Кондвирамурс се съсредоточи силно. Изображението веднага придоби очертания. Това беше портал. Портал, през който се виждаше...

Плато, осенено с останки от кораби. Замък, прилепен към острите скали на пропаст, издигаща се над черното огледало на планинско езеро...

— Натам! — извика Нимуе пронизващо. — Ето го пътят, по който трябва да вървиш, Цири, дъще на Павета! Мини през портала и

тръгни по пътя, водещ към предопределенето ти! Да затворим обръча на времето! Нека змията Уробос забие зъби в опашката си. Стига си блуждала! Побързай да помогнеш на близките си! Това е верният път, вештерке!

Кобилата изцвили отново и пак размаха копита във въздуха. Девойката на седлото клатеше глава, гледайки ту към Нимуе, ту към изображението, създадено от гоблена и огледалото. Отметна коси назад и Кондвирамурс видя на бузата ѝ грозен белег.

— Довери ми се, Цири! — извика Нимуе. — Та ти ме познаваш! Вече си ме виждала веднъж!

— Спомням си — долетя до тях. — Вярвам ти, благодаря.

Видяха как подкараната с юздата кобила с лека танцуvalна крачка притича в светлината на портала. Преди изображението да се затъмни и да се разпадне, забелязаха как девойката с пепеляви коси им маха с ръка, обърнала се в седлото.

После всичко изчезна. Повърхността на езерото се успокои, лунната пътечка се изглади.

Беше толкова тихо, че им се струваше, че слушат хрипливото дишане на Краля Рибар.

Сдържайки напиращите сълзи, Кондвирамурс силно прегърна Нимуе. Тя усещаше как дребната магьосница трепери. Седяха известно време, прегърнати така. Мълчаха. После двете се обърнаха към мястото, където беше изчезнала Вратата между световете.

— Успех, вештерке! — възкликаха те в хор. — Лек път!

[1] Члухов, Малборк — полски градове, чиято история през Средновековието е свързана с държавата на кръстоносците от Тевтонския орден в Южна Прусия, която воюва с Полско-литовското княжество и е разгромена от него през 1410 г. (събития, описани в романа на Хенрих Сенкевич „Кръстоносци“). — Б.пр. ↑

[2] Комтур — низша длъжностна единица в структурата на Тевтонския орден. Комтурът е ръководел комтурство (минимална административна единица в ордена) заедно с Конвент (събрание на рицарите от комтурството). — Б.пр. ↑

[3] *Langsam, aber sicher* (нем.) — Бавно, но сигурно. — Б.пр. ↑

[4] Кнехти — в Средновековието, в много страни от Западна Европа — наемни пехотинци от незнaten произход. — Б.пр. ↑

[5] Който обича добра жена, се срамува от всякакви злодеяния.

— Б.пр. ↑

[6] Света Мария, майко Божия! Моли се за нас! (нем.) — Б.пр. ↑

[7] Благородни господин рицарю (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Сатанинско дело! Черна магия! Вълшебство! (нем.) — Б.пр. ↑

[9] На полски цвете е *kwiat*, а април — *kwiecień*. — Б.пр. ↑

[10] Успех, момиче (фр.). — Б.пр. ↑

Издание:

Анджей Сапковски. Вещерът: Господарката на езерото. Том 1

Превод: Васил Велчев

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

ИК „ИнфоДар“ — София, 2010 г.

ISBN: 978-954-761-465-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.